

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

5150-9

ADDY

EN SVENSK JÄGARE
I KAMPEN MOT INDIANER

ROMAN

AF

MAX

Första delen

STOCKHOLM
OL. HANSENS BOKFÖRLAG

ADDA

STOCKHOLM

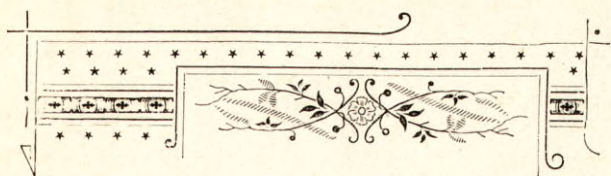
VICTOR PETTERSONS BOKTRYCKERI

1900

STOCKHOLM

VICTOR PETTERSONS BOKTRYCKERI

1900

FÖRSTA KAPITLET.

En strid med indianer.

Hvad säger du! — Skulle fienden alltså redan stå vid Stanwix? Nå, egentligen öfverraskar det mig inte. Redan för länge sedan hette det, att general Bargoyne ämnade sig från Kanada öfver Hudsonsjön, för att därifrån framtränga till Long-Eiland. Det hette att han skulle skicka en del af sina trupper till Mohawkdalen och att dessa vid flodens mynning skulle förena sig med honom. Men, Oneida — jag försäkrar dig — så lätt skall hans underbefälhafvare inte verkställa detta genomtåg!

Den väderbitne jägaren, som sade dessa ord, såg förtretad ned framför sig och oneidaindianen bredvid honom svarade:

— Dalens fader har redan kallat samman sina krigare och marscherar redan till fort Stanwix.

— Så-å — Oneida — det är ju en underbar nyhet! Där kan man se hvad som kan tilldraga sig,

medan man några veckor varit borta från sin wigwam.

— Hvar har Ady varit, efter som hvita krigare från Mohawk redan länge ropat på honom?

— Hvar jag var? — Du vet, min röde broder, att jag icke kallar någon hviloplats min egen samt att jag mer älskar bössan än plog och tröskslaga. När dagarna åter började längas och bönderna nere i dalen begynte sköta om sina åkrar, packade jag samman mina under vintern erhållna skinn och sålde dem i Albany. Där träffade jag några pelshandlare, som öfvertalade mig att föra dem till Ontario. De betalade med goda pengar och så var jag inte kinkig. Men säg, hvarför marscherar general Herckheimer med sina bönder till fortet?

— Han räknar sina krigare; han har blott något öfver tusen.

— Men redan det är ju en ganska stor trupp!

— General Burgoyne sänder sin öfverste St. Leger; han har lika många hvita krigare och öfver tusen indianer.

— Det är visserligen betydligt större antal, men glöm inte, Oneida, att två svenska bondnäfvar motsvarar minst fyra huronnäfvar!

— Svenska krigare, goda krigare, huroner dåliga men kloka krigare.

— Jag förstår dig, Oneida. Du vill därmed säga, att detta pack skulle med sin förslagenhet och list veta att ersätta den tapperhet som fattas dem, och jag måste medgifva att man bör taga det med i beräkning.

— Dalens fader räknar också; han räknar mycket bra.

— Hur, Oneida, hur räknar han?

— Han säger att de hvita krigarna äro för få att strida mot St. Leger och infödingarna, men för många att blifva slagna.

— Det har du sagt vackert, Oneida, men du måste tala tydligare, om jag skall förstå dig.

I stället för svar tog rödskinet två på marken liggande grenar och sade: Om dessa båda käppar äro tillsammans kan man ingenting göra vid dem, men hvar för sig kan man lätt bryta af dem.

— Det är nog mera begripligt. Men säg mig, om våra krigare utgöra den ena grenen, hvad skall den andra betyda?

— Mycket enkelt. Dalens fader låta inte infödingarna komma först till Mohawk. Han lämnar tvåhundra krigare i dalen och går med de andra till Stanwix; där är general Gansevoot med sexhundra krigare, och så kämpa de tillsamman mot infödingar och St. Leger.

— Nu förstår jag dig, Oneida, och jag får medge, att vår general räknar inte illa, i synnerhet som i dalen största delen af skörden står kvar på åkrarna och den behöfver man inte låta trampas ned af indianernas mokassiner. Det tycker jag heller inte illa om, emedan jag inte behöfver gå till Mohawk, utan kan makligt vänta tills våra krigare komma här förbi. När tror du, att det kan bli?

— De kunna komma redan i dag; de böra snart vara här.

— Så mycket bättre, ty som du vet är tålmodisprof inte i min smak.

Därmed sträckte han sig upp och böjde ned en bredvid honom stående trädstam samt satte sig på den sålunda anordnade, fjädrande sittplatsen.

»Addy» var en robust bygd, stor, trettio års man med väderbitet ansikte, klädd i en med fransar besatt jaktrock, knäbenkläder och höga stöflar. På hans hufvud satt på sned en bredskyggig filthatt. Vid hans sida hängde en stor jaktväska och ett kruthorn. Hans största stolthet var tydligen hans dubbelbössa, som han nu omsorgsfullt undersökte. Dess prydligt svängda kolf var inlagd med silfverornamenter och de båda piporna voro sällsynt fint arbetade. De hade redan perkussionståndning — något vid den tiden sällsynt — och möjliggjorde därför ett mycket hastigt affyrande. Jägaren berömde hos denna bössa, att båda piporna samtidigt sköto af sina kulor och att dessa äfven på större afstånd städse träffade i samma höjd och fingersbredt jemte hvarandra.

Rödskinnets, af sina stamfäder kallad »Flinke Bäfvern», var en i ungefär samma ålder stående, väl vuxen gestalt. Det skarpt maskerade ansigtet omgafs af långt, svart hår, från hvilket de tre höfdingsfjädrarne stucko upp. Han var klädd i indiansk jakt-skjorta, långa pantalonger och i bältet bar han knif och tomahawk samt öfver axeln sin bössa. Han tillhörde oneidastammen, som stod i vänskapligt förhållande till de svenska farmarna vid Mohawk och nu bevisat detta genom underrättelsen om St. Legers fiendtliga annalkande.

En stund sutto de båda männen tysta bredvid hvarandra. Plötsligt ryckte indianen till, kastade sig ned på marken och lade sitt öra mot jorden.

— Hör du något, Oneida? frågade den hvite sakta, när rödskinnet lyssnat en stund.

— Huroner! gaf denne till svar och reste sig upp.

— Låtom oss då gå djupare in i skogen, hviskade jägaren och lät den trädstam, på hvilken han suttit, sakta glida tillbaka i sin ursprungliga ställning.

— Hugh! sade rödskinnet medgifvande och försvann ljudlöst i det bakom dem belägna snåret.

Den hvite följde efter.

De hade ännu icke tillryggalagt tjugo steg, då bullret af hastiga människosteg hördes. Orörliga stannade de båda och sågo genom buskaget några rödskinna jaga åstad framåt den smala skogsstig, vid hvilken de båda uppehöll sig.

— Spejare, hviskade »Flinke Bäfvärn», när ljudet af stegen hade förklingat.

— De hade brådtom och hade därför inte tid att iakttaga våra spår, sade jägaren skrattande.

— Huroner, blinda hundar! svarade den röde föraktligt.

— Jag finner, Oneida, att redan deras närvaro här är en betänkelig sak.

— Mycket stygg, svarade rödskinnet. Spejarna se hvita krigare från Mohawk och gå nu till Stanwix och tillkalla Thayendanegas.

— Det fattades blott! knotade den andre. Vore det sannt, så kunde det bli ett streck i räkningen för generalen. Hvad tänker du därom, Oneida?

— Mycket illa, svarade denne åter. Huroner kanske snart vara här. Huroner tycka om kriget bakom skogens träd.

— Mätte hin då späcka deras kropp med heta bösskulor, skymfade den andre.

— Addy vet lika väl som »Flinka Bäfvern», hvarför huronerna sprungo som hjortar.

Den hvite svarade icke utan trängde med raska steg djupare in i snåret.

Båda bemödade sig att gå fram så ljudlöst som möjligt.

Nu steg skogsmarken brant upp framför dem och de klättrade båda uppför branten.

Uppkomna på höjden, steg indianen upp i en smärt alm, hvars krona sköt upp öfver de andra träden. Den andre följde raskt efter. Bland de öfversta grenarna hade de nu fullkomligt fri utsikt långt ut öfver hela trakten.

— Hugh! utbrast indianen och pekade åt öster. Där är »Dalens Fader»!

Han pekade på en gråbrun, rörlig massa, som på andra sidan klyftan var omkring en engelsk mil borta ifrån dem och nu som en smal jätteorm drog inåt skogsvägen.

Äfven jägaren lät sin blick en stund hvila på truppen. Men plötsligt fördystrades hans drag.

— Och hvad anser du rökpelaren på höjden vid klyftan för, Oneida? frågade han.

— Där ä' huroner — det mycket illa!

— Hvarför skola just huroner ha' tändt elden?

— Spejare — spejare! Där är stor eld; på de andra bergen brinna små eldar, öfverallt eld; små eldar kalla Thayendanegas till stor eld; mycket illa, om »Dalens Fader» inte märker elden!

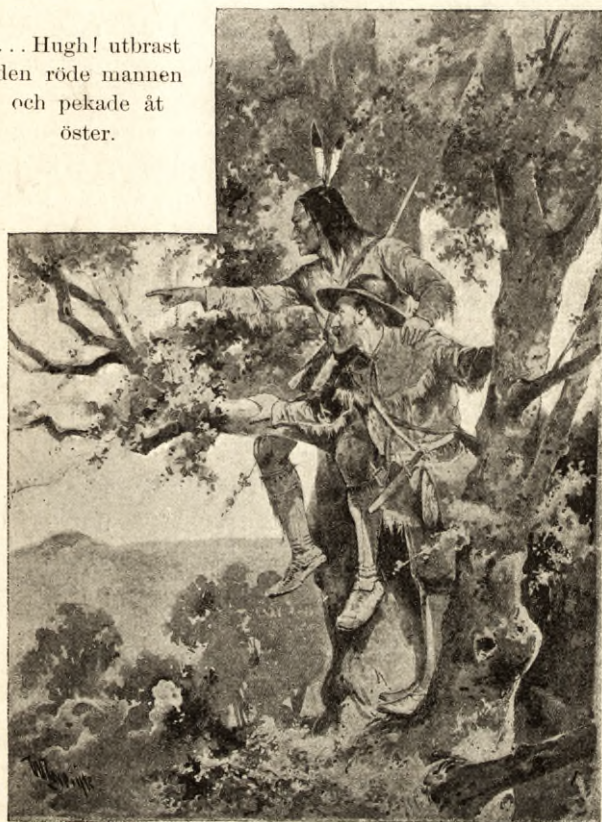
— Tror du att en människa är istånd att härifrån

springa till generalen, innan han med sina krigare kommer in i klyftan.

— Vägen mycket lång, mycket lång!

... Hugh! utbrast
den röde mannen
och pekade åt
öster.

— Däri har du onekligen rätt, Oneida, och därtill torde nog mången huron komma hindrande i vägen. Men det skall inte afhålla mig från att göra försöket.

— Mycket bra, om Addy varnar »Dalens Fader».

— Må väl, rödskinn och låt snart se dig igen, hör du?

Indianen gaf ett medgifvande svar, som den hvite likväl icke kunde höra, ty han hade redan med vighet glidit ned från stammen och sprang därefter hastigt som ett hetsadt villebråd ned för den skogsvägen i motsatt riktning varande bergsslutningen och kommen till dess fot, fortsatte han sitt lopp i riktning åt klyftan. Han visste sig här jämförelsevis säker, ty alla på höjderna spridda rökpelare befunno sig ju på andra sidan skogsvägen, och om han än på sin väg skulle stöta på enstaka spejare, så skulle han nog på ett eller annat sätt blifva färdig med dem.

Småningom blef lågskogen tunnare och han kom lättare framåt, men svetten rann redan från hans panna och han började blifva andfådd.

Till sitt lugnande hade han redan vid nedstigandet från trädet märkt, att truppen höll på afstånd, och om den blott höll stilla ännu en stund, så skulle han nog hinna tillryggalägga de tre och en half milen. Men om detta icke lyckades honom, så kunde det blifva styggt nog. Förmodligen skulle väl kommandanten vara så klok att låta omsorgsfullt utforska de båda höjderna, innan han vågade låta sina män intränga i klyftan.

Men om generalen likväl underlät detta? — Men nej, en sådan oförlåtighet kunde man väl icke tro denne erfarne krigare om.

Men ånyo uppstego allehanda farhågor hos jägaren. Han ökade sina ansträngningar, hans bröst började

arbeta tungt och hans pulsar bultade häftigt, men med oförminskad kraft sträfvade han framåt.

Redan måste han hafva halfva sträckan bakom sig och nu kom han på en terräng, där han kände till hvarje träd och hvarje buske; där skulle han komma ännu lättare framåt.

Men nu berodde mycket därpå, om rödskinnen höllo båda de klyftan omgifvande höjderna besatta. Var den östra fri, och det måste snart visa sig, då ville han tätt förbi dess fot, men i annat fall måste han göra en stor omväg.

Redan låg den åt denna sida sakta sluttande kullen på ett bösskott nära framför honom, nu stod han dold bakom en trädstam. Han såg skarpt uppåt höjden, iakttog hvarje träd, hvarje buske, hvarje fördjupning i marken. Men ingenting förråde fiendens närvaro på denna sidan.

Han öfverlade huru länge han sprungit och huruvida truppen, om den marscherat vidare, redan kunde hafva nått klyftan. Hans räkning utföll ogynnsamt. Detta dref honom till förnyade ansträngningar och i vildt springande uppnådde han kullens fot.

Redan hade han sprungit ett godt stycke längs efter densamma, då han plötsligt fick en idé. Om han skulle stiga uppför kullen och ensam gifva sig i strid med huronerna, som lågo där i bakhåll? Blott några få skott öfver klyftan skulle vara nog att varna generalen.

Raskt tog han af åt venster och steg uppför höjden. Redan hade han hälften däraf nedanför sig, utan att hittills hafva stött på någon fiende, då det plötsligen svartnade för hans ögon. Han hade tilltrott sina krafter

för mycket. Han började vackla och stötte axeln svårt mot en trädsam samt sjönk bedöfvad ned och blef liggande där en stund. Slutligen vaknade han till lif igen. Han reste sig på knä och satte en knallhatt på sin bössas piston för att genast skjuta af den.

Liksom om dess knall varit i stånd att framkalla ett hundrafaldigt eko, smällde i detsamma genast efter hvarandra otaliga skott och därpå hördes från hundratalstrupar det indianska krigsskriket.

Detta ryckte honom upp ur hans bedöfning och så fort, som hans matthet tillät det, steg han försigtigt uppför återstoden af höjden.

Ankommen ditupp, erbjöd sig en ryslig anblick för honom. Större delen af den lilla stridsmakten hade redan passerat klyftan, hvars sumpiga botten endast genom stockar blifvit gjord någorlunda gångbar, och var redan i begrepp att på skogsvägen gå ut i dalen. Generalen, som var igenkänlig på sin skimmel, måste obegripligt nog hafva före alla de andra ridit genom klyftan. I den djupaste delen af dalsänkningen, i den träskartade klyftan stodo nu packvagnarna och på andra sidan om dessa befunno sig ännu omkring fjärdedelen af hela truppen. Där var det som indianerna först måtte hafva brutit fram från den vestra bergsslutningens skog, för att hindra de redan till andra sidan komma truppersnas återtåg och tillika afskära hufvudkårens förbindelse med eftertruppen.

På andra sidan om packvagnarna lågo redan talrika stumma vittnen på att här måste hafva egt rum en vild strid, och mot dalpassets utgång trängdes nu en tät människohop, ur hvars vildt böljande virrvarr man kunde urskilja endast jämförelsevis få bondtröjor.

Alltjämt bröto ännu hela horder af nästan nakna, djälfvulskt målade vildar fram bakom sluttnings träd och kastade sig med vildt tjut på sina offer.

Med dyster blick och bleka läppar stod jägaren och betraktade den rysliga scenen samt sade sig att där nere vore all hjälp förgäfves och att den som icke kunde genom flykten rädda sig ut ur klyftan, skulle blifva obarmhärtigt nedgjord, och att hela denna eftertrupp var förlorad.

Därefter flög hans blick öfver till mannen på skimmeln, som med kraftig stämman utdelade befallningar, men, då dessa öfverröstades af stridstumlet och krigstjuten från andra ändan, blott kunde uppfattas af en liten del af hans trupp och icke heller kunde förstås här uppe på berget.

Nu varseblef jägaren till sin förskräckelse omedelbart under sig enstaka män plötsligt sjunka till marken. Han insåg genast, att kolonnen blef angripen äfven där och att den stod inför en osynlig fiende, som med full beräkning underlät att göra bruk af bössan, utan af illasinnade skäl föredrog att begagna sig af den ljudlösa, men i vildens hand därför icke mindre mordiska vapnet pilen. Det var icke svårt att gissa, att generalens befallning icke afsåg annat, än att så raskt som möjligt draga sina män ut ur hålvägen och att samla dem utanför, där dalen vidgade sig, för att där i skogen bringa dem i en gent emot fienden jämbördig ställning.

Inseende detta trädde jägaren fram bakom trädstammen och sprang nedför sluttningen till dalen, ilade till de där hållande officerarna och manskapet samt ropade till dem, att man måste trakta efter att

så snart som möjligt komma till klyftans öfre utgång.

Redan hans ankomst gjorde underverk och betog truppen dess förvirring. Höga glädjerop skallade honom tillmötes och de underbefälhafvare, som fullständigt tappat koncepterna, bemödade sig genast att lyda befallningen. Men knappt hade denna rörelse börjat märkas, förrän den hittills osynlige fienden förändrade sin taktik.

Liksom förut i nedre delen af passet, bröto nu plötsligt indianerna gruppvis fram ur sina gömställen och kastade sig under höga krigsrop på de hvita. På minst tio ställen egde nu det bittraste handgemäng rum, och snart bildade de stridande en lång rad af, som det tycktes, fullkomligt olösligt människovirrvarr.

Bönderna hade emellertid snart öfvervunnit den första förskräckelsen, som de brokigt målade vildarnas plötsliga framstormande utöfvat på dem, och försvarade sig nu med sina knifvar och bösskolfvar mot tomahawkerna.

Det kraftiga motstånd, som indianerna funno, hade de nog knappast väntat. Deras tjut tog också småningom af och striden fortsattes under hemsk tystnad. Bröst mot bröst kämpade motståndarna och ve den svagare, den som blottade sig; i hans bröst sänkte sig obarmhärtigt det kalla stålet.

Med lejonets kraft och mod kastade sig »Addy» in i det tätaste stridstumultet. Genast i början hade han stått gent emot en jättestor vilde och skickligt undvikit dennes tomahawk och sprang emot rödskinnets samt sträckte det till marken med ett väldigt knytnäfs- slag. Raskt bemäktigade sig jägaren därefter strids-

yxan och denna visade sig nu i hans hand som ett fruktansvärdt vapen. Han förstod att vigt undvika indianernas vapen, men samtidigt susade spetsen af hans yxa än här än där obarmhärtigt ned på något huronhufvud.

Han räddade mången kamrat, som redan var nära att förlamas, och hvar han på sitt stormande sätt angrep, där var striden snart afgjord.

— Bra gjordt, »Addy!» skallade det genom leden, när resten af vildarna, skrämnda genom det icke anade häftiga motståndet, ändtligen drog sig tillbaka på hela sträckan och jägarens tomahawk, liksom en final på det rysliga blodsarbetet, for högt i en båge efter dem.

Men det skulle komma ännu värre.

Visserligen lyckades det nu för kolonnen att lämna passet och komma ut i dalens öfre vidgning, men här uppe hade under tiden utspunnit sig en strid mellan förtruppen och fienden, och den var icke mindre mordisk. Man befann sig här inför den till all lycka först senare anlända indianska hufvudstyrkan, som oupphörligt fyrade af framom skogens stammar och med hemsk hårdnackenhets ryckte närmare från träd till träd.

General Herckheimer kämpade i de främsta leden och var beredd på att det inom kort skulle komma till handgemäng. Han hade länge sedan öfvervägt, om han icke skulle förekomma fienden med ett beslutamt kraftigt angrepp; men den lilla skaran af trogna, som var samlad kring honom, kom det att synas som ett allt för stort vågstycke, i synnerhet som han icke kunde öfverse och uppskatta motståndarnes styrka.

Så mycket mera var det till hans tillfredsställelse,

när nu de i klyftan kvarblifna ankommo till stridsplatsen, och genast gaf han de lämpliga ordena för att postera sin stridsmakt så bra som möjligt, för att kraftigt kunna möta en möjlig stormlöpning af fienden.

Den, som man i första rummet hade att tacka för stridens lyckliga utgång i bergpasset, nämligen »Addy», lämnade jämte några af de stridbaraste männen, som de sista, bergpasset, för att täcka återtåget.

Ordningen var nu snart återställd, så godt det lät sig göra; generalen visste ju att genom lugn och omsorg uppeda sitt folk till den största energi.

Han hade gifvit befallning att genom en sidovängning af flygeln täcka ställningens flanker, och hade äfven på ett passande sätt gjort positionens rygg säker.

Emellertid hade indianerna åter ryckt fram och sköto nu från knappast trettio stegs afstånd. Men bönderna hade nu blifvit lugnare. Dels stående i skydd af träden, dels liggande ned på marken, mottog de nu med kallblodighet fiendens eld. Där, hvarest ett fjädersmyckadt hufvud eller en naken röd kropp lät se sig, där måste han kännbart plikta för sin nyfikenhet.

Generalen var nu som alltid i främsta leden, här och där görande sina anordningar och åt alla sidor uppmuntrande sitt folk till hårdnackadt motstånd, ty det var honom klart, att här fanns icke mera än en räddning: strid och motstånd till det yttersta.

Fiendens eld ökades nu och kul- och pilregn blefvo så täta, att äfven generalen ansåg det för rådligt att söka skydd bakom en trädstam. Han hade därvid kommit att stå bredvid en ung man med föga krigiskt

utseende och sade några uppmuntrande ord till denne. I begrepp att vända sig bort från honom, uppdök på fiendtliga sidan bakom en buske plötsligen en lång huron, som med vildt krigsrop och svängande toma-

Ett halft dussin bössmyningar riktades mot indianen,
och genomborrad af lika många kulor
störtade han baklänges.

hawk rusade fram, såg den där stående generalen och
sprang emot denne.

Den unge mannen, som stod bredvid honom bakom
trädet, höll bössan anlagd.

— Skjut — gif honom det! skrek generalen åt
honom.

Det skulle varit en lätt sak för skytten att skjuta
ned vilden; men i stället för att lyda befallningen

»Addy».

utstötte han ett rop af förskräckelse och sprang fegtt därifrån.

Generalen såg det och ett smärtsamt leende lekte kring hans läppar. Men här var ingen tid att förlora; det gälde att handla. Med sabeln utsträckt till parering, inväntade han vilden. Plötsligt stannade denne och lyftade stridsyxan till ett väldigt kast. Allt detta hade tilldragit sig på några sekunder, men nu, i detta kritiska ögonblick, rigtades minst ett halft dussin bössor mot indianen, och genomborrad af lika många kulor släppte han yxan och störtade baklänges till marken. Ett mångstämmigt »bravo» från folket i den närmaste omgifningen belönade den befriande handlingen.

Men den unge skytten, som generalen förgäfves tillropat att han skulle skjuta, skulle icke blifva besparad att genast få en lektion för sitt fega förhållande. Endast få steg bakom honom stod samtidigt en medellstor, robust bygd man i grön jaktrock, knäbyxor af hjortskinn och gröna strumpor; på hans hufvud satt käckt nedåt venstra örat en liten grå filthatt, hvarifrån en grön snodd hängde ned och en buske gamfjädrar stucko upp. Hans hela utseende lät sluta till, att han var från norra Sverige. Denne man hade åtsatt förloppet och genast riktat sin bössa mot huronen, men hade, då generalen stod nästan i hans skottlinie, låtit sin bössa sjunka ned igen och var i begrepp att med knifven i hand ila till hjälp; men i detsamma sjönk huronen redan till marken. I detsamma ville den fege ynglingen springa förbi honom, men grönrocken fick hastigt tag i hans rockkrage och vände honom med en ryckning om, så att han kom att stå tätt framför honom.

— Fege hundsjäl! hväste den svenske jägaren mellan tänderna och ett uttryck af obeskrifligt förakt målade sig i hans drag. Ovillkorligen lyfte han handen till ett knytnäfs slag. Den andre sträckte ut händerna för att afvärja det.

— Du hund, borde man inte genast klå dig?

Därmed gaf han i sin växande harm den unge mannen en väldig spark från sidan, så att denne tumlade några steg bort och störtade till marken. Utan att vidare bekymra sig om den omkullsparkade, sprang den vredgade mannen framåt.

Men straffet för fegheten tycktes ännu icke vara nog för Fred, eller Juggfred, som den unge mannen kallades i Mohawkdalen. Knappt hade han nämligen hunnit resa sig upp igen, så stod han plötsligt framför »Addy», som ställde sig i vägen för honom. Jägaren hade i samma ögonblick då vilden sprang emot generalen, kommit fram bakom träden och hade just sett det förefallna.

— Släpp mig! skrek den fege stackaren, när äfven »Addy» hotade honom med knytnäfven.

— Sannerligen, du har just träffat rätta ordet, svarade jägaren och lät sin arm sjunka ned. Jag vill inte röra vid dig, det skulle vara att smutsa ned min hand och att göra dig för mycken ära, din hundsjäl!

Därmed skyndade han vidare.

Raskt smög sig den andre bakom närmaste trädstam medan han kastade en föraktfull blick efter »Addy».

Stridens häftighet hade ökats under de sista minuterna. Afståndet mellan de stridande hade nu minskats till femton steg, ja ofta stodo motståndarna endast tio steg eller ännu mindre från hvarandra.

Då skallade generalens stämman och befallde att hans folk skulle sluta sig tätare samman.

»Addy», som emellertid hälsat på generalen och ställt sig till hans förfogande, sprang nu som hans frivillige adjutant, oaktadt det häftiga kul- och pilregnet, längs efter leden för att bringa ordena till de aflägsnare afdelningarna samt här och där själfständigt gripa in, för att göra de ofta ännu ganska krigsovana unga männen uppmärksamma på fördelar eller felaktiga ställningar. Hatten hade länge sedan skjutits bort från hans hufvud och hans panna var ombunden med en blodig bindel. Då såg det med ens ut som om vildens exempel, när denne rusat emot generalen, hade smittat de öfriga rödskinnen, eller ock att dessa funno för godt att använda dennes stridssätt.

En man afsköt just sin bössa tätt framför »Addy» och borta i småskogen sågs just ett rödskinn störta, men i detsamma reste sig, som vuxen upp ur jorden, tio steg ifrån honom en huron, sprang genom rökmolnet, som fanns framför skytten, och krossade med ett rysligt nugg af tomahawken den olyckliges hufvudskål. Med tankens snabbhet lade »Addy» bössan till kinden, och äfven denne röde krigare hade svängt mordyxan för sista gånge.

Men icke blott här utan utefter hela linien tycktes indianerna följa denna taktik.

Hade en af de hvita affyrat sin bössa framom ett träd, så innan han fick tid att ladda på nytt, sprang plötsligt ett rödskinn emot honom, och ve honom, om han icke visade sig vuxen indianens fruktansvärda vapen.

På hela linien kom det nu till sådana strider man mot man och tomahawken svängdes förfärligt.

Men tack vare den tappra, omtänksamme jägarens inverkan, som genast insåg att ett väl beräknadt system låg i detta stridssätt och med exempellös rörlighet var än här än där, begrepo bönderna snart, huru de skulle möta detta fiendens stridssätt. Med knifven i hand eller mellan tänderna, affyrade de sina bössor, veko skickligt undan för den anstormande fienden, som sprang in i molnet efter de aflossade skotten, och betalade sålunda blodigt de förluster, som de i början lidit.

Då gjorde sig i ställningens centrum en stormig rörelse gällande. En skimmel sprängde, som om han blifvit tokig, omkring bland träden, stötte slutligen med pannan emot en trädstam och sjönk samman. Det var generalens ridhäst; den hade fått en kula och anställt icke ringa förvirring, där den slog omkring sig bland de stående, liggande och krypande skyttarna. Detta visste den omtänksamma fienden att begagna sig af och trängde fram med fördubblad häftighet just på detta ställe.

Varseblifvande faran, kastade sig generalen själf med sabeln i hand emot indianerna, och detta verkade så uppmuntrande på hans folk, att hela hans närmaste omgifning kastade sig med verkligt dödsförakt emot fienden.

Och småningom visade sig striden ogynnsam för rödskinnen, och de måste draga sig tillbaka, om de icke ville blifva alldeles nedgjorda.

Ett kort stillestånd inträdde nu här, ett af dessa ögonblick under hvilka vän och fiende utmattade hemta andan och låta bössorna tiga. Då uppsteg plötsligt

där, hvarest indianerna försvunnit inåt skogen, ett litet rökmoln, en skarp knall följde och i samma ögonblick sjönk general Herckheimer ned på venstra benet. De närmast stående männen hade nog märkt det och sprungo skyndsamt fram för att bistå honom, men generalen afböjde det energiskt, stödde sig på jägarens skuldra, ty denne stod tätt bredvid honom, och linkade med detta stöd några steg tillbaka. Lutad mot en gammal trädstam, gaf han med hög röst, som om ingenting skett, befallning att striden skulle fortsättas obekymradt om hans person.

Detta enda skott hade emellertid varit signalen till stridens återupptande, och genast utspann sig å båda sidor det lifligaste skjutande. Det oaktadt underlät generalens närmaste omgifning icke att emellanåt kasta en ängslig, forskande blick bort till honom och snart hade underrättelsen, att den omtyckte generalen blifvit sårad, spridt sig från mun till mun bland bönderna. Snart skickade underbefälhafvarna bud, för att göra sig underrättade om hans befinnande; men han svarade dem alla, att han blott fått en obetydlig skråma; befälet skulle se till, att de så snart som möjligt höllo de röda djäflarna från egen hals, det vore mycket viktigare.

Äfven »Addy» kom på sitt försiktiga sätt framspringande, sökte skydd bakom ett närbeläget träd och knotade därifrån till den sårade i en ton som måste öfverraska och som endast kunde vara möjlig under förutsättningen af en viss förtrolighet mellan de båda.

Generalen smålog godmodigt.

— Hvert tar respekten vägen, som du är skyldig öfverbefälhafvaren? frågade han.

— Respekt? svarade jägaren. Ni vet väl, att jag aldrig låter den fattas!

— Men du utfar emot mig, som om du vore general och jag kapten Adam Hartman.

— Skall man inte det, när ni utställer er fritt, som om rödskinnen sköto med rönnbär?

— Du vill väl inte att jag skall bära mig åt lik-som Fred?

— För skämt är tid och tillfälle illa valdt, svarade jägaren allvarsamt. Jag skall säga er något. Ni har den heliga plikten att föra oss ur denna olyckliga knipa och till seger, och då är enligt min mening öfverbefälhafvarens plats inte i första ledet utan ett godt stycke bakom fronten. Och därmed punkt!

— Och jag säger dig, att du skall behålla din visshet för dig själf, ty hvar jag har min plats det vill och kan jag själf afgöra.

— Afven nu är ni för långt framme, fortsatte jägaren hårdnackadt och ville genast låta handling följa på sina ord samt beredde sig att fatta tag om generalen och föra honom längre tillbaka.

Men denne stötte honom omildt ifrån sig och befalde barskt:

— Låt bli! Jag viker inte ett steg härifrån — jag vill se fienden i ansiktet. Och därmed äfven punkt!

Först gled det som ett missnöje öfver jägarens drag, men därefter såg han med en sällsam blandning af förargelse och beundrande stolthet på den ståtliga mannen.

— Säg, hur står det egentligen till med såret?
frågade jägaren nu nästan vekt.

— Det är ingenting!

— Det kan den tro, som vill?

— Det är ingenting! afvisade generalen ännu en gång förargad.

— Men jag ser ju blodet rinna ur edra benkläder!

— Se efter då! Men om du ser mer än en skråma, så berätta det inte för hvar och en som vill veta det! afgjorde generalen efter något betänkande.

Jägaren tog sin knif och skar upp generalens pantalonger samt upptäckte, att en kula trängt in ungefär sex tum nedanför knäet och ovilkorligen måste hafva krossat benet.

Han kunde icke förstå, hur den sårade kunde så kallblodigt tala om en sådan »skråma» och så ståndaktigt kunde hålla sig uppe på det andra benet. Han ansåg det för rådligt att för generalen själf tiga stilla med sårets svårighet, men han bad honom åter enträget uppsöka en bekvämare och mera skyddad plats. Men Herckheimer ville alls inte höra talas därom.

Framför dem rasade striden i all sin häftighet, och med sin skarpa blick iakttagande dess gång, meddelade den sårade med oförminskad energi och kraftfull stämma en del befallningar åt höger och venster.

»Addy» hade emellertid framtagit ur sin jaktväska en linnetrasa och började anlägga ett förband på det sårade benet, för att åtminstone stilla blodet. Men han hade därvid en svår uppgift, ty alldeles upptagen af stridens gång stod generalen aldrig stilla och ryckte blott till, när han glömde sig så långt, att han ville begagna det lamskjutna benet.

Bössorna smattrade, kulorna hveno och åter hade ett stort antal indianer sprungit fram emot skyttarna, hvarefter liksom förr förfärliga envigesstrider utvecklade sig. Men huru många offer än föllo, såg Herckheimer med

tillfredsställelse att detappa bönderna höll ovackert stånd. Det var nästan med glad min, som han tog fram sin tobakspung och med sinneslugn stoppade sin korta

Addy hade framtagit en linnetrasa ur sin jaktväska. — —

pipa, och när »Addy» var färdig med sin samarittjänst, bad han denne om stål och fnöske.

Som indianerna redan försökt att kringgå ställningen och nu verkligen också började framtränga bakifrån, hade de hvita småningom dragit sig samman och grupperat sig, så att de bildade en cirkel, samt togo nu beslutsamt emot fienden

Det var ännu tidigt på dagen, knappast middag.

Hittills hade solen lyst vänligt ned, men med ens mörknade det. Under stridens hetta hade endast få lagt märke till, att ett mörkt regnmoln dragit upp från öster och nu stod hotande i Zenith. Snart föll de första, stora regndropparna och inom några minuter var det fullkomligt störtregn.

— En nätt present, sade Herckheimer, vänd till jägaren, som genast undersökte, om hans kruthorn var väl stängdt. Han sänkte sin bössas mynning och placerade bösslåset under armhålan

— Det är det, general, svarade han. Men regnet spelar rödskinnen där borta minst lika stort spratt som oss, och så hafva vi en stunds hvila.

Skjutandet och vildarnas krigsskrån upphörde verkligen med ens; och det regnade ju för öfrigt nu så tätt att man icke kunde se tre steg framför sig.

— Vi vilja begagna pausen, vände sig generalen till jägaren. Tag ögonen med dig och gör en rond samt se till att kompanibefälhafvarna tillhålla sitt folk att hålla krut och fångpannor torra. Sedan skola de se sig för och, när dansen åter börjar, ställa två man i stället för en bakom hvarje träd. Förstår du? Den ene skjuter — och när rödskinet springer fram har den andre sitt skott i beredskap.

— Det är godt, general, och skall bekomma rödskinnen illa!

— Säg kaptenerna, om de fråga därefter, att jag mår bra. De skola sluta sig så mycket tätare samman, och icke lämna några luckor för det folket ställas två och två!

I nästa ögonblick var »Addy» försvunnen.

Herckheimer drog några stora bloss ur sin pipa

och kallade därefter till sig den bakom närmaste träd stående karlen. Det var en grönrock.

— Nå, Franz, hur kommer det sig, att du inte är längre framme?

— Addy har gifvit mig uppdrag, att jag skall stanna hos er och, som jag ser, kan ni behöfva mig.

— Nå, tag då sadeln af min skimmel och bär den hit. Det långa stillaståendet tröttar mig.

Karlen lydde och kom fram med sadeln till trädets fot samt var därefter den sårade behjälplig att sätta sig ned. Detta gick ganska svårt och grönrocken frågade:

— Hur står det till? Har nån'n gjort er illa?

— Ah, det är ingenting, litet plåster på det, så är hela historien öfver! svarade Herckheimer.

Generalen, en starkt bygd man i sina bästa år, men hvars hår i förtid grånat, blef dock nu med ens blekare. Den starka blodförlusten hade utan tvifvel verkat menligt på hans välbefinnande. Han ryste några gånger och detta undgick icke grönrocken. Tvekan tog denne fram en snapsflaska ur sin bröstficka och bjöd generalen att dricka.

— Det ä' visserligen inte å de bästa, sade han, men det ä' inte alls illa, det värmer godt — jag tänker att en klunk skulle inte skada er.

Utan omständigheter satte generalen flaskan till munnen.

— På din hälsa, Franz! sade han och tog en klunk. När du en gång kommer förbi min farm, så tag din största flaska med dig, så skall du få en klunk af mitt bästa — förutsatt att rödsकिनen låta oss komma härifrån.

— Det var inte illa! jublade den gröne.

— Tror du, att vi skola bli herrar här?

— Ja, om det så ska' kosta guld; stryk ska' de få, det kan de lita på!

Generalen smålog och lade till skydd mot regnet handen öfver hufvudet på sin brinnande pipa.

Regnet flöt nu i strömmar, från trädens löfverk och från karlarnas hattar och kläder droppade och silade vattnet ned i små bäckar. Men det började redan aftaga och inom icke alltför lång tid måste väderkatastrofen vara förbi.

Då kom Addy tillbaka och meddelade att de gifna befallningarna genast blefvo utförda. Generalen lät nu jägaren afgifva berättelse om stridens gång. Addy skildrade i korthet förloppet och kunde till slut icke undertrycka anmärkningen, att han icke litet förundrat sig öfver, att han sett brigaden träda in i bergpasset; man borde ju, menade han, åtminstone först noga utforskat de båda höjderna.

— Det har du alldeles rätt i, svarade generalen, och till den oförsiktigheten är tyvärr jag skulden.

— Ni? frågade jägaren förvånadt. Då måste jag säga, att det hade jag inte trott om den krigserfarne general Herckheimer.

— Och likväl är det så, svarade denne. Det ligger — jag måste erkänna det — i min karakter. Du vet att jag alltid först noga beser och öfverlägger, hvad som är att säga för och emot.

— Men då borde ni två gånger kommit till den slutsatsen, att det var oförsigtigt.

— Det sade jag mig också, men mina betänkligheter behagade inte de andra och jag kan inte heller

förtänka dem det, emedan denna solida förnuftighet ofta har skenet af vankelmod.

— Då har ni således låtit öfverrösta och nödga er?

— Trupperna, till större delen ööfvade, brunno af begär att få mäta sig med fienden och funno många intalare bland de nybakade officerarna. När jag gjorde mina betänkligheter gällande däremot och vidhöll att vänta med framryckandet, tills den aftalade signalen gifvits från Stanwix, så förebrådde man mig mycket, ja till och med brist på beslutsamhet och patriotism.

— Hvem var det, som vågade det?

— Framför alla öfverste Fischer, som förde eftertruppen.

— Nå, då har han fått svårt nog plikta därför, sade jägaren.

— Det fruktar jag också, fortfor Herckheimer. Enligt din skildring kan väl knappast finnas någon man kvar af dem, som voro efter packvagnarna.

Tyst och med djup sorg målad i sitt ansikte satt generalen och såg ned framför sig. Långsamt lyfte han därpå åter hufvudet och fortsatte, liksom för sig själf:

— Men hvad nyttade det, skrikhalsarna voro ju flertalet och jag måste motvilligt och mot min åsikt gifva befallning till framryckande, blott för att kväfva insubordinationen i dess grodd.

Addy ville invända något, men Herckheimer afböjde det energiskt. Himlen hade emellertid klarnat, regnet upphört och de första skotten började redan falla.

Bönderna stodo nu slutna tätt samman, modigare och beslutsammare än någonsin; hvar och en förstod

att afgörandet nu var nära. Med hvarje sekund blef indianernas eld liffigare och bönderna blefve dem icke svaret skyldiga.

Och ånyo följde de röda krigarna den taktiken, att de, så snart motståndaren affyrat sitt skott, sprungo med lyftad stridsyx på denne. Men nu visade sig verkan af generalens planmässiga anordning. Såsnart den ene mannen bakom ett träd hade skjutit, lade den andre mannen an, och det framspringande rödskinnets, som redan trodde sig säker på sitt offer, måste svårt plikta för sin dristighet. Det kom nu mera sällan till den förtviflade envigeskampen. Rödskinnen föllo massvis vid anstormandet, så att den smala terräng, som låg emellan motståndarna, snart var formligen öfversädd med lik och sårade, som vredo sig i sista dödskampen, och småningom i samma mån som bönderna med hvarje nedgjord fiende återvunno sin tillförsikt, upphörde också indianernas rasande anfall.

Redan kände sig de svenska nybyggarna som herrar på slagfältet och började här och där höja jubelrop, då plötsligt norr om dem engelska uniformer blefvo synliga, hvilka med fördubbladt eftertryck upptogo indianernas afbrutna eld. Genast insågo generalen och hans folk, att de hade att göra med en afdelning af Johnsonska regementet »Royal Greens», om hvilka de visste att ett stort antal af manskapet i denna trupp bestod af fordna invånare i dalen, ja till och med af släktingar och fordna vänner.

Om bönderna från Mohawkdalen visade ifver mot rödskinnen, så upptändes de af raseri mot grönrockarna, ty de fordna, sedan till störren delen utvandrade grannarna höllo med den kanadisk regeringen, och

voro förrädare, och därför afskydde man och förföljde dem med hela sitt hat.

En rörelse, som icke stod att återhålla, gjorde sig med ens gällande i deras rader, siktandet och skjutandet blef dem nu för långsamt, vredgade sprungo de fram om sina gömställen, vände bössorna och stormade med högt svingade kolfvar löst mot royalisterna. Redan verkan af första anstormningen var väldig, grönrockarna föllo massyis, men därefter kom det till ett förbittradt handgemäng, i hvilket bönderna från Mohawk med sina bösskolfvar och knifvar kämpade som lejon. Bröst mot bröst stredo ofta motståndarna och ingenting förmådde längre hålla de vredgade svenskarna tillbaka.

Medryckta och snart inne i tätaste stridstumultet stridde Addy och Franz; den förre kämpade som en hjälte. Plötsligt stod han inför en fiendtlig officer, hvars klart ljudande stämman öfverröstade till och med indianernas vilda stridsrop.

— Det är öfverste Cox, däri misstar jag mig inte, sade jägaren för sig själf. Och du har nu länge nog skrikit! röt han och sprang fram samt parerade med sin bösspipa officerens sabelhugg och grep honom därpå vid strupen. Med nästan öfvermänsklig styrka lyfte han upp officeren och skakade honom några gånger hit och dit.

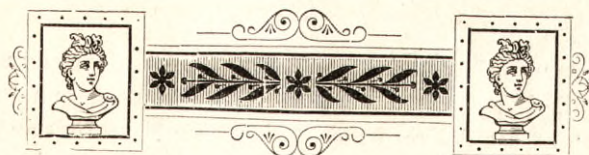
Då kom plötsligt en annan officer öfversten till hjälp och det såg nästan ut, som om det denna gång skulle vara slut med jägaren. Men i detta kritiska ögonblick dök Franz fram ur hvimlet och, seende faran hvori Addy stod, slog han med ett enda väldigt slag af sin bösskolf ned officeren.

Indianernas krigstjut hade längesedan förstummats och striden var utan alla tvifvel nu afgjord, men ännu kämpade enstaka tätt hopträngda grupper i förskräckligt handgemäng. Då hörde man plötsligt från fort Stanwix häftigt kanondunder, och återstoden af engelsmännen, som voro beröfvade flertalet af sina anförare, fruktade nu att blifva angripna äfven bakifrån och begåfvo sig därför i vild flykt inåt skogen.

Jubelrop, som icke ville taga slut, höjdes nu bland de tappra svenska nybyggarna från Tryon County, hvilka nu efter en exempellöst svår strid kunde betrakta sig som herrar på slagfältet.

ANDRA KAPITLET.

Framför dalens värdshus.

Den som nu med den frustande ånghästen färdas genom Mohawkdalen skall vara förtjust öfver den leende, ja, ofta vildt romantiska skönheten i detta landskap. Vildt forsar i dalens öfre del floden mellan klippväggarna, ofta blott lämnande plats för järnvägsbanken och landsvägen, därpå träda de måleriska klipporna ofta plötsligt tillbaka och fortsättas af gröna kullar med däremellan inbäddade ängar och åkrar, öfverströdda med en mängd landtliga byggnader, vackra farmar med storartad kultur. Endast sällan varseblir ögat större, sammanhängande byar och små städer, men öfverallt tecken till sträfsamhet, snygghet och välstånd. Till och med det tarfliga blockhuset saknar icke prägeln af hemtrefnad. Men så var det icke under Englands styrelse.

När i söder och öster märktes vågor af den annalkande revolutionen, som eftersträfvade Förenta

Staternas oafhængighet, väcktes flertalet af dalens män ur sitt lugn och de gjorde icke längre någon hemlighet af att de voro förtretade på engelska regeringen. Detta visste guvernören Johnson och han trodde sig kunna på sitt sätt vända hufvudena rätt på bönderna. Redan hördes ett rykte, att han ville från Canada komma med indianer och bryta in öfver kolonisterna, och säkert var, att han underhöll hemlig förbindelse med enstaka i dalen boende anhängare af Englands sak. Det blixtrade således åter och ängsligt såg bonden efter sin bössa och sitt ammunitionsförråd. Men han hade också dragit många goda lärdomar af det sista kriget.

De ofta långt från hvarandra boende farmarna hade nämligen länge sedan bildat ett välfärdsutskott och detta förblef icke overksam, när de första betänkliga underrättelserna kommo. Man ville, för att skydda hus och gård, kunna i nödfall äfven som slutna trupper träda emot fienden samt organiserade därför de befintliga stridskrafterna i fyra bataljoner, hvardera på tvåhundra man, hvarje bataljon kommenderad af en öfverste. Men hela stridsmakten stälde man under den krigsbepröfvade general Nikolaus Herckheimer. Denne enkle, anspråkslöse man blef redan under franska kriget år 1758 till följd af sin tapperhet utnämnd till löjtnant och försvarade därpå under ett halft års tid det sedan efter honom uppkallade fort Herkimer mot indianer och fransmän. 1775 blef han af staten New-Yorks konvent utnämnd till öfverste vid första milisbataljonen och redan ett år senare till brigadgeneral för samtliga milisen från Tryon County.

Några dagar efter den i förra kapitlet omtalade

fäktningen sutto framför en större farm i Little Falls, som då bestod af blott några få bredvid hvarandra liggande byggnader, flera män omkring ett rundt bord och voro inbegripna i lifligt samtal vid bågaren.

Öfver husets ingång prälade på en hvit skylt med stora svarta bokstäfver orden »Gasthaus zur frölich'

Phalz». Värden var nämligen tysk och bland sven-skarna i trakten funnos äfven en del tyskar. En ung vacker flicka med blå ögon och blonda hårflåtor, vär-

En ung, vacker flicka med blonda hårflåtor, värdens dotter frambar frisk dryck

dens dotter, hade just burit fram frisk påfyllning i bågarna, och männen höjde nu dessa och klingade.

— Jag säger er, sade en starkt byggd man med armen i list till sin omgifning, att det var en riktigt hårresande historia där uppe vid Oriskany, och i början, när de röda djäflarna liksom växte upp ur jorden och

rusade som vilddjur på oss, hade jag väl icke trott att packet skulle hugga löst på mig.

— Du har rätt, bekräftade en annan, hvars hufvud var ombundet med blodigt linne. Till och med i bergpasset såg det rysligt ut. Hvert man såg, öfverallt blänkte yxorna i luften och ingen af oss hade besinning. Det var en lycka att »Addy» kom i grefvens tid och bragte oss att hålla stånd.

— En präktig karl, denne Adam Hartman, (»Addy» är engelsk förkortning, smeknamn för »Adam»), sade en hvithårig, darrande gubbe, som naturligtvis hade stannat hemma, men nu med största intresse åhörde böndernas skildringar. Man skulle nästan tro att han stod i förbund med den lede och är osårbar. Öfverallt, när det gäller, ser man honom i spetsen, men hvarken krut och bly eller någon knif kan göra honom något. Och hur han betedde sig, hur han med en stridsyx, som han tagit från en huron, for in i det tätaste tumultet och svängde den, det borde man hafva sett, betonade den förre talaren. Och ingenting annat än omtänksamhet är det, säger jag; hans skarpa blick gör det, hans vighet, hans styrka och färdighet.

— Naturligtvis är det det, bekräftade gubben. Ni kan väl inte tro, att jag på mina gamla dagar blifvit vidskeplig? Men säg, hur länge måne det kan vara sedan Adam kom hit till dalen?

— Till nästa år blir det precis fem år sedan.

— Det stämmer nog, bekräftade flera af männen.

— Och hvad han egentligen är och hvad han har drifvit för handtverk, innan han som helt ung kom hit öfver, det har man väl aldrig fått veta? frågade gubben åter.

— Det skulle jag väl kunna säga, begynte Franz, när alla de andra tego. Han är från Göteborg, och där var han i garfvarelära.

Dånande skratt hördes rundt bordet.

— Men det är riktigt sannt! försäkrade Franz.

— Är Adam rödgarfvare? utbrusto flera af bönderna och sågo på Franz på ett sätt, som om de trodde, att han velat roa sig på deras bekostnad.

— Jo, visst är det sannt! försäkrade Franz. »Addy» har själf talat om det för mig.

— Nå, då är det inte underligt, att han så grundligt förstår att garfva huden på de röda djäflarna!

— Och kan ni också säga, hvarför han inte tyckte om handtverket och fortsatt det där hemma i Sverige? frågade gubben vidare.

— Det skulle jag väl också kunna säga, svarade Franz och flyttade sin tobakspipas munstycke från den ena munvinkeln till den andra. Adam skulle väl inte så lätt uppgifvit garfveriet, om inte en annan passion drifvit honom och en dag den malören händt honom, att han skjutit en hjort under förbjuden tid.

— Aha! nickade männen.

— Hjorten hade riktigt gladt honom, men så kom skogvaktaren tillstädes och då blef det en fördömdt kistlig historia, berättade Franz vidare.

— Grep skogvaktaren honom, så han fick spatsera i kurrans?

— Naturligtvis, bekräftade Franz. Och som han tyckte bättre om fria himlen än det mörka hålet, så tänkte han att det nog skulle vara bättre att i tid begifva sig till en trakt, där det inte finnes någon förbjuden jagttid.

— Då satt således jägaren i kroppen på honom redan från barndomen, anmärkte en karl med stora mustascher.

I detsamma hörde man ett jägarhorn på afstånd.

Som elektriserade sprungo männen upp från sina platser och rigtade sina blickar uppåt dalen. Därifrån kommo på vägen ett dussin män, som, när de sågo sig bemärkta, med höga jubelrop svängde sina bössor öfver hufvudena.

— Det har gått bra! jublade Franz och följd af de andra gick han de ankommande till mötes.

I spetsen för dessa marscherade »Addy» och vid hans sida höll sig den raskt och tyst gående »Flinka Bäfvern».

— Seger — seger på alla linier! ropade nu jägaren på afstånd åt de framspringande, som vid denna underrättelse höjde nya glädjerop.

Man hälsade och skakade ömsesidigt hvarandras händer. Därpå började en mängd frågor; men de ankommande voro, det kunde man se, medtagna af strapatser och deras tungor klibbade därför vid gomen. De sträfvade blott att komma till värdshuset, och först när de intagit någon förfriskning, blef en och annan af dem meddelsam.

Nu fingo frågarna veta, hvad de ankomna hittills blott antydt, nämligen att engelsmännen blifvit slagna äfven vid Stanwix. I glädjen häröfver omfamnade männen hvarandra, och »Addy» måste hålla till godo med att nästan blifva ihjälkramad. Blott oneidaindianen stod tyst vid ett träd och höll bössan på armen samt lät sina blickar glida öfver den rörliga scenen.

När det första glädjeruset var förbi, begynte åter

ett lifligt frågande, men endast få stannade kvar; de andra sträfvade att komma hem; där väntade dem sedan flera dagar hustru och barn.

Somliga fortsatte därefter vägen vidare, andra skaffade sig häst, andra åter satte i båt öfver floden, ty de särskilda farmarna lågo mycket kringspridda.

Äfven »Addy» begaf sig åstad; han var angelägen att så snart som möjligt få för generalen aflägga berättelse samt framföra några viktiga budskap från Stanwix's kommandant. När man nästan med våld ville hålla honom kvar, hänvisade han till Oneida, som, enligt hvad han sade, bättre än han varit i tillfälle att iakttaga tilldragelserna.

Nu drog man indianen fram till bordet och bjöd honom först förfriskningar, men han mottog blott den erbjudna tobaken och bestämde sig för ett glas eldvatten.

— Också varit med? frågade Franz, vänd till rödskinnnet.

— Nej, inte strida, svarade Oneida och ställde bösan mellan benen. Men Oneida se huru hvita männen från Mohawk stredo redan första dagen. — Inte godt att marschera mellan bergen.

— Det var visserligen en stor dumhet. Alltså åsåg du striden redan i bergpasset?

— »Flinke Bäfvern» mycket bra se; männen från Mohawk och huronerna inte se »Flinke Bäfvern». Mycket väl se hur de kämpade först med indianerna och sedan med engelsmännen; mycket bra se, hur »Sjungande munnen» stred tappert.

Farmarna brusto i gapskratt, ty den nyss förlänade hederstiteln tillkom ingen annan än Franz, som, enligt

hvad de alla visste, tillbringade sina lediga stunder med att spela munharpa.

Franz visade i början en allvarsam min, men hans harm lade sig fort och så skrattade han själf med.

Rödskinnlet lät icke störa sig af detta intermesso, utan tog en klunk af det åt honom iskänkta eldvattnet samt fortfor därpå att berätta.

— »Flinke Bäfvern» se huru männen från Mohawk plockade upp sårade krigare och buro bort dem, se, huru »Addy» med hundra krigare förföljde engelsmännen. »Addy» förfölja mycket bra, ty indianer och engelsmän inte märka att han följa. Grönrockarna drogo sig genom skogen till sin förra ställning? Jag gå till Stanwix, gå mycket fort, springa hvad man kan; där finna stor öfverraskning.

— Hur så?

— »Dalens fader» sände redan två dagar före striden i bergpasset bud till öfversten i Stanwix, att de skulle komma; han aftalade tecken och sedan strida tillsammans med honom. Ganseworth märka, att huroner och engelsmän gå emot mohawkkrigarne; han skickar tvåhundra femtio man att hjälpa »Dalens fader» och vill angripa lägret i ryggen. Men kan inte finna Stanwixkrigare St. Leger, då marschera tillbaka och taga hela hans läger.

— St. Leger's läger?

— Ja, St. Leger's läger, och Stanwixkrigarna kämpa mycket bra; taga allt hvad de finna, taga kanoner och fanor, taga krut och bly och taga skänkerna, som huronerna skulle fått.

— Som St. Leger bestämt till belöning åt indianerna?

— St. Leger förde med sig mycket skänker för indianerna, men Stanwixkrigarna taga allt, Stanwixkrigarna taga äfven mantlar från indianerna: indianerna strida nakna; indianerna komma tillbaka, ingenting mera finna, ingenting mera ega.

— Bravo! ropade männen. Det var dem en rättvis lön för deras hundtjänst, som de gjort engelsmännen i vinningslysten afsigt.

— Huronerna elaka, fortfor rödskinnet. Huronerna sett rätt. — Då natten kom, mycket kallt; indianerna inga täcken, sårade frysa mycket, många dö.

— Och »Addy» med vårt folk, hvart togo de vägen?

— »Addy» tog ställning vid Stanwix under natten. »Addy» stor krigare, klok krigare; han räkna blott hundra bössor, men han intog ställning, så att St. Leger trodde, att han hade alla Mohawkkrigarna framför sig. På morgonen sofvo engelsmännen ännu. »Addy» skjuta förfärligt på St. Leger, Ganseworth hör det och skickar kanoner ut ur fortet! St. Leger förlorat allt mod, alla engelsmän lupit därifrån.

— Bra gjordt! det låter höra sig; då få vi väl ha' lugn någon tid!

— Mohawkkrigare få ganska mycket hvila, huronerna nu inte mera vänner med engelsmännen.

— Hvarför det?

— Huronerna förarga sig öfver, att de intet mera ega, att engelsmännen lämnat lägret åt Stanwixkrigarna. Huronerna hämnas, taga under natten all packning från de engelska officerarna, taga alla båtar från Wood Creck och fara bort på vattnet.

— Haha! skrattade männen. Det är ju det allra-

bästa, att de båda vännerna till sist kommit i lufven på hvarandra!

— Och engelska officerarne tala nu mycket illa om huronkrigarna; förr stor vänskap, nu mycken ovänskap.

— Det kunde vi nog tycka om; men pack slåss och pack förlikas; kanske de äro goda vänner igen redan i morgon. Hvad menar du, röde man?

— Till såriläkaren! ropade karlen vid förbridandet.

— Thayendanegas äro i stånd till allt; huronerna förlorat många krigare, så att de icke glömma mohawkkrigarna.

— Vill du därmed säga, att vi vid Oriskany tillfogat dem svåra förluster och ingifvit dem respekt?

— Huronerna ha' nu stor respekt för mohawk-

krigarna; de inte mera kämpa öppet med mohawkkrigarna.

— Det vill väl inte säga att vi i framtiden ha' aatt vänta oss besök af huronerna på smygvägar? Det vvore ju ännu värre! anmärkte en af männen.

»Finke Bäfvern» ryckte på axlerna och sade:

— Huronerna mycket hämndgiriga, men nu icke ppå smygvägar, icke beträda krigsstråten; nu begråta ddöda.

— Ja, de måtte ha lidit rysligt. Till slut — ja ddet vet ju hvar och en af er — såg man ju nästan eendast grönrockar.

— Ja, stora förluster, förklarade rödskinnet. Nästan aalla höfdingarna döda, många krigare döda, många ssedan dö. Squaws tjuta mycket, när krigarna komma hhem till sina byar.

TREDJE KAPITLET.

Ett sorgebudskap.

Plötsligt blef samtalet häftigt afbrutet. En ryttare med en löshäst vi tygeln kom sprängande framåt landsvägen. Han hade mycket brådtom, ty när männen ropade till honom och frågade, hvad som var å färde, svarade han endast kort:

— Till sår läkaren!

Han fortsatte ridten i skarpaste traf.

Männen, som sutto utanför värdshuset, visste, att det var förste drängen på Herckheimers egendom. De blefvo därför icke litet uppröda.

— Det måtte väl inte ha' inträdt en elak vändning? frågade bestört den ene den andre.

Och deras farhåga var tyvärr icke ogrundad. Generalen hade nämligen under och efter drabbningen vid Oriskany med det största hjältemod förnekat sitt sårs svåra beskaffenhet, och stor var därför den smärt-

samma öfverraskningen i synnerhet för hans närmaste omgifning, när det efter hans hemkomst visade sig, att benet var totalt krossadt nedanför knäet.

Men allmän blef bestörtningen, när redan andra dagen den underrättelsen spridde sig som en löpeld genom hela dalen, att amputation af benet var nödvändig, och det fanns väl ingen dalinvånare, som icke kände sig djupt gripen af det hårda öde, som drabbat den tappra mannen. Man måste under dessa omständigheter anse det för en lycka i olyckan, när sårläkaren förklarade, att den svåra operationen aflupit väl — tyvärr skulle generalen blifva stelbent — men att enligt mänskligt förutseende läkningen skulle blifva normal. Och nu skulle äfven detta ställas i frågan?

— Jag kan inte tro det; i dag på morgonen var han ju fullkomligt frisk och munter, sade Fritz.

— Och har ju till och med, enligt hvad du sade, skrivit bref.

— Jag måste ju bära fram skrifdon till hans säng. Och det vet jag, att Herckheimer måste må bra, när han griper till pennan.

— Ja, skrifveriet har aldrig varit hans svaga sida; det är inte någon hemlighet.

— Och då frågade jag honom, hur det står till med såret. Men då bara skrattade han och sade, att det väl var slut med marscherandet och att han nu liksom de stora herrarna skulle sitta till häst och rida utåt sin farm. Men — stammade Fritz — jag har ifrån början inte haft något förtroende för den där plåstersmörjaren.

— För sårläkaren?

— Ja, hvem annars? Man har formligen kunnat

se på karlen, att han inte var säker på sin sak. Jag förstår mig inte på doktori och inte på att amputera, men efter hvad jag håller före, så har han »laborerat» med benet, så att det var en riktig skam.

— Det har också hans hushållerska berättat för hvar och en som ville veta det, bekräftade en af männen. Hon försäkrade att det hade runnit mera blod, än som öfver hufvud taget kunde finnas hos en människa; helt visst hade väl sår läkaren icke starkt nog förbundet blodkärlen före amputationen.

— Såvidt jag vet, var det inte så alldeles riktigt med den saken, sade Franz och kastade en dollar så häftigt på bordet, att den studsade högt upp och rullade ned på marken. Han tog därpå sin bössa, helsade kort och tog med stora steg vägen till Herckheimers egendom.

Denna låg omkring en timmas väg från Little Falls. Redan på långt afstånd syntes de hvita murarna med de gröna fönsterluckorna. Huset låg midt i en vacker trädgård och skilde sig från grannhusen genom yttersta renlighet samt prägeln af egarens välstånd.

Just som Franz kom dit, anlände äfven gårdsdrängen med sår läkaren. Den senare gick genast in i huset, medan drängen kastade täcken på de svettiga hästarna samt förde dem till stallet. Vid ingången träffade Franz på ett friskt, men icke längre ungt, grofbygd fruntimmer, som, häftigt snyftande, med förklädssnibben torkade ögonen. Bredvid henne och intill väggen stod samme unge man, som Franz i fäktningen vid Oriskani gifvit sparken. Han var en ingenting mindre än sympatisk företeelse. De gröna aktiga ögonen under den låga pannan lågo påfallande

nära hvarandra. Ansiktet var skägglöst och själlöst, men saknade likväl icke ett visst uttryck af förslagenhet. Den blick, som han kastade på den inträdande, bådade intet godt för denne.

— Hur står det till, Bincha (Filippina)? frågade Franz den gråtande, utan att bevärdiga den unge mannen med en blick.

— Ah, illa. jag fruktar att han har inte långt kvar, svarade fruntimret snyftande.

— Hvad har händt? Han var ju kry ännu i morse!

— Ingenting har händt — såret har börjat blöda alldeles af sig själf; redan för en half timma sedan trodde jag det var slut med honom.

Utan att fråga, om det var tillåtet, gick Franz till sjukrummet. Här påträffade han flera manliga och kvinnliga släktingar till generalen, hvilka alla med sorgsna miner stodo omkring sjukbädden.

Herckheimer låg blek och med infallna kinder samt medvetlös. Sår-läkaren sökte genom blodstillande och lifvande medel bekämpa vanmakten, hvarvid Addy bistod honom ifrigt. Det såg nästan ut som om alla bemödanden skulle vara förgäfves, men med ens slog Herckheimer upp ögonen, och den matta blicken irrade en liten stund omkring på rummets tak; därpå lät han den hvila på sina släktingar. Ett svagt leende lekte kring hans läppar.

— Det är bra, sade han matt efter en stund. Godt att I ären här — det är — tänker jag — just i lagom tid — att taga afsked.

— Visst inte, Nikolaus, svarade en ståtlig, silfverhårig gubbe, som trädde fram tätt intill sängen och lade

sin hand på generalens. Visst inte! en Gud bor i himlen; han är nådig; vi skola inte uppgifva hoppet.

Åter smålog Herckheimer.

— Det är förgäfvets, sade han. Den käre Guden vill taga mig till sig — jag känner det.

Herrarna och fruntimmerna snyftade.

— Det är väl redan sent på dagen? frågade den sjuke efter en längre paus, och »Addy», på hvilken hans frågande blick fallit, nickade jakande.

— Ja, det skall blifva afton, sade generalen tyst för sig själf och en suck kom från hans bröst. Han försökte lyfta upp hufvudet något litet och sade därpå med fast stämma: Låtom oss begagna den korta tiden — Adam, berätta, hvad nytt?

— Herre, ni skall förhålla er lugn, förmanade sårsläkaren. Hvarje sinnesrörelse skall skada er.

— Låt det vara! afvärfde Herckheimer. Unna mig då de få minuterna; jag skall inte blifva upprörd, det kan jag lofva er — ni ser ju, såsom jag har sett fienden i ögat, så motser jag nu lugnt döden — alltså, Adam —

— Ett bud har anländt med ett bref.

— Från hvem?

— Från öfverbefälhafvaren.

— Från Schnyler —? Bryt det då och läs det.

»Addy» gjorde genast detta och läste med rörd stämma:

»Jag har just mottagit ert bref af gårdagen. Eder och edra få medkämpars tapperhet, som tillbakaslog ett så öfverlägset antal vildar, gör er stor ära. Jag har för tre dagar sedan tillsändt er några kontinentaltrupper, en annan afdelning afmarscherar i dag, och

som milisen äfven skyndat till, så hoppas jag snart kunna skicka Er ytterligare förstärkningar. Jag önskar Er ett lyckligt och snabbt botande af Ert sår.

Philipp Schnyler».

— Därvid har du också redligen gjort din del, Adam, sade Herckheimer, när denne vek samman brefvet. Och slutönskan — den är välment af Schnyler — men den lär väl stanna vid en from önskan.

Åter försjönk den sjuke i eftersinnande, och hvad som sysselsatte hans ande, måtte varit af fridsam, vänlig natur, ty uttrycket i hans bleka ansikte var nästan gladt.

Ingen vågade bryta tystnaden.

Plötsligt sade den sjuke:

— Tiden ilar — Adam — hör mig — med dig har jag ett allvarligt ord att tala. — Du är i hela dalen omtyckt som en af de hyggligaste männen — men du är ostadig. Jag fruktar, att liksom vinden en dag tillfälligtvis förde dig hit, så kan det hända, att du plötsligt går härifrån. Det — Adam — skulle jag vilja förhindra. — Du skall få höra ännu mera af mig — sedan, när jag icke mera är till — tanken att fästa dig vid oss har länge sysselsatt mig; den är inte af i dag. Lofva mig nu — den döende Herckheimer — att du vill blifva vår, att du städse vill bistå våra med råd och dåd — ty hvem vet hvad tiderna föra med sig. Du är redan en mogen man, är omtyckt, kunde komma till välstånd och anseende, och — tro mig — en fast torfva under fötterna kunde sannerligen icke skada.

»Addy» var synbarligen mycket för rörd, att kunna svara med ord. Han torkade med handen bort tårarna,

»Addy».

fattade därpå försiktigt, som om han fruktade att bryta sönder något, den döendes hand och omslöt den med mild tryckning.

Det långa talet hade synbarligt mattat Herckheimer. Han lät hufvudet sjunka djupare ned i kudden. Men plötsligt reste han det åter något upp och med ett obeskrifligt uttryck i ansiktet sade han:

— Var tyst — alldeles tyst — — det kommer — jag känner det, det kommer — — gif mig ännu en kudde under hufvudet — och — bibeln.

Man uppfylde genast hans önskan. Han fattade med darrande händer den tunga boken och bladdrade icke länge. De närvarande sjönko ned på knä. Därpå läste han:

»Herre straffa mig icke i din vrede och tukta mig icke i din grymhet... ty dina pilar sitta i mig, och din hand trycker mig... Mitt hjärta bäfvar, min styrka har öfvergifvit mig, och mina ögons ljus är icke hos mig... Och måste vara som en, den där icke hör, och som icke har någon motsägelse i sin mun... Men jag väntar, Herre, på dig; du Herre, min Gud, skall bönhöra... Öfvergif mig icke, var icke borta ifrån mig... Skynda att bistå mig, Herre, min hjälp...

Med de sista orden af psalmen sjönk hans röst ned nästan till tonlöshet, boken föll ur de nästan genomskinliga blifna händerna. Med ett fridfullt leende i ansiktet hade hjälten från Mohawkdalen inslumrat mildt.

Medan en gråskäggig gubbe gräfdde grafven omkring tjugofem famnar sydost om Herckheimers bo-

ningshus, hade underrättelsen om den omtyckte anförarens död spridt sig som en löpeld genom hela dalen och öfverallt förorsakat den djupaste sorg.

Från alla håll kommo unga och gamla för att göra den allmänt aktade mannen den sista tjänsten. Det var en ståtlig samling af pröfvade män, annars glädtiga i arbetet, glädtiga i juttingen, tappra i striden mot fienden, men i dag voro de tysta och

Som en af de sista steg »Addy» fram till grafven, blottade hufvudet och stod länge i tyst bön.

stodo djupt sorgsna vid grafven, hvare de sänkte ned sin bäste. De visste ju hvad de förlorade med honom och hvad tack de voro honom skyldiga, slutligen äfven genom hans djärfhet, att icke först invänta den mordgirige

fienden, utan uppsöka honom och käckt bjuda honom spetsen. De kände ju alla hans ädla föredöme, hvarengenom han uppeldade männen till den största ihärdighet och förvandlade en utan hans förskyllan olyckligt börjad drabbning, som nästan redan var ett nederlag, till en triumf.

Mången ibland dem begrät sedan denna drabbning sin son, bror eller far, deras hjärta krympte samman och deras vredesådror svälde, när de tänkte därpå, att det förr eller senare kunde falla fienden in att med brutal hand störa dem i deras fridsamma arbete. Ve honom, om han skulle våga det!

»Addy» stod med lutadt hufnud och höll med båda händerna krampaktigt om bösspipan och ryste till när den första skofveln jord föll ned på likkistan. Som en af de sista stod han kvar framför grafven, blottade sitt hufvud och stod länge fördjupad i tyst bön. När han sedan med en sista afskedshälsning vände sig bort, föll hans blick i fjärran; den fördystrades och häftades på bergen i vester, hvarest få dagar förut flutit strömmar af blod.

Men icke allenast i hela Mohawkdalen hade den djupa sorgen inträdt, den spridde sig långt inåt landet. Man kände ju till drabbningens betydelse och visste ju värdera den vändning, som därigenom den hittills olyckligt förda nordliga revolutionskampen tog.

Ja, till och med Förenta staternas kongress sammanträdde och uttalade i en officiel skrifvelse sitt tack till den trogne patriotten samt anslog femhundra dollars till ett minnesmärke öfver honom, hvilket emellertid ännu denna dag, efter mera än hundra år icke har blifvit upprest. Men väl sammanträdde farmarna i

och omkring Little Falls och satte på grafven en enkel, hvit sten med inskriften: »General Nikolaus Herckheimer, död den 14 Augusti, tio dagar efter slaget vid Oriskany, i hvilket han erhöll det sår, som förorsakade hans död.

FJÄRDE KAPITLET.

En mordbrand.

Nära ett fjärdedels år hade förflutit. Det var en klar, vacker höstdags eftermiddag. Solen nalkades redan horisonten, då vid en af fördämningarna i floden en mörk punkt dök upp och närmade sig med stor hastighet stranden. Där höjde sig försiktigt ett mörkhårigt, jämförelsevis bredt hufvud med trubbig näsa och små, rörliga, svarta ögon, hvarefter långsamt följde en kort, tjock hals och därpå en nästan meterlång kropp. Det ullhåriga djuret, som ännu hade svansen hängande i vattnet, såg sig omkring och steg därefter med sina starka ben upp på stranden samt försvann in i skogen.

Nu blef det med ens lifligt i hela floden. Här och där syntes omkring ett dussin mörka punkter, som sökte stranden och stego med samma försigtighet i land.

När alla dessa djur varit några minuter försvunna

in i skogen, hördes ett mångstämmigt, 'besynnerligt raaspande läte, hvarefter än här, än där följde brakets aff fallande trädstammar. Åter efter en stund begynte ett egendomligt buller, som om grenar brötos från stammarna och krossades. Snart antog bullret en annan karaktär; det tycktes som om osynliga andar släpade tunga trästycken öfver det torra löfvet på marken.

Plötsligt smälde två skott, hvilkas knall gaf eko i daalen. Liffigt rasslande uppstod i det torra löfvet. Längs efter stranden plumsade mörka kroppar i floden, vattnet plaskade, och därefter blef det tyst både under träden och på floden.

— Haha — ett praktexemplar! hördes efter en liten stund en manlig röst utbrista.

— Min är heller inte så illa! svarade en annan.

Det var Addy och Franz, som här legat på lur och nu närmade sig hvarandra, hvar och en med en fett bäfver i händerna. Båda djuren voro unga, utvuxna exemplar, med mycket vackra, mjukhåriga, glänsande fallar.

De båda jägarna betraktade ömsesidigt sitt byte och gingo därpå några steg tillbaka till en liten öppning i skogen, hvarest ännu flera nedlagda bäfrar lågo mellan ett antal fällor.

De kastade sitt byte till det öfriga, satte nytt bete på fångstredskapen och buro dessa försigtigt ned till floden och uppställde dem i rad längs efter vattnet.

Under tiden hade det blifvit temligen mörkt i skogen.

Då hördes nere vid floden en skarp, egendomlig hvissling, hvarpå en annan uppifrån svarade på samma sätt.

Kort därpå infunno sig Addy och hans följeslagare liksom förut på den öppna platsen i skogen, hvarest hvar och en af dem belastade sig med de erhållna skinnen. De togo därefter en annars sällan begagnad väg till Mohawkdalen.

De vandrade tysta. Marken var mossbelupen och mjuk, så att deras steg knappast hördes. Emellanåt rörde dock deras fötter vid torra löf eller deras axlar mot svagt sprakande grenar. Så hade de gått nära en timma.

Det hade emellertid blifvit alldeles mörkt; man såg knappast handen framför ögonen. Endast den öfvade och erfarne skogslöparen kunde under dessa omständigheter komma framåt här, säker om målet och vägen.

Slutligen ljusnade det öfver deras hufvuden; man kunde nu åtminstone urskilja den närmaste omgifningen och framför dem uppdöko redan enstaka ljussken på afstånd.

De voro just i begrepp att gå ut ur skogen, då Addy plötsligt stannade och lade sin högra hand på den andres axel.

Omkring tjugo steg framför dem sluttade stigen temligen brant nedåt dalen. Där hade en mörk människogestalt dykt upp, som icke förändrade sin ställning, så länge de båda blefvo stående iakttagande i skuggan af de sista träden.

Med återhållen andedräkt lyssnade de.

Svaga, klart klingande slag hördes och enstaka gnistor syntes. Karlen var tydligen sysselsatt att med stål och fnöske tända eld på sin tobakspipa.

De hade således utan tvifvel en dalinvånare fram-

för sig; men hvad kunde föra denne så sent hit upp till skogen?

De båda jägarna trädde fram och den andre, som varseblef dem, kom raskt några steg närmare, men redan på halfva afståndet studsade han förskräckt tillbaka och sprang hastigt därifrån.

Detta kom så oväntadt för de båda och måste förefalla dem egendomligt, att de ovillkorligen kastade sitt byte ifrån sig och sprungo efter karlen, som de efter allt utseende hade känt igen, men som dock förhöll sig så besynnerligt. Men oakadt de sprungo ett långt stycke, var och blef rymmaren försvunnen.

— Märkvärdigt — begynte Addy, medan de gingo tillbaka till skogsbrynet, för att hemta sitt byte — om karlen hade sprungit genast, skulle jag inte förvånat mig öfver honom.

— Men så, som han först stod och gick emot oss samt först när han såg, att han hade med harmlöst folk att göra, gaf sig till att springa; måste man ju tro, att han hade ondt i sinnet.

— Det måste man verkligen tro — och om inte mina ögon bedrogo mig, så —

— Kunde det ha' varit Juggelfred, tillade den andre.

— Nå, där ha' vi det — så tyckte alltså äfven ni?

— Svåra på't vill jag inte — det ä' så förbaskadt mörkt idag.

— Men ni medger väl, att karlen hade alldeles Juggelfreds smala figur, hans gång, hans armrörelser vid springandet — hvad manne karlen kunde ha' att göra här uppe så sent?

Den saken öfvervägde de, medan de gingo vidare,

men kommo icke till någon antagbar slutledning. Slutligen kommo de fram till Little Falls, hvarest de kunde behöfva någon förfriskning efter dagens strapatser och därför gingo in i värdshuset.

Här sutto i skänkrummet flera farmare, som hälsade de inträdande med »hallå!» och med intresse besåg deras byte.

De båda jägarna stälde sina bössor bredvid de närvarandes flintbössor och läto sätta fram förfriskningar åt sig. Man drack dem till och snart var ett lifligt samtal i gång, och karlen där uppe vid skogsbrynet var glömd.

Addy eller Adam Hartman, som han egentligen hette, åtnjöt det största anseende bland dessa människor, det märkte man på allt. Han var visserligen icke någon roande sällskapsmänniska, hans deltagande i samtalet var till och med ganska torftigt, men när det gällde att tala och gifva svar, träffade han alltid spiken på hufvudet.

Att han var ansedd och omtyckt hade sin orsak i de många förtjänster, som han genom omtänksamhet, oförskräckthet och tapperhet redan förvärfvat bland dessa människor, men det hade äfven ett visst materiellt skäl.

Man visste, att han hade kommit omkring bland alla indianstammar uppe vid sjöarna och öfvernattat i mången wigwam samt att han på detta sätt bättre än någon annan kände till de rödas språk, karaktär, seder och bruk.

När han för en del år sedan plötsligt kom dit till dalen, hade han därför i början ofta måst tjänstgöra som tolk samt hade småningom blifvit en oum-

Franz tog gitarren och började sjunga.

bärlig rådgifvare och medlare i umgänget med rödskinnen och de lifliga handelsförbindelser, som man underhöll med dessa.

Blott en egenskap hos honom skulle man helst icke sett och det var hans otvungna, till och med indianaktiga lefnadssätt samt hans lidelse för jagt, som aldrig lät honom stanna länge kvar på en plats.

Man hade därför i hela dalen med en viss hemlig glädje helsat den underrättelse, som blef bekant straxt efter Herckheimers död, att denne hade åt Adam Hartman testamenterat en liten men väl skött farm, belägen icke långt från Little Falls. Man såg däri generalens omtanke för det allmänna bästa, ty något annat kunde ju tydligen icke afses med att han genom denna gåfva velat fästa jägaren vid dalen.

Det var denna omständighet, som frågan gällde, då en synbarligen på genomfärden varande man, som befann sig bland sällskapet och deltog i samtalet, plötsligt vände sig till Addy med frågan:

— Säg, är det sannt, hvad man berättar från farm till farm, att arfvet inte gör er någon glädje?

För jägaren kom denna fråga synbarligen mycket olägligt och han sökte länge efter ord, innan han svarade:

— Gläder mig gör det verkligen, det måste jag ärligt medgifva, hvarför? Jo, emedan det kommer från en man, som jag högaktade och ärade som om han varit min egen far.

— Och emedan arfvet tillika var en heder för er själf, inföll en annan.

— Låt mig hafva sagt, svarade Addy, att jag egentligen inte vet, hvarmed jag skulle hafva förtjänt

det. De tjänster, som jag tillfälligtvis gjort den afidne generalen och den ene eller andre, böra inte tagas i beräkning, och om jag gent emot rödskinnen stod på ssäker fot, så gällde ju detta i första rummet mitt eget skinn.

— Ja, det är er mening och vi veta alla, att det är er ärliga mening; men det förändrar inte, att man i hela Mahawkdalen tänker annorlunda därom.

— Nåväl, jag kan inte hindra människorna från att tänka, svarade Addy och tillade: Till på köpet har historien sin avfvisida.

— Arfvet?

— Ja, arfvet.

— Och det skulle vara? frågade flera af männen samtidigt.

— Herckheimer var enkling, han hade inga barn men hans släktingar äro talrika.

— Ni vill väl inte därmed säga, att dessa afundas er arfvet! utbrast en farmare.

— Så menar jag inte, svarade jägaren. Men lika mycket, som Herckheimer har tillämnat mig, undgår de andra.

— Man skulle inte tro, inföll den till bordet framträdande tjocke värden, att en man som ni, så härdad i lifvet, skulle vara mjuk som ett plommon i dylika saker. Hyvad kan det göra om de Herckheimska arfvingarna få vara nöjda med 1650 akker i stället för 1900?

— De äro nu alla välbärgade, svarade Addy. Hvem kan förneka det; men där är dock en, som fick allt för litet.

— Juggelfred?

Ja Fred -- enligt min mening borde han kunnat vänta mera.

— Den bofven är inte värd att tala om! inföll en stor, skäggig man. Det har ni då ingen anledning till.

— Har han då åter varit framme och blifvit bränd, frågade jägaren.

— Ja, och det inte illa! bekräftade den andre. Han kan inte glömma sparken där uppe vid Oriskany, och hvad ni, Adam, då gjorde honom, det skall försäkrade han, komma att stå er och Franz dyrt.

Addy och Franz skrattade och båda beredde sig till en invändning, men då frågade farmaren i formans-tröjan:

— Förlåt, hvem är den unge mannen egentligen, om hvilken man hört så mycket dåligt, men aldrig något godt? Hur kom den människan till generalen?

— Det kan jag säga er, svarade Addy, när alla de andra tego. Herckheimer var år 1758 löjtnant vid milisen och försvarade under mer än halfannat år fortet Herckheim. När han så efter den långa belägringen äntligen fick luft, företog han många ströftåg, för att betaga rödskinnen lusten att komma igen, och en dag när han öfverföll ett af deras läger, föll bland annat äfven en hvit kvinna, som det säges en engelska, med ett litet barn i hans händer. Modren hade redan måst utstå många kval, var dödssjuk och höll inte ut länge. Hvem som var far till barnet, det fick man aldrig veta. Kortligen, den döende kvinnan bönföll den dåvarande löjtnanten, att han skulle antaga sig hennes barn, och han lofvade henne att draga försorg om den lille. Han har också redligen hållit sitt ord; han tog barnet först med sig till fortet och läm-

nade det i vård hos en underofficers fru. När han kort därefter gifte sig och förblef barnlös, tog han till och med pojken i sitt eget hus. Den lille tycktes trifvas bra och Herckheimer såväl som hans fru hade sin stora glädje åt honom. Men när bengeln blef öfver tio år, visade han småningom dåliga egenskaper. Pojken darrade för hvarje ovanlig företeelse, blef utan minsta energi, förhöll sig elak mot sina kamrater, var lömsk och visste vid tillfälle att ljuga fräckt för sin fosterfar. När hvarken förmaningar eller aga hjälpte, ledsnade Herckheimer på honom och lämnade honom åt en tuktomästare i Albany. Men dressyren där måtte icke varit den rätta; kanske var den alltför sträng. Nog af, pojken kom tillbaka som en fullständig mullvad och visade sig alltmera som en feg stackare. Detta var just hvad generalen allerminst kunde tåla, och ju mera den unge mannen växte till, desto mera främmande blef förhållandet mellan de båda.

— Nå, då var det ju hederligt, att han ändå efterlämnade ett legat åt honom!

— Det medgifver jag och för hvarje annan ung man skulle det vara tillräckligt, för att därmed börja förvärfva något; men Fred har inte minsta tanke därpå och för resten saknar han hvarje spår af sinne för att hushålla och inte har han lust till arbete. Inom kort skall han hafva slösat bort pengarna till ingen nytta. Men hvad som hade kunnat gagnat honom, det skulle varit en farm, som han icke kunnat afyttra och som, förvaltd af rätt man, hade kunnat afkasta en ränta stor nog för hans utkomst.

— Och nu vill ni väl öfverlämna er farm åt honom? frågade den tjocke värden hånfullt.

— Visst inte; men redan därför inte, emedan det skulle vara emot testatorns vilja. Men jag säger öppet, att det ändå gör mig ondt om Fred. Om förhållandet vore annorlunda och om jag visste att jag genom farmens öfverlåtande åt honom kunde bringa honom på rätta vägar, så skulle jag sannerligen inte betänka mig ett ögonblick.

— Då tyckes ni ändå inte bry er mycket om er egendom och kanske skall ni aldrig tillträda den?

— Det, som Herekheimer afsåg med sin gåfva, förstår jag nog, men just därför må det vara mig tillåtet att säga, att den var öfverflödig. Ty när jag vid hans dödsbädd har lofvat honom att taga varaktig bostad i dalen, så behöfde det icke först ett materielt stöd. Jag betraktar mitt gifna löfte som en helig ed och skall obrottsligt hålla den.

— Bra af er! ropade farmarna och höjde sina bågare samt drucko »Addy» till.

Denne klingade med de andra och tog en dugtig klunk samt sade därefter:

— Farmen skall jag också behålla, om jag än icke uppgifver att jaga och sätta ut fällor.

— Men hur skall ni få tid att sköta jorden?

— Det skall jag heller inte, utan skall endast betinga mig ett rum, allt det öfriga och hushållningen öfverlämnar jag åt en annan.

— Således ämnar ni arrendera bort farmen — har ni redan någon arrendator?

— Inte blott arrendator, utan, som jag med allt skäl förmodar, äfven redan en arrendatorska.

Franz, som icke hade deltagit i samtalet, utan inskränkte sig till att emellanåt slå några accorder på

enen munharpa, som han höll mellan läpparna, lade nu bort detta instrument och tog ned en på väggen hängande guitarr samt började sjunga en bekant jägarvisa.

När han slutat, utbrast »Addy»:

— Bravo! Alldeles som sjunget ur min själ.

— Och hvem är det då, som ni tänker öfverlämna farmen åt? frågade en af de andra.

Tigande pekade Addy på Franz, som, när allas blickar riktades på honom, beledsagade jägarens ord med en nickning.

Denna nyhet helsades med glädjerop och lyckönskningar.

— Men hvart tar arrendatorskan vägen? Inte annat jag vet, Franz, så är du ungarl — då lär det väl bli bröllop?

Franz blef svaret skyldig och smålog hemlighetsfullt, och man såg därför frågande på Addy.

Jägaren å sin sida såg frågande på sin arrendator och sade tveksamt:

— Jag vet inte, om jag får skvallra ur skolan . . . ?

Franz nickade småleende.

— Nå, då behöfver det inte längre hållas tyst, begynte Addy. Ni vet ju, att Filippina, Herckheimers huushållerska, nu är lös och ledig från sin hittillsvarande plats . . .

— Bincha?! utbrusto farmarna som med en mun.

— Ja, Bincha, bekräftade Addy, och Franz slog på munharpan så högt, som det kunde låta sig göra på detta instrument.

Därpå tog han åter till gitarren, slog några accorder och sjöng därpå en visa, som väckte de närvarandes bifall.

Addy.

Efter frisk påfyllning i bägarna, drack man den nye arrendatorns och den blifvande arrendatorskans skål.

Försatta i det bästa lynne, stannade farmarna kvar tillsammans ännu en stund. Men slutligen togo männen sina bössor och bröto upp på hemvägen till de särskilda farmarna.

Makligt hade de gått på afstånd från värdshuset, då Addy plötsligt stannade och genom tillrop föranlätt äfven de andra därtill.

— Misstar jag mig — eller är där inte ett egendomligt sken där borta? frågade han och pekade med utsträckt arm och pekfinger ut i nattens mörker.

Flera bekräftade hans mening, andra ställde den i tvifvelsmål.

Plötsligt slog emellertid en hög låga upp just i den betecknade riktningen, bredde vidt omkring sig ett rödaktigt sken och nu varseblef man tydligt ett stort rökmoln, som slog upp från den mörka gafveln af ett tak och steg rätt upp mot himlen.

— Eld! skreko nu männen och rådslogo om, hvar det kunde vara och huru de fortast skulle kunna komma dit.

Då kom Franz, som hade fördröjt sig något inne i värdshuset, och knappt hade äfven han sett elden, förrän han bestört utbrast:

— Adam — det är vårt hus!

— Ja, sannerligen, Adam; tag till benen! hördes nu värdens röst från värdshuset. Man har satt den röde hanen på ert tak!

Nu kom det lif i karlarna, och de sprungo som om de varit legda, alla tvärs öfver de nyplöjda åkrarna

fram till brandstället. Jordmånen var mjuk och slipprig, så att de sjönko ned till anklarna. Men snart kommo

— Allt borta — mina besparingar, mina vapen, mina kläder!
de in på en för dem alla bekant markväg och nu kunde de komma fortare framåt.

Emellertid hade eldpelaren vuxit till en jättelåga,

som lyste långt ut i dalen, och från alla håll kommo nu män och kvinnor, ofta endast helt nödortfött klädda, från grannfarmarna, för att bistå dem, som drabbats af eldsvådan.

Och allt högre slogo lågorna upp och däröfver bredde sig ett väldigt rökmoln.

Det var intet tvifvel, äfven sädesladan, hvari ännu en riktig del af sista skörden låg, måtte fattat eld. Då männen kommo närmare, hörde de äfven kreaturens råmande, men icke på brandstället, utan mera i bakgrunden längre bort mot skogen.

— Karlar, gifven akt! skrek nu Addy. Ingen öfverilning; det ser mig nästan ut, som om vi här ha' med rödskinnen att göra.

— Om det så skall kosta aldrig det, så skall det räddas, hvad som räddas kan! skrek Franz och sprang som ett ungt föl före alla de andra.

Nu hade de kommit på omkring tvåhundra stegs afstånd från den brinnande byggnaden. Allt väldigare slogo lågorna upp och lyste upp omgifningen nästan som fullt dagsljus, ett rysligt vackert skådespel.

Då sprang ett rödskinn fram bakom den brinnande ladan, och när han såg de annalkande männen, ilade han det fortaste han kunde till den bakom liggande, skogbevuxna höjden.

Nu var det tydligt, att det här hade skett ett indianöfverfall, och vid denna iakttagelse gafvo farmarna sin harm luft i förbannelser.

— Låtom oss behålla sinnesnärvaron! förmanade Addy, när några bönder ville i vredesmod rusa in i de brinnande byggnaderna. Där finnas inga rödskinn.

Låt det brinna — det är inte mera att rädda — hör ni kreaturens råmande?

— Rödsकिनnen vilja släpa bort dem; där uppe i skogen ha' vi att söka de skurkarna!

Knappa femhundra steg från farmen omgafs dalen af en icke särdeles hög men temligen brant uppstigande skogbevuxen bergrygg, och oaktadt många af karlarna lämnat sina vapen kvar hemma, följde de dock genast alla jägarens uppmaning.

I fullt språng togo de af till höger och hvar de på sin väg dit kunde få tag i en grof knölpåk, begagnade de obeväpnade tillfället och togo den med sig.

Ännu befunno de sig i ljuskretsen från de brinnande husen, och detta drog äfven fienden nytta af.

Raskt efter hvarandra syntes små eldkvastar där uppe på höjden, bössa efter bössa smälde och hvinande foro kulorna öfver böndernas hufvuden.

Men dessa afhöllos icke däraf från att fortsätta sitt lopp.

De beaktade dock jägarens uppmaningar att försigtigt hålla sig på ställen, där de voro täckta.

Skott på skott föll, men indianerna siktade illa i det osäkra skenet och deras nedskickade kulor blefvo utan verkan.

Slutligen hade de första farmarna nått bergets fot och mellan buskaget stego de nu försigtigt uppför. Skjutandet tystnade, men så mycket tydligare hördes kreaturens råmande och bräkande.

Beslutsamt stego farmarna uppåt. Då uppstod plötsligt ett brytande och knakande i buskarna ofvanför dem. Tunga steg stampade marken så att jorden nästan skakades.

— Se upp! skreko karlarna.

I desamma kom en tjur framrusande och satte åstad med styft utstæld svans i väldiga språng ned till dalen. Efter honom följde fnysande flera stora oxar, ett antal kor, får och några hästar.

— Hej! kreaturen hittar hem! jublade Franz, när djuren rusade förbi dem och nedför sluttningen.

— Men låtom oss ändå se efter tjufpacket! skrek Addy.

Ifrigt klevo männen uppför återstoden af höjden.

När de kommit upp på toppen, syntes likväl icke någon fiende. Farmarna trängde visserligen fram ända till skogsbrynet och gingo på många ställen äfven in i skogens mörker, men där stötte de icke heller på något mostånd. Vidt och bredt hördes icke något ljud.

Indianerna, som varit jämförelsevis endast få, hade vid det energiska förföljandet sannolikt insett omöjligheten att föra bort de röfvade djuren och, väl vetande att bönderna icke voro att skämta med, föredragit att begifva sig därifrån.

När farmarna insågo detta, upphörde de med vidare sökande, ty att intränga djupare i skogen skulles med det rådande mörkret varit lika gagnlöst som farligt.

Förtretade anträdde de därför återvägen och nu erbjöd sig för dem en rörlig scen nere vid de brinnande byggnaderna.

Elden på brandstället hade aftagit i styrka, boningshusets och ladornas tak voro försvunna, endast de röksvartade ruinerna af sidoväggarna stodo ännu kvar och på dem fladdrade nu eldtungorna. Mem

ännu var elden stark nog att klart upplysa en vid yta rundt omkring de brinnande byggnaderna.

Här jagade ett antal först sednare till fots och till häst anlända farmare efter djuren, som från bergslutningen tagit vägen till de brinnande byggnaderna och, hur ofta de än blefvo bortdrifna från lågornas omedelbara närhet, alltjämt ånyo rusade på elden, för att söka komma till sina stallplatser. Om icke allting saknats, så hade det säkerligen lyckats karlarna att infånga djuren och binda dem, men nu funnos hvarken rep eller kettingar. De obändiga blifna djuren visste alltjämt att göra sig fria igen och jagten började ånyo.

Först när Addy med sitt folk kom tillstädes, lyckades det med förenade krafter och under många mödor att blifva herrar öfver den vildt frustande tjuren, oxarna, korna och hästarna samt föra bort dem från brandstället.

Vid byggnaderna fanns ingenting mera att rädda. Både boningshus och lador voro redan nedbrunna ända till grunden. Elden hade nästan helt och hållet upppphört, men från den glödande askhögen, som blifvit efter de i massa förbrända foder- och sädesförråden, uppsteg ännu ett tjockt rökmoln.

Icke långt från brandruinerna satt på en omstjälpt skottkärra och med armbågarna på knäna samt hakan stödd mot händerna, Herckheimers dräng, som länge skött denna farm. Han stirrade dystert på de rykande ruinerna.

Addy varseblef karlen.

— Efter allt utseende kunde ingenting räddas? frågade han honom.

— Ingenting! var det dystra svaret.

— Inte heller något af er personliga egendom.

— Nej, allt är borta — mina besparingar, mina vapen, mina kläder!

— Det är visst bittert, sade jägaren och tillade tröstande: Men låt råda er att inte därför tappa modet. Ni vet ju att farmen nu är min och att jag snart skall tillträda den.

— Hvad kan det nytta mig? svarade den andre buttert.

— Ni skall få ersättning. Vi ha nu i höst och vinter tid nog att bygga upp husen. Om ni vill hjälpa mig därvid, skall jag gärna se det; men jag skall draga försorg om, att ni inte har att beklaga någon förlust.

— Herre, det vore almosa!

— Hvad faller er in. Det förefaller mig nästan, som om det icke vore endast ett blindt tillfälle, att de röda skurkarna just sökt upp min farm. Eldsanläggningen gälde sannolikt mig och ni skall inte lida däraf. För öfrigt vilja vi låta den saken hvila för i dag. Säg mig heldre, hur det har gått till.

— Nu frågar ni sannerligen för mycket — jag kan på sin höjd säga, hur det gick till för mig.

— Berätta det för oss!

Gårdsdrängen harklade något och begynte därefter:

— Det var omkring tre timmar efter mörkrets inbrott. De båda drängarna sofvo redan och äfven Katrina hade legat länge. Jag såg till rätta i huset och beredde mig just att äfven gå till hvila, då jag med ens tyckte att det började lukta rök. Jag anade genast olycka och sökte igenom alla vinklar och vrår. När

jag inte kunde upptäcka något i boningshuset gick jag till lador och stallar. Där hvirflade redan rök från takåsarna. Lyckligtvis hade jag inte öppnat boningsrummets fönsterluckor, utan såg försiktigt genom ett nyckelhål. Genast därpå bultade det våldsamt mot fönsterluckorna. Jag tog till bössan och slog larm, men Katrina i öfre gafvelrummet var icke att väcka. Däremot blef det nu lifligt i stallet, där drängarna sofvo. Skrik skallade, kreaturen råmade och jag visste nu hur det var fatt. Jag lade krut på fångpannan och tänkte riktigt salta dem, som trängde in. Men när jag varseblef att framför fönstret stodo minst ett halft dussin röda djäflar, besinnade jag mig på annat. Raskt stälde jag ljuset i bortersta hörnet, stängde dörren så mycket, att blott ett litet ljusskimmer trängde igenom, och gömde mig bakom en kista bredvid fönsterluckan. Genast därpå brakade dörren sönder och som vilda djur rusade rödskinnen in i rummet. De sköto en stund i mörkret, men varnade därefter ljuskenet och rusade tjutande till andra rummet. Det var det, som jag väntat på. Raskt reste jag mig upp och var med en sats genom fönstret samt sprang nu allt hvad benen förmådde.

— Rätt så, där drog ni er klokt ur knipan! utbrusto några under tiden framträdde farmare.

— Hvad skulle jag göra? frågade den genom sin skildring helt liffig blifne gårdsdrängen. Helst skulle jag skjutit hela sällskapet; men säg själf, hvad är en emot sex? Hur många funnos ännu i stallet och ladorna!

— Ni har handlat alldeles riktigt! bekräftade en man med en grof knölpåk öfver axeln. Och ni kan

till och med skatta er lycklig att ni kom helskinnad ifrån det.

— Och hvart togo de båda drängarna vägen? frågade Adam.

Kristian ryckte på axlarna. Hans ögon fördystrades och blefvo frågande rigtade på den rykande ruinhögen.

Då hördes höga rop från andra sidan brandruinerna.

Farmarna grepo säkrare tag om sina bössor och sprungo till andra sidan.

Här stod vid ett till vattning tjänande dike en människohop samlad och uttömde sig i förbannelser samt tycktes hafva att skaffa med en människokropp, som påtagligen hade dragits upp ur diket och nu låg örörlig där bredvid.

Som den under tiden nära slocknade elden spridde blott föga ljus dit, var det här tämligen mörkt; men snart kom en ung karl med en brinnande vedsticka från brandplatsen och nu visade sig i det fladdrande, rödaktiga skenet en ryslig anblick.

Det var en blodig kvinnogestalt med händerna krampaktigt vridna om hvarandra och ansiktet förvridet af smärta. Hufvudet var beröfvadt dess hår.

— Katrina! stönade gårdsdrängen, och denne karl, som ofta sett döden ansiktet, höljde vid den rysliga synen händerna för sina ögon.

Till och med de högljuddaste bland farmarna stodo tysta vid anblicken af detta offer för indiansk grymhet, och skyggt sågo de ned på den ungdomliga gestalten, som, ännu så ung, måst i blomman af sin ungdom falla offer för den obarmhärtiga skalperknifven.

FEMTE KAPITLET.

På spår.

Följande morgon, medan det ännu var mörkt, bestego några dussin beslutsamma, väl beväpnade män det berg, som föregående afton varit skådeplatsen för skjutandet.

Ett fint duggregn föll som en dimma och enstaka vindstötar foro råkalla öfver åkrarna.

Vid den första morgongryningen trädde männen in i den täta skogen och funno snart indianernas spår. De kringspridt liggande spåren utgingo från det ställe, hvarest de röfvade kreaturen måst släppas fria, och de gingo inåt skogen samt visade tydligt att indianerna hastigt tagit till flykten.

Indianerna hade alltså stort försprång och det var därför endast föga utsigt att hinna upp dem.

Likväl fasthöllo karlarna vid att framtränga ännu en större sträcka, ty det vore ju möjligt att rödskinden

hade dragit sig tillbaka i något gömställe, för att där förbereda sig till något nytt illdåd. Och hvar och en af farmarna längtade ju efter att få gifva de hatade röfvarna en riktig minnesbeta.

Man fortsatte därför ifrigt förföljandet, hvilket först

Känner ni denna skrift? frågade Addy sin följeslagare.

visade dem att de hittills oregelbundet löpande fotspåren förde till en smal, åt vester löpande skogsstig och sammanslöto sig till en enda linie.

Här, på den någorlunda banade vägen kommo farmarna raskare framåt och följde under två timmars tid och med största energi spåren utan att ändå få

fienden i sigte. Slutligen kommo de till en ansenlig bäck, och som det var fastställt att spåren lupo vidare på andra sidan om densamma, förklarade Addy, att vidare förföljande vore gagnlöst, och rådde till att vända om.

Men därom ville endast ett fåtal af farmarna höra talas.

— Vi följa efter dem, om det så bär till världens ända! förklarade en af dem.

— Därtill önskar jag er de nödiga sjumilstöflarna! skämtade Addy och tillade allvarsamt: Tror ni, att jag skulle afstå från förföljandet om det funnes den minsta utsigt att få packet inom skotthåll?

— Det betviflar jag inte, svarade en annan af karlarna. Men vill ni inte förklara för oss, hvarför ni anser ett fortsatt förföljande alldeles fruktlöst.

— Det skall jag säga er, svarade nu Addy. För det första föra spåren åt vester, således åt det håll, som indianerna kommo ifrån, på sjöarna. Spåren bära alla tecken att de röda karlarna haft mycket brådtom och det låter sluta till, att de antaga förföljandet som en säker sak.

— Ni är således af den meningen, att de återvända direkt till sina byar?

— Javisst, den åsigten har jag. Efter allt att döma, voro de endast ett fåtal, hvilka af någon orsak väl kunde våga ett lömskt öfverfall, men icke att hålla stånd mot våra bössor. Och för det andra lämnar en indian, som befinner sig på smygvägar, aldrig ett vattendrag, sådant som denna bäck här, obegagnadt, förklarade Addy. Om rödsकिन skulle haft åsigten

att göra en omväg för att kanske återkomma till något annat ställe i dalen, så skulle de säkert följt denna bäck.

— För att utplåna spåren?

— Alldeles riktigt, för att utplåna spåren skulle de vadat uppför eller nedför bäcken och på något passande ställe, som icke lämnar intryck af foten, åter stiga upp på det torra. Men ni ser att spåren föra vidare på andra sidan vattnet.

— Och till huru stort uppskattar ni afståndet, som de nu kunna vara före oss.

— Till åtminstone tolf mil.

— Det vore mycket!

— Inte för mycket för goda löpare — och, tillade Addy med ett betydelsefullt leende: inte för mycket, om man tar hänsyn till, att de hafva i godt minne den lektion, som de erhöllo vid Oriskany; och det gör snabba ben.

Farmarna skrattade. De insågo att jägaren hade rätt och vände därför om.

Det fina duggregnet tycktes emellertid hafva upphört och rasslandet i trädkronorna hade tystnat. Men nu föllo från det höstliga, men ännu täta löftaket i skogen stora, tunga droppar.

Missmodiga och gifvande luft åt sin harm, vandrade farmarna framåt.

Addy hade följt dem ett godt stycke, men nu ropade han Franz till sig och tog afsked, för att, som han sade, se efter sina fällor. Som hans jagtområde låg helt nära, fann man detta begripligt.

De båda jägarna togo genast af åt venster, medan de andra förblefvo på skogsstigen.

Addy och Franz gingo tvärs igenom skogen och kommo snart till en dalsänkning samt voro på ort och ställe.

Här sökte de upp sina fällor längs efter flodstranden och funno mycket riktigt något byte, satte ut nytt lockbete, togo villebrådet samt bundo det samman med videkvistar och togo det på ryggen. Därpå begåfvo de sig tillbaka till Mohawkdalen.

— Jag vill endast säga er, begynte Addy, sedan de gått tysta en stund vid flodstranden, och vände sig om till den bakom honom gående, att jag har mina skäl till denna omväg.

Franz hade just satt sin munharpa mellan läpparna och var i begrepp att traktera densamma, för att förkorta vägens längd, men nu tog han instrumentet ur munnen och hängde det öfver högra örat.

— Jag kunde just tänka mig det, svarade han.

— Sedan branden kan jag alls inte få karlen vid skogsbrynet i går ur tankarna.

— Ja, det är märkvärdigt, svarade Franz eftertänksamt och skakade på hufvudet. Jag undrar hvart Juggelfred försvann så hastigt igår.

— Ni är således ännu af den meningen, att det var han?

— Ingen annan, det skulle jag vilja hålla vad om! svarade Franz.

I jägarens ansigte liksom blixtrade det till, men han sade ingenting, utan gick vidare med blicken rigtad på marken.

Franz följde efter.

— De båda jägarna hade småningom kommit temligen nära skogsbrynet.

Med ens stannade Addy och betraktade med vidt uppspärrade ögon en gren på en buske, som i axelhöjd stack ut tvärs öfver den smala, knappast märkbara stigen.

Ett svagt utrop af förvåning kom öfver hans läppar.

— Hvad är det? frågade den andre.

Tigande pekade Addy på den torniga grenen, vid hvilken hängde en knippa brunt hår, som antingen härledde sig från något villebråd eller någon människas yllekläder.

De båda underkastade detsamma en noggrann undersökning och efter kort rådplägning voro de ense om det sednare.

Då vände sig jägarens blick forskande till marken och med kolfven af sin bössa förde han sakta undan de nyfallna löfven.

Åter kom ett utrop öfver hans läppar.

Det under de undanförda, torra löfven liggande löfslagret öfvertäckte icke fullkomligt den här uppmjukade jordmånen, utan lämnade snarare här och där enstaka små fläckar fria, och på en af dessa märktes det tydliga aftrycket af en människas fotbeklädnad.

— Känner ni denna skrift? frågade Addy sin följeslagare.

Franz trädde ett steg fram, böjde sig ned och besåg fotspåret.

— Något steg af oss från igår är det inte; sådan skodon kan endast härleda sig från ett rödskinn.

— Det kan en blind se! bekräftade jägaren och förde, under det han gick vidare, ännu mera löf undan med högra fotspetsen.

Vid markens blottande visade sig fler och fler fotspår, hvilka alla, såsom det visade sig, mynnade från sidan in på stigen och sedan förde nedåt dalen.

Snart ankommo de båda under en grupp träd, som ännu hade sin löfbeklädnad på sig. Här var skogsmarken temligen obetäckt, och på detta ställe hade de nu tydligen aftrycken af ett stort antal mokassiner framför sig, hvilka Addy uppskattade som tillhörande omkring ett dussin indianer.

— Saken blir allt mera intressant, sade jägaren. Spåren tyckas föra just till det ställe, hvarest vi igår utträdde ur skogen.

Hans antagande slog in.

Redan efter en kort stund hade de, följande spåren vidare, kommit till skogsbrynet. Men där blef stigen, som härifrån förde ned till dalen, stenig och spåren försvunno.

Det var klart, att spåren härifrån skulle föra antingen rakt ned i dalen eller åt sidan längs efter skogsbrynet.

Addy gaf den sednare riktningen företrädet. Han vinkade åt sin ledsagare och de gingo båda öfver en liten sträcka ängsmark, men icke heller här funnos några spår, emedan sannolikt det under natten fallna regnet fullkomligt utplånat fotintrycken.

Men snart upptäckte de vid bergets fot djupt trampade spår, som förde tvärs öfver det nyplöjda åkerfältet. Raskt sprungo de nedför den endast obetydliga sluttningen och Addy undersökte nu här fotspåren, men snart upphörde han och med missräkning skakade han på hufvudet.

— Ingenting . . . och alltjämt ingenting sade Franz

Addy.

äfven förtrytsamt, när denne en längre sträcka hade följt spåren och endast såg mokassinaftryck framför sig.

— Märkvärdigt nog, sade Addy.

— Upprigtigt sagdt, kan det blott glädja Fred, när där ingenting är.

— Däri är jag alldeles af er mening --- men jag kan nu en gång icke blifva kvitt misstanken, att rödskinnen blifvit förda hit af någon.

Då Franz ingenting svarade, utan endast ryckte på axlarna, fortfor Addy till bekräftelse på sin förmodan:

— Ni ser, att det ligger på sträckan härifrån och till brandstället minst ett halft dussin farmar. Måste man inte då säga sig, att om de röda skurkarna endast hade afsett begär efter mord, rof och brandskattning, så hvarför slogo de inte in de närmaste dörrarna? Hvarför ströko de så lång väg öfver åkrarna och därtill nattetid tätt förbi alla dessa mycket rikare farmarna och valde för sitt nidingsdåd just vår? Gifver inte det att tänka på?

— Det kan man inte säga något emot! instämde Franz. Men, tillade han med en blick på spåren, hvart tar då stöflarna vägen, dem ser man inte till? Så länge vi inte ha' dem, är ingenting bevisadt.

— Det är ju knuten! svarade Addy och vände sig åter till spåret, följde det ännu en sträcka, men upphörde åter och, rättande på sig och stödjande sig på sin bössa, sade han: Därvid finnes blott ännu ett antagande möjligt.

— Nå — och? sade Franz frågande.

— Jag skall säga er, förklarade Addy, att rödskinnen uppe vid sjöarna hafva för vana att, när ett

flertal antråda en lång marsch, medtaga några reservmokassiner; kanske erinrar ni er det själf.

— Jag tror, att Fred, när allt kommer till stycket, bundit ett par sådana indianska skolappar under sina fötter? — Det vore sannerligen inte illa!

— Jag kan inte på annat sätt få det att rimma samman.

— Om det så är, sade Franz skrattande, då kunna vi söka länge efter stöflarna. Och åter blifvande allvarsam och blickande dyster framför sig, tillade han: Vet ni hvad, jag tror att det här leder till ingenting, så vidt jag redan sett... men sök upp honom och håll knytnäfven för näsan på honom och bikta måste han —

Franz sträckte på sig, som om han inifrån gaf sin gestalt en formlig uppräckning.

Addy måste skratta åt Franz' energiska uttrycksätt, men han var fullkomligt med på förslaget.

Genast togo de af till venster åt stora vägen i dalen, gingo tvärs öfver densamma och hade redan efter en timma kommit till ort och ställe.

Omkring det Herckheimerska boningshuset var det mycket lugnt, jämfördt med förr. Flertalet af de gröna fönsterluckorna, som gafvo huset en så hemtrefflig anstrykning, voro till och med stängda. Denna egendom hade öfvergått till en den förutan redan rik anförvandt till generalen, hvilken genast tog skötseln af åkrar och fält om hand, men förbehöll sig förfogandet öfver boningshuset. Under tiden skulle Bincha, den hädangångnes fordna hushållerska, hålla det i stånd, och äfven Fred hade fått frihet att uppehålla sig där tills vidare.

Bincha sigtade icke länge,
skottet small och där ute flögo
krukskärfvorna åt alla sidor.

De båda männen hade på omkring femtio stegs afstånd närmat sig huset, [då gårdshunden började skälla.

Genast öppnades en fönsterlucka i öfre våningen. Bincha böjde sig utom fönstret och helsade med vänligt nickande. Då de båda hunnit fram till husets ingång, hade hon redan öppnat densamma och äfven funnit tid att sätta på sig en snöhvit mössa på de mörka hårflätorna.

— God morgon, och välkomna! sade hon och pekande på husets dörr, som varit stängd, tillade hon: I denna tid måste man vara försiktig — bättre förekomma än förekommas!

— Det har ni rätt i, Bincha, svarade jägaren. Försigtighet kan aldrig skada. Jag fruktar att det i stora landet vore bra, om man på farmerna snart nog ser efter, om krutet ligger torrt och framför allt tänker på att hålla dörrarna stängda.

— Ni fruktar alltså, att vi åter få onda tider? frågade Bincha ängsligt.

— Blif inte änselig, svarade Addy. Det är ju endast min personliga mening och hittills lyckligtvis endast en förmodan.

— Förmodan? Men eldsvådan i natt?

— Nå ja, svarade jägaren och ryckte på axlarna. Elden tyder inte på något godt; men därmed är inte på långt när bevisadt, att det skulle vara ett stridsrop.

— Men ni har ju nyss själf förmanat till försigtighet?

— Visserligen svarade Addy, och den kan, som jag sade, aldrig skada. Så mycket är visst att Tapendanegeas är mycket hämndlysten och att han väl

knappast torde erbjuda oss fredspipan för de hugg, som han fick vid Oriskany.

— Tror ni alltså att han kommer igen?

— Hvem kan säga det? Den öppna striden skyr han, så mycket är säkert, denna åsigt var äfven Oneida's. Därvid hindrar icke blott den respekt, som vi ingifvit honom, utan äfven antalet krigare, som förargligt smält samman.

— Hvad skulle då vara anledningen till ert bekymmer?

— Ni är rysligt envis, Bincha, sade Addy småleende. Bekymmer har jag i det hela icke, sedan jag sett, hur tappert vårt folk veta att slåss. Men Thayendanegas skall helt säkert söka vedergällning, därför kunde det vara möjligt att han emellanåt hedrar oss med ett besök, eller, förstå mig rätt, med så kalladt »småkrig».

— Således skulle han under natt och dimma öfverfalla farmerna, sade Bincha bestört. Skall han sätta den röde hanen på taket — elden i går, den var ju förskräcklig!

— Ja, där är gjordt rent hus, allt är borta, både rubb och stubb; de båda drängarna hafva försvunnit och Katrina är skalperad.

— Förfärligt!

— Endast kreaturen, som de skurkarna redan drifvit uppåt berget, förmådde vi taga igen från dem.

— Alltså ändå en lycka i olyckan — och att det just skulle hända på er farm!

De båda människans drag blefvo allvarsamma.

— Säg, frågade Addy, hvar är Fred? Vi ha egent-

ligen kommit hit för hans skull; vi ha' ett allvarsamt ord att tala med honom.

— Nu frågar ni mig för mycket. Han har inte på åtta dagar varit här i huset.

Frågande sågo de båda männen på hvarandra.

— Och vet ni heller inte, hvar han drifver omkring?

— Han sade ingenting och jag frågade honom inte, när jag märkte, att han gick bort; det har ju på sednare tiden varit fallet flera gånger. — Öppet tillstådt, tillade Bincha lifligt, så är jag riktigt glad, när jag vet honom icke vara i min närhet, den dystre, lömske slyngeln. Förut under generalens sjukdom, var det som om han ville göra sig helt charmant, men efter testamentets öppnande är det alldeles ute med honom.

— Har ni heller ingen aning om, hvart han begifvit sig hän?

Bincha nekade.

— Kan ni heller inte tänka er, när han skall komma igen?

— Inte heller därom kan jag säga något; sista gången blef han borta åtta dagar och förut omkring fjorton dagar.

— Var då så god, bad Addy efter något betänkande, och låt oss genast veta, när han åter infinner sig.

— Är saken så viktig? frågade Bincha, och hastigt, nästan bestört tillfogade hon, när hon märkte att Addy redan ville vända sig bort för att gå: Nej, däraf blir ingenting, ni män äro ju alltid törstiga — och ni komma långt ifrån — man ser det på edra stöflar.

Hon pekade med en energisk handrörelse på den bredvid befintliga verandan och försvann därpå in i huset.

— Egentligen ville jag förskaffa er ett fritt ögonblick, sade Addy trohjärtadt till Franz, medan de båda satte sig ned vid verandans bord. Ty det låter ju antaga sig, att man äfven vid ett oafsigligt besök kan hafva något att säga sin fästmö.

— Därtill ha' vi båda, om Gud låter oss länge lefva, ännu tid nog, svarade Franz. Säg häldre, hvad skola vi göra med Jugglfred?

— Där frågar ni för mycket, svarade Addy. Springa efter honom? Hvem kan veta, hvar han gömmer sig. Det återstår inte annat än att ha' tålmod, tills han kommer igen.

— Och om han verkligen har ondt samvete och anar oråd samt inte kommer igen?

— Det skulle jag knappast anse för någon olycka, svarade Addy. Äfven om han är skyldig, vill jag för Herckheimers skull inte tillräkna honom det, men dalen kunde blott vara glad däråt. Han är engelsman till börden och äpplet faller inte långt från trädet. Min misstanke, att han konspirerar med de Johnsonska, har inte uppstått i dag. Men om han skulle komma igen och det kan bevisas, att hans hotelser emot oss båda icke voro toma, utan att han har någon del i gårdagens tilldragelse, så blir det, det svär jag er, redan för den allmänna säkerhetens skull, inte lång process med honom.

Bincha kom nu tillbaka ut och hade i ena handen ett krus vin och den andra en liten korg. Ur den

sednare tog hon två tennbägare, åtskilligt kallt kött och bröd, lade för af maten och fylde bägarna.

De båda männen läto inte nödga sig länge, utan grepo an utan omständigheter.

— Nå, Bincha, hvad säger ni om den nedbrända farmen? frågade Addy, när han och Franz hade nära tömt sina tallrikar och släckt törsten.

— Hvad skall man säga därom? Olyckan är nu en gång skedd och ni måste hålla till godo med förlusten.

— Men ni har väl ingenting emot, att vi bygga upp husen igen? fortfor Addy.

Något skälmaktigt lyste därvid ur jägarens ögon. Bincha märkte det och såg misstroget på honom.

— Naturligtvis skall ni det, svarade hon och kastade därefter äfven en forskande sidoblick på Franz.

Denne hade redan skjutit från sig sitt kuvär. Nu tog han fram sin munharpa och spelade en visa, som om de båda andras samtal alls inte rörde honom.

— Men månne vi kunna bli färdiga därmed tidigt nog till våren? frågade Addy vidare.

— Hvarför just till våren? svarade Bincha något förläget småleende samt åter kastande en sidoblick på Franz, strök hon med händerna öfver sitt förkläde. Ni skall upplefva, att redan om några veckor står farmen vackrare än någonsin förr.

— Nå sade jägaren, verkligen förvånad, det ginge ju hastigt.

— Ja, fortfor Bincha, det var redan i dag på morgonen tal om, att alla farmarna både i och omkring Little Falls skulle slå sig samman och bygga upp farmen igen.

— Ah, sade Addy, om det är på det sättet, så blir det ju inte vidare uppskof med bröllopet.

Franz började nu knäppa starkt på sin munharpa och samtidigt sprang Bincha resolut upp från sin plats, grep tag i hans hår och utbrast halft förargad och halft skrattande:

— Har inte den elaka människan redan skvallrat, den skvallerbyttan!

-- Franz gjorde en stackars syndarmin. Addy däremot skrattade hjärtligt åt det lilla missöde, som han anstiftat med sin anmärkning, och utbrast därpå:

— Ja, Bincha, om ni har förpligtat honom att tåga, så skaka honom bara duktigt!

Detta råd följde Bincha nu icke. Hon gaf blott sin fästman raskt ännu en kärleksfull knuff och sjönk därefter med händerna på knäna, halft småmysande, halft förlägen, tillbaka på stolen.

— Det aflopp ju riktigt nådigt! utbrast Addy road. Men det skulle ju också varit alltför hårdt för honom, Bincha, om ni verkligen skulle blifvit ond för den sakens skull. Han är sannerligen endast till hälften skyldig. I går straxt före eldsvådan sutto vi tillsammans vid värdshuset, och då blef den nyheten bokstafligen pressad ur honom.

— Vid värdshuset till och med? Nå då vet väl halfva dalen det idag, svarade Bincha och stälde sig riktigt ond samt höjde handen hotande mot Franz.

Denne vek liksom förskräckt tillbaka, ryckte på sin stol och begynte, när han såg sig på säkert afstånd, spela ett stycke på sitt instrument.

— Är det inte en riktigt stygg människa? vände Bincha sig till Addy. Där får jag just en snygg man. Först skvallrar han, när ha inte skall skvallra och,

när jag så vill läsa lagen för honom, så spelar han upp till dans för mig!

— Låt det nu vara godt, Bincha, sade Addy, sedan han en stund tyst leende hade betraktat de båda. Den stygge karlen tyckes mig just den rätte för er. Det glädde mig hjärtligt, när jag fick höra talas om ert förbund. Men — Bincha — då nu frågan om farmen kommit på tal och då ni förr eller sednare blir fru arrendatorskan, så tänk efter, innan vi börja bygga, om ni har några

Raskt och smidigt, den ene efter den andre, kommo de röda krigarne nedåt dalgången.

särskilda önsknningar. Bincha lofvade att besinna sig och i god tid meddela sin patron sina möjliga önsknningar.

— Mot arrendekontraktet, som vi båda, Franz och jag, redan hafva afslutit, har ni väl ingenting att invända.

— På sin höjd att ni satt arrendeafgiften alltför låg, svarade Bincha skrattande.

— Så menade jag inte, svarade jägaren. Jag ville egentligen fråga, om ni inte har något emot själfva farmen? Den sistlidna natten har lärt, att de röda spetsbofvarna särskildt ha' ondt öga till dem.

— Ah! utbrast Bincha. Det skulle vara en sorglig farmerska, som vore ängslig när hon hade sin man hos sig. Och ni själf stannar ju hos oss i er undantagna bostad.

— Sådant tappert sinne är berömvärdt, menade Addy. Men om, som det tyckes mig, farmen är en olycksfarm — förutsätt det fallet, att just vi båda män äro långt bortåt fältet och ni fick besök af rödskinnen.

— Då vore heller inte allt förloradt, så länge det finnes en god bössa och torrt krut i huset! sade Bincha energiskt.

— För tusan — det kan man kalla mod! utbrast Addy road. Förstår ni verkligen att handtera kulor och krut?

I stället för svar tog Bincha jägarens bössa, som stod bredvid henne vid väggen. Hon bad honom om en knallhatt. Med säker blick hade hon genast sett, att bösspiporna voro laddade och nu satte hon med öfvad hand knallhatten på fångpannan. Nu såg hon sig om efter ett mål.

Omkring sextio steg från huset, i den bredvid liggande blomsterträdgården, hängde vid ett kort, på

detta afstånd knappast synbart snöre en krukartad bild, som var besatt med en växande planta, hvars rankor hängde ned öfver behållarens kant. Denna kruka ville Bincha skjuta på. Hon spände upp hanen och lade bösskolfven till kinden. Hon siktade icke länge. Skottet smälde och där ute flögo krukskärfvorna åt alla sidor.

— Bra gjordt, Bincha! utbrast Addy beundrande. Det var mig ett tusans fruntimmer, denna Bincha — blir inte blott en duglig farmerska och husfru, utan kan i nödfall göra nytta för en karl!

Franz hade, medan de båda andra samtalade, oförtrutet trummat på sin munharpa, men när bössan låg vid Binchas kind, då spärrade han upp munnen så väldigt, att musiken plötsligt förstummades.

— Anamma, hvar har du lärt dig skjuta? utbrast han, när han varseblef träffen.

— Ah, när manfolk inte göra annat under sin fritid, än öfva sig i skjutning, hvarför skulle då ett fruntimmer inte vid tillfälle göra ett försök då och då?

— Bincha utbrast nu Franz och reste sig upp samt räckte sin fästnö handen. Det tycker jag om, att få en så tapper hustru; den kan jag just behöfva.

— Det var ett praktskott, förklarade Addy, och det ett, som hvarje skytt kunde inbilla sig något öfver. Det gjorde ni verkligen bra, Bincha!

Bincha smålog tyst för sig själf, fylde bägarna, och de båda jägarna höjde nu dessa och klingade på Binchas välgång.

— Nå, det är ändå skada på den vackra plantan, sade Franz med ännu en blick åt målet.

Afven Addy såg ut.

Växtens rötter hängde fritt i luften och voro vis-

serligen delvis omgifna af jord, men hängde nu kvar endast i det torftiga bastbandet, som hängde ned från trädgrenen.

— Man bör sätta växten i en ny kruka, sade Addy. Men som den hänger temligen högt, vilja vi bespara Bincha besväret att hemta ned den.

Han tog sin bössa, laddade den afskjutna pipan, gjorde sig skjutberedd, eftersåg solståndet, lade leende an och i nästa ögonblick var bastbandet, som uppehöll hängväxten, afklippt och växten föll till marken.

De båda andra hade med största spänning iakttagit jägarens beteende och nu utbrusto de båda, som med en min, i beundrande utrop.

— För tusan, det skulle man knappt tro möjligt! utbrast Franz.

— Ni kan ju, om det gäller, skjuta bort en fluga från ens nässpets! utbrast Bincha.

— Det var det vackraste skott, jag i all' min' dar sett! utbrast Franz den ena gången efter den andra och kastade därvid nästan afundsamma blickar på Addy.

Därpå fattade han sin bågare och hemtande djupt efter andan sade han:

— Nå, Thayendanegas må nu gärna komma, om han har kurage — hos oss behöfva vi inte vara rädda, när vi ha' sådana skyttar och skyttinnor!

SJETTE KAPITLET.

Ett nederlag.

Vintern regerade detta år ytterst mildt och våren tycktes redan närma sig. Redan de sista februari-dagarna hade befriat jorden från snö och is, bäckarna svälde och redan flögo bevingade vårbudbärare öfver dalens gröna vintersädsfält.

Uppe vid skogsbrynet på berget, mellan vissnade löf och torrt gräs, vågade sig de första vårblommorna fram, visserligen blott ängsligt och långsamt, liksom om de ännu inte riktigt litade på den mildt nedstrålande vårsolen.

Äfven bland farmarna var det lifligt. Redan tidigt på morgonen drogo de med sina vuxna söner och döttrar ut på åker och fält, för att egna sin omsorg åt deras odling. Man hoppades ju, att då förra årets skörd blef genom kriget till en stor del försummad, skulle detta år blifva mera gynnsamt. Hur kunde

de också ana, att de till icke ringa del skulle blifva bittert gäckade.

Visserligen hade under föregående höst öfverfallet på jägarens farm väckt största förargelse, förbittring och tungt vägande betänkligheter i hela dalen, men resten af höstdagarna och vintermånaderna hade gått öfver utan vidare fientligheter. Nästan alla farmarna i och omkring Little Falls hade då trädt samman och hade, oaktadt Addy i sin anspråkslöshet satt sig där- emot, med hjälprök hand aflägsnat ruinerna och på kort tid ånyo byggt upp det nedbrunna boningshuset samt stall och nödiga lador mycket vackrare och mera praktiskt än förut.

Emellertid hade många veckor förgått och tilldragelsen hade nästan blifvit glömd; de uppkomna betänkligheterna hade småningom trädt i bakgrunden och man andades friare.

Därtill hade genast efter eldsvådan säkerhetsutskottet sammanträdt och fattat beslutet att skyndsamt anlita republikanska regeringen om hjälp.

Som man i New-York mycket väl visste, hvilket starkt bålverk de energiska invånarna i Mohawkdalen utgjorde mot den engelska invasionen och då man insåg betydelsen af drabbningen vid Oriskany och kände sig förpligtad till tacksamhet, efterkom man raskare utskottets önskan, än man hade vågat hoppas.

Redan i november anlände statens guvernör, för att nyorganisera milisregementet. Därvid visade sig tyvärr, att striden vid Oriskany hade tagit bort så många af de vapendugliga männen, att af resten efter de förut bestående kompanierna endast med knapp nöd kunde uppställas sju af dem. Denna milistrupp

var alltså icke tillräcklig till försvarande af den mer än sjuttio engelska mil långa Mohawkdalen. De kunde på sin höjd vid ett fientligt inbrott gripa in på enstaka punkter.

På utskottets uppmaning beslöt därför regeringen att dit förlägga äfven några kompanier af pensylvaniska regementet och några skarpskyttafdelningar, hvilka skulle stationeras dels på fort Schwyler och fort Dayton vid German Flats samt på Herkimer, ej långt från Little Falls och i det vid flodens nedersta lopp belägna fort Hunter. Det förut omnämnda, ofvanför Oriskany belägna fort Stanwix kom icke i betraktande, ty det låg omkring trettio mil vester om de yttersta nybyggena, så att de lätt kunde kringgå genom små fientliga ströftåg.

Dessa truppafdelningar tycktes i förening med milisen vara tillräckliga att försvara dalen mot öfverfall. Men då Addy vid utskottet uttryckligen gjorde gällande, att man enligt hans öfvertygelse mera borde vara beredd på enstaka, baklistiga, på rof och brand afsedda indianska öfverfall, än på en öppen strid, mot hvilken de öfver en så stor yta spridda trupperna ändå stodo vanmäktiga, organiserade man äfven en regelbunden kunskaparetjänst, som skulle förrättas genom ett antal väl pröfvade och oförskräckta gränsjägare, de så kallade rangers. Dessa hade uppgiften att till fots eller till häst på smygvägar ströfva ut omkring nybyggenas omgifning och ofördröjligen bringa hvarje hotande fara till fortkommendantens kännedom.

Addy, som vidt och bredt kände till hvarje väg och stig samt de fientligt sinnade grann-indianernas krigföring, öfvertog själf att på långa ströftåg inviga

rangers i deras tjänst. För att förebygga öfverrump-
ling, blef det ålagdt fortkommendanterna som en plikt,
att, så snart de erhöilo en anmälan, genast genom
skottsignal göra dalinvånarna uppmärksamma på den
annalkande fienden

När ett kanonskott ljöd, skulle det först och främst
tjäna till varning och det öfverlämnades åt farmarna
att med hustru och barn söka skydd i det alarmerande
fortet. Följde ett andra skott, så befann sig fienden
redan i dalen och det var redan farligt att ila till
fortet. Föll äfven ett tredje kanonskott, så gälde det
som tecken, att dalinvånarna icke längre kunde komma
till något af fortet.

Hittills hade den lilla fästningens kanoner tegat.
Men så en afton, omkring en timma efter nattens in-
brott, varseblef utkiksposten på fort Dayton's torn att
i sydliga hörnet af Herkimer County var en miss-
tänkelig rodnad och han gjorde genast anmälan därom.

I största skyndsamhet kom fortets kommandant
stöflande upp på plattformen, och medan han genast
rådslog med sin till honom kallade officer, löjtnant
Woodworth, huruvida man här hade att göra med en
olyckshändelse eller med ett infall af indianer, dånade
redan från de närmast, omkring sex mil nedåt floden
belägna fort Herkimer raskt på hvarandra två kanon-
skott.

Man kunde således här på Dayton tills vidare in-
skränka sig till att iakttaga förloppet, ty Herkimer
Countys invånare voro varnade och besättningen på
granfortet skulle göra sin pligt.

Då hörde de båda officerarna en ryttare spränga
fram på den nära förbi fortet ledande landsvägen

Blekansiktet gör rätt,
han bör spara kulan i sin
bössa!

samt gifva parol och begära inträde nere vid porten. Genast öppnades denna och få sekunder därefter stod ryttaren framför kommandaten.

— Hvad har ni för nyheter? frågade denne.

— Sir, meddelade den med svett och damm betäckte gränsjägaren. Addy sänder mig. Vi ha uppsparat omkring åttio indianer, som han genom något knep vill hålla borta. Han ber om en ströfkår af omkring trettio man och det så raskt som möjligt.

— Hänger det något samman med hvad som försiggår där nere? frågade kommandanten och pekade på brandrodnaden i fjärran.

Gränsjägaren kastade endast en kort blick i den angifna riktningen och svarade:

— Sir, denna eld är, såvidt jag ser, belägen på andra sidan floden. Men vi ströfvade på denna sidan, alltså norr om Dayton. Indianerna kommo från nord-vest och taga vägen till Little Falls. För öfrigt, sir, har jägaren, om den där elden härleder sig från rödskinnen, formligen förutsagt den.

— Inte möjligt!

-- Och dock är det så. De rödskinn, som vi iakttago, gafvo sig god tid och det föreföll Addy miss-tänkt.

— Skulle ensamt det tillåta en slutledning?

— Han förklarade, att det icke skulle förvåna honom, om det plötsligt började skjutas någonstades i alldeles motsatt riktning. »Det skall», menade han »emellertid endast vara för att afleda uppmärksamheten och splittra vårt folks styrka.» Men rödskinnen, som vi hade framför oss, tänkte på ett med omsorg planlagdt hufvudslag, det var hans öfvertygelse.

— Då, löjtnant Woodworth, afgjorde kaptenen, låtom oss inte försumma en minut!

— Tillåter ni, kapten, att jag själf anför afdelningen? frågade denne.

— Det skall, med den vigt som saken har, vara mig kärt! svarade fortkommandanten. Tag inte endast trettio, utan fyrtio man af pensylvanierna och grip raskt in; visa hvad ni förmår! Men ännu ett, ropade kaptenen, när löjtnanten redan ville skynda åstad. Denne man, som indianerna och äfven dalinvånarna kalla Addy, har blifvit mig skildrad som en ytterst fintlig såväl som försiktig och tapper jägare och gränsbevakare. Låt det vara er sagdt, att ni aktar på hans råd, om tillfället erbjuder sig därtill.

— Godt, sir, svarade löjtnanten och sprang därpå ned för trappan till de undre rummen. Samtidigt ljud hans alarmpipa skarpt.

Redan försatta i beredskapstillstånd genom den kort förut anmälda elden, var besättningen nästan ögonblickligen under vapen. Löjtnant Woodworth utvalde fyrtio man, och redan efter några minuter marscherade han med dem under anförande af ragnern, som lämnade kvar sin häst, ut genom porten och därpå tvärs öfver dalen mot den skogbevuxna höjden.

Uppkomna dit, förde gränsjägaren afdelningen, oaktadt det djupa mörkret, som här härskade, omkring en timmas väg inåt skogen och gjorde slutligen halt.

Folket erhöilo anvisning att lägga sig ned och förhålla sig alldeles tysta.

Väl en timmas tid hade de legat så, då plötsligt en nattfågels hesa rop lät höra sig tre gånger efter hvarandra. Gränsjägaren svarade på samma sätt. Det

förgick åter en stund, då samma skrik blef hördt på vida mindre afstånd, och åter svarade gränsjägaren med samma ljud.

Straxt därpå uppdök Addys resliga gestalt.

Efter ett kort utbyte af helsningar med löjtnanten, bad Addy denne med sitt folk följa honom ännu en liten sträcka.

Denne gaf de nödiga befallningarna. Addy gick omkring trehundra steg i den af gränsjägaren förut följda rigtningen, men vek då af till venster och gick genom buskage och snår öfver en temligen brant bergsluttning och ned i en trång sidodal, i hvars botten en bäck lopp åt Mohawk.

Hållande sig vid stranden af detta vatten, gick Addy uppåt dalen. De andra följde honom.

Ehuru det här var jämförelsevis ljusare än uppe i skogen, var den kort förut öfversvämmade stigen ofta ännu mycket mjuk och på andra ställen besvärlig genom kullersten, och den öfre delen blef ännu mer oländig, ty ju högre man kom, desto mera bygde sig terrass på terrass, öfver hvilka den uppsvällda bäcken bullersamt forsade ned i dalen.

Slutligen stannade jägaren på ett ställe, hvarest tvenne bredvid hvarandra lagda trädstammar bildade en bro öfver vattnet.

— En elak väg den här! brummade löjtnanten, när han, gående tätt efter Addy, hade nått fram bredvid honom.

— Vi äro genast på ort och ställe, svarade jägaren.

— Skall ni föra oss till venster öfver denna bro? frågade officeren.

— Nej, herre, vi skola vända oss åt höger.

— Åt höger? frågade löjtnanten. Men den där höjden kan ju inte vara någon annan än densamma, som vi förut befunno oss på, längre tillbaka?

— Visserligen, bekräftade Addy.

— Men hvarför låter ni oss då först stiga ned i dalen och för oss öfver de halsbrytande kullerstenarna hit? Det hade vi kunnat göra mycket bekvämare.

— Af försigtighetsskäl.

— Försigtighet?

— Ja, herre! — Vi äro nära fienden och denne kan hafva sina spejare öfverallt här i skogen. Hade ert folk kunnat komma ljudlöst fram i täta skogen, så skulle vi trängt fram där uppe. Men redan på den korta sträcka vi tillryggalagt, har jag kommit till motsatt öfvertygelse, och då föredrog jag att söka skydd af vattnets buller.

Det efter gående manskapet kom nu fram.

Addy bad löjtnanten anbefalla det största lugn. Därpå förde han afdelningen på den från bron ledande stigen åt höger, några hundra steg uppåt berget.

Där gjordes halt och folket fick lägga sig ned men skulle äfven nu förhålla sig absolut tysta.

— Hvad nu? frågade löjtnanten med dämpad röst, när Addy hade hviskat några ord till gränsjägaren, hvilken därpå försvann.

— Jo, svarade jägaren och satte sig ned på marken samt bjöd officeren att göra detsamma, — låtom oss här tillbringa de få timmarna till dag gryningen. Om inte allt bedrager, ha' indianerna för afsigt att aflägga ett besök i Little Falls och skola enligt mina hittills gjorda iakttagelser temligen säkert stiga ned

genom denna dal till Mohawk. Men vi innehafva höjden här uppe och det skall nog bekomma dem illa.

— Om så är, skall fienden likväl genast märka våra spår där nere.

— Gör ingenting! Vi stå så, att vi då redan ha' honom inom skotthåll; och om än indianerna märka våra spår, så ju mera de egna sin uppmärksamhet däråt, desto lättare kunna vi angripa dem.

— Sedan när iakttager vi rödskinnen?

— Sedan sistlidne morgon.

— Och ni har väl hållit dem borta, annars hade de väl redan på aftonen inbrutit i dalen?

— Visserligen, jag har spelat dem ett spratt, som till på köpet kostade dem en man.

— Hur kunde ni göra det?

— Det är inte mycket att säga därom, herre. De kommo från nordvest och stannade först vid German Flats, men svängde därpå om mera åt Little Falls. Då det emellertid kunde hända att de redan på aftonen nedstego i dalen, sände jag genast rangern till fortet för att slå alarm, för att kunna anfalla dem om möjligt här uppe på höjden, innan de hunno utföra sitt anslag. Nu gälde det, att uppehålla dem och det var en mycket enkel sak. De drogo utan stig genom skogen, jag undvek dem och följde dem, för att afvakta skymningen till utförande af hvad jag förehade. När jag ansåg den gynsamma stunden kommen, sigtade jag på dem och sköt en af dem i ryggen. En half minut sednare satt jag redan uppe bland grenarna i en tät trädkrona, och då kunde de söka länge efter mig. Men hvad jag afsåg, hade jag uppnått; de vände till största delen genast om, ströfvade långt inåt skogen,

funno naturligtvis ingenting och trädde samman till en rådplägning. Emellertid hade mörkret inbrutit, jag steg ned, gjorde mig så godt jag kunde under rättad om hvart de tagit vägen — och där är jag.

— Sannerligen, det har ni gjort bra; ni är en djärf man! sade löjtnanten.

Addy svarade ingenting. Efter en stund frågade officeren:

— Men under tiden har ni väl hört att man på aftonen sannolikt äfven gjort infall i Herkimer County?

Gränsjägaren talade om det för mig, och hade jag kunnat antaga det som säkert, hade jag kunnat spara mitt skott.

— Hur så?

— Emedan indianerna, som vi invänta här, då knappast skulle vara igenom här redan på aftonen.

— Hvaraf drar ni den slutsatsen? Uppmärksamheten i dalen var ju rigtad på eldsvådan, och rödskinnen skulle därvid haft lättare spel.

— Ännu lättare blir dem öfverfallet kommande morgon, Thayendanegas är en slug karl. Han säger sig, och ej med orätt, att farmarna och kanske äfven skyttarna från fortet knappast skulle på aftonen förfölja brandstiftarna. Att nattetid förfölja dem i skogen skulle sannolikt haft ett mycket tvifvelaktigt resultat. Men i morgon bittida skola de förbittrade milismännen helt säkert begifva sig på väg.

— Tror ni verkligen, att Thayendanegas är en så skarp räknare?

— Han är finslipad! Han säger sig, att han inte gerna vill hafva alla de farmare emot sig, som i morgon bittida äro efter de andra rödskinnen, ja, han

låter till och med, så godt det går, dessa sina kamrater vilseleda dem.

Löjtnanten måste medgifva rättigheten af detta påstående och de båda rådslogo vidare om många frågor, som kunde röra sammanstötningen med rödskinnen.

Slutligen uppmanade Addy officeren, att han skulle unna sig någon hvila, ett råd som denne i början afvisade men dock sedan följde.

Flera timmar förgingo, och djup tystnad härskade på den skogbeklädda höjden.

Före daggryningen väckte Addy löjtnanten.

Raskt gnuggade denne sömnen ur ögonen och de begynte båda att postera folket så mellan buskarna vid bergskanten, att hvar och en af dem var väl gömd och dock hade en obehindrad utsikt öfver den smala dalen, som fienden enligt jägarens antagande skulle passera. Manskpet blef underrättadt därom och fick tillika sträng befallning, att det icke fick skjutas förr än på tecken från löjtnanten.

Åter förgick en stund. Småningom började det dagas och de första fågelstämmorna hördes i trädens kronor.

Då kom gränsjägaren till Addy och löjtnanten samt anbefalde i hviskande ton det största lugn. Genast förständigades manskpet därom, och icke ett ljud hördes, icke en kvist rörde sig.

Äfven gränsjägaren, Addy och löjtnanten hade kastat sig ned på marken.

Nu lade jägaren sin hand på officerens axel och visade åt det håll, från hvilket fienden skulle komma, upp i träden. Fåglarnas glada kvitter uppe i trädkronorna hade emellertid blifvit mera högljudt, men äfven

märkbart oroligare. Här och där flög en fågel skriande upp och andra följde efter honom ängsligt och flögo därifrån.

Snart därefter hördes lätta steg, hvilka närmade sig allt mera. Vissna blad rasslade, enstaka torra kvistar sprakade. Nu måste det finnas människor temligen nära; man kunde tydligt urskilja att de voro tre. Därpå aflägsnade stegen sig småningom.

Frågande såg löjtnanten på Addy. Denne varseblef det och smålog samt uppfordrade med en handrörelse officeren att blicka öfver till berget på andra sidan gången.

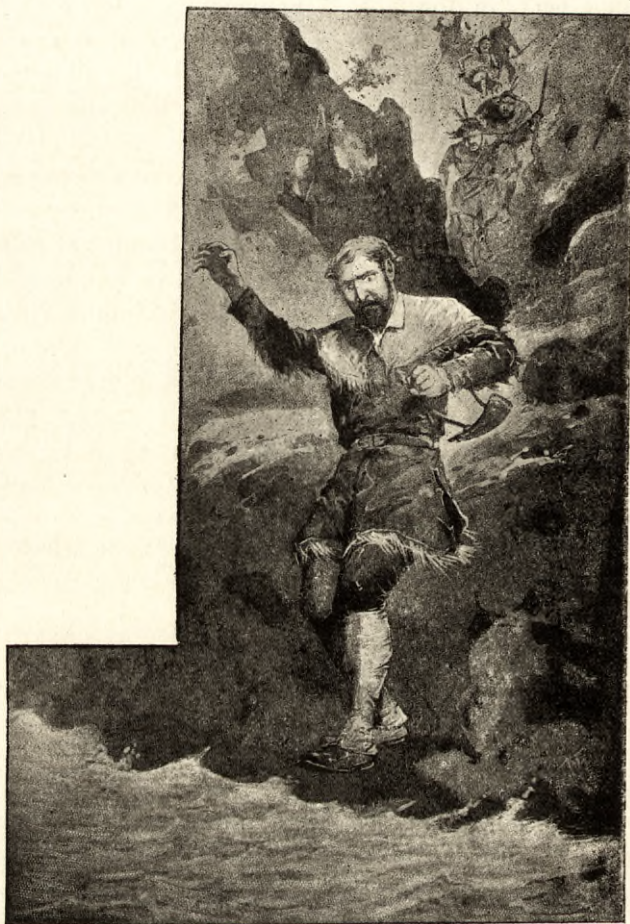
Daggrynningen hade redan framskridit så långt, att man äfven där kunde varseblifva några mörka silhouetter, som gledo fram mellan träd och buskar.

Officeren förstod nu, att rödskinnen voro försigtiga och skickade några kunskapare upp på båda höjderna. Nu var det icke längre några tvifvel om att jägarens antagande skulle uppfyllas, att indianerna skulle stiga ned längs efter bäcken.

Och verkligen, icke länge efter det de förutgående spejarnas steg förklingat, kommo på den synbara högst belägna punkten af dalen några rödskinn omkring den där befintliga krökningen, och dessa efterföljdes därpå af omkring sjuttio andra indianer.

Hvarje ögonblick skjutberedda iakttog de i bakhåll liggande hvita de mörka, med brokiga färger målade gestalterna, som raskt, den ene efter den andre, hvar och en trampande nära nog i föregångarens fotspår stego ned från terrass till terrass. I spetsen för dem gick en krigare, som mindre utmärkte sig genom sin gestalt än genom den rikt smyckade, så kallade *warbonnet*

I nästa ögonblick hade Addy med ett raskt hopp
försvunnit i floden.

(krigshatten), som på hjässan var strålformigt besatt med örnfjädrar, hvilka fortsattes nedåt ryggen och räckte nästan ned till knäna.

— Thayendanegas! hviskade Addy till den tätt bredvid honom liggande löjtnanten.

Denne svarade med en knappt märkbar nickning.

Manskapet hade hittills förhållit sig mönstergillt. De lågo orörliga i sina gömställen, och allt tycktes gå efter önskan. Inom få minuter måste indianerna hafva stigit djupt nog ned i dalen, och då skulle de sitta i en fälla.

Då med ens, innan ännu rödskinnen hunnit till den smala bron, small ett skott tätt bredvid löjtnanten, och i detsamma hade rödskinnen som med ett trollslag försvunnit bakom träden.

Svärande sprang löjtnant Woodworth upp, och det visade sig att skottet hade helt tillfälligtvis gått af för en karl.

Äfven Addy hade rest sig upp och mötte med dyster blick olycksmänniskan, som inför officeren lifligt urskuldade sig och hvars oförsigtighet tycktes gå honom nära till sinnes.

Nu återstod icke annat än att öppna eld mot fienden, ty om än genom det för tidiga skottet det väl förberedda anslaget hade gått om intet, befunno sig dock de hvita i en fördelaktig ställning.

Löjtnanten gaf därför sina kommandon, gevärshanarna knäppte och fyrtio gevärsmynningar rigtades mot det ställe, där indianerna hade försvunnit. Men fienden undvek sorgfälligt att erbjuda sig som skotttafla. Den ganska yppiga vegetationen, som på båda sidor räckte ned till bäcken, utgjorde ett bra gömställe

och man såg därför blott emellanåt ett rödskinn springa från en betäckning till en annan, så att de enstaka skott, som föllo uppifrån, nästan blefvo utan verkan.

Småningom blef det visserligen mera lifligt nedanför; här och där uppdöko mörka gestalter bland träden, men rödskinnen blefvo blott för ett ögonblick synliga på sådana ställen, där de blottstälde sig.

Af allt framgick, att Thayendanegas icke ville inlåta sig i öppen strid och det skulle också varit föga klokt i betraktande af nödvändigheten att gent emot en osynlig fiende skola framtränga uppför berger. Han tycktes snarare trakta efter att med sina krigare under skydd af träden draga sig tillbaka till den punkt, hvarest han kommit omkring kröken.

Jägarens plan riktades därför på att redan nu utföra, hvad han möjligen först senare skulle gjort, nämligen att afskära fienden återtåget, alltså besätta dalens öfre utgång, och han utbad sig för detta ändamål af löljnanten en del af hans folk.

Men tills Addy ankom dit, hade redan en icke obetydlig del af rödskinnen smugit sig längs bergslutningen uppför höjden och fattat posto där samt mottog med liflig eld de framryckande hvita.

Då Addy sålunda såg sig tvungen att med sitt folk söka skydd bakom träden, var den ömsesidiga ställningen gifven. Motståndarna befunno sig här i jämnhöjd och på nästan jämn terräng i täta skogen. Röds-kinnen hade dessutom dalsänkningen på sin högra sida, hvilket möjliggjorde för de uppstigande att osedda kunna passera krökningen, göra en högervängning och så rycka rakt emot de hvita, en manöver, som de också med skicklighet utförde. Deras ställning vann

därför minut efter minut i utsträckning och deras eld blef starkare.

När löjtnanten bakom snart nog måste inse, att alla rödskinnen där nere småningom undkommit honom, kom äfven han med sitt folk tillstädes och kastade sig in bland de redan i elden stående skyttarna. En ihållande skjutning utvecklade sig nu bakom träden, men som man å ömse sidor var väl täckt, kräfde den icke många offer.

Indianernas hållning var mycket tillförsiktig, men de visade föga lust att tränga fram. Thayendanegas tycktes tydligen vilja inskänka sig till att utröna motståndarens styrka. Denna defensiva hållning styrkte den handlingsfyrige löjtnanten i att våga en kraftig framryckning och han hade äfven utfört den genast, om icke jägaren i hänseende till rödskinnens öfverlägsna antal hade alldeles bestämdt afrådt den. Däremot erbjöd sig den sednare att kringgå den fientliga ställningen, för att angripa indianerna från sidan.

Det hade löjtnanten ingenting att invända emot, och Addy försvann genast därpå med gränsjägaren och några af de modigaste karlarne.

Det dröjde icke en kvarts timma förr än skott föllo äfven från höger. De måtte varit väl riktade, ty genast gjorde sig en liflig rörelse gällande utefter rödskinnens hela linie. Man hörde där borta en befallande röst och genast började indianerna draga sig steg för steg tillbaka.

Detta var för frestande för löjtnanten.

Uppeldande sitt folk, trängde han häftigt fram i spetsen för dem, och detta hade verkligen den effekten, att rödskinnen ytterligare drogo sig tillbaka. Däri-

genom hade pennsylvanierna raskt kommit i jämnhöjd med Addy, som, när han såg uniformerna framför sin bössmykning, måste inställa skjutandet. Om han äfven vidare ville från sidan sysselsätta indianerna, återstod honom blott att äfven rycka fram. Men detta tycktes icke särdeles behaga honom, ty han skickade gränsjägaren till löjtnanten, för att förmana till försiktighet; det var ingalunda säkert, att han här hade alla indianerna framför sig, utan snarare att antaga att en del befann sig på sidan om, längs efter dalsänkningen; i hvad fall som helst borde han tänka på att så väl som möjligt täcka sin flank.

Gränsjägaren utträttade punktligt budskapet, men officeren hörde endast till hälften på hans föreställningar; han var med sitt folk just som bäst i tagen och ryckte allt skarpare in på de vikande indianerna.

Då skallade enstaka jubelrop i pensylvaniernas leder och det tycktes, som om officerens modiga framträngande skulle krönas med framgång, ty rödskinnen, som under sista minuten blifvit trängda ut på en öppen plats och nästan panikartadt rusade in på densamma, stannade plötsligt, bröto af gröna grenar från träden och svängde dessa till tecken af underkastelse.

Detta kom löjtnanten att glömma all försiktighet. Han befalde sitt folk att upphöra med elden, gick emot rödskinnen och uppfordrade dem på engelska språket att nedlägga vapnen.

En jättestor indian lade då äfven sin bössa och sin tomahawk genast ned på marken och kom med afmätta steg emot löjtnanten, som om han ville inlåta sig i underhandling med denne.

Den röde hade redan närmat sig officeren på tio stegs afstånd.

Då smälde från venster några skott tätt efter hvarandra och genast därpå bröto trettio rödskinn, under anförande af Thayendanegias personligen, med gälla rop fram ur skogen och rusade på de hvita.

När de rakt fram stående indianerna varseblefvo detta, kastade de sina grenar ifrån sig och gingo liksom de andra till angrepp, utstötande höga krigsrop.

Blott enstaka skott förmådde de hvita ännu afgifva. Vildarna stormade nu fram och ett förbittradt handgemäng uppstod.

Äfven manskapet hade följt sin löjtnants exempel och gått fram på den öppna platsen och här, angripna från två sidor, hade de nu en svår dust att utstå.

Visserligen kämpade de med största tapperhet och betalde blodigt den vid första sammandrabbningen lidna förlusten, men de voro icke vuxna de till antalet öfvermäktiga motståndarna.

När Addy, som vid första krigsropet genast gissade till olyckan, anlände till stridsplatsen, låg hälften af pensylvanierna och bland dem löjtnanten och gränsjägaren redan slagna, och resten af de hvita måste säkerligen inom kort duka under.

— Rädde sig den som kan! skrek jägaren, som genast insåg det förtviflade i situationen.

Och hvar och en som kunde undandraga sig indianernas obarmhärtigt rasande vapen, den lät icke säga sig detta två gånger.

Återstoden af hvita grep nu skyndsamt till flykten. Äfven de få karlar, som jägaren förde med sig, tillropade han, att här var allt förloradt; de gjorde bäst

i att söka sin välfärd i benens snabbhet. Endast han själf blef med höjd bössa stående icke långt från skogsbrynet, alldeles som en klippa i en rasande bränning.

Hans starka, lågt skallande stämma hade haft en oväntad verkan äfven på indianerna. Många af dessa, som redan stodo i begrepp att sätta efter de flyende pensylvanierna, afstodo därifrån och vände sig nu mot jägaren.

Och sällsamt nog, icke ett enda rödskinn lyfte sitt vapen emot honom, men väl hade de inom få sekunder omringat honom i en vid krets och stirrade nu på honom som på något underbart.

Då trädde den fjädersmyckade höfding fram, som Addy kort före striden hade för den under tiden fallne löjtnanten betecknat som Thayendanegas, fram ur kretsen, gick några steg emot Addy, betraktade honom en stund från topp till tå och utbrast därefter på flytande engelska, med höjd röst, halft vänd till jägaren, halft till sina krigare:

— Må de flyende blekansiktene begifva sig till sin fästning vid Mohawk och där till vår ära förkunna, att de flesta af deras bröder ligga slagna här.

Därpå vände han sig med öfverdrifvet värdig hållning omedelbart till Addy och fortfor:

— Thayendanegas och hans krigare helsa det därför med stor glädje, att i deras ställe en af de berömdaste bland de hvita Mohawkkrigarna är deras fånge.

Höga jubelrop skallade rundt om i kretsen och med vilda rörelser svängde rödskinnen sina vapen.

Jägaren lät sin bössmykning sjunka något, såg en stund kallblodigt på de vilda åtbörderna rundt omkring och sänkte därpå fullständigt bössmyningen.

— Blekansiktet gör rätt, det må spara kulan i sin bössa! fortfor Thayendanegeas, när glädjeropen småningom förstummats. Hans silfverbeslagna bössa skall från detta nu icke mera skada någon huron-krigare.

På höfdingens vink rusade omkring ett halft dussin rödskinn på jägaren och ryckte bössan ur hans händer, något som han med en smärtsam blick på denna lät ske utan motstånd. Ännu mera, han tog själf sin jaktknif fram och kastade den framför Thayendanegeas fötter, hvilken med sina krigare åter inträd i de öfriga rödskinnens krets.

— Den berömde hvite mannen från Mohawk afstår själf från sina vapen! utbrast därpå höfdingen förvånadt och tillade efter en liten paus hånfullt: Han är sannerligen det, som man påstår om honom ända upp till Ontario: en vis krigare, ty det är det klokaste, som han kan göra under dessa omständigheter.

— Spara dina ord! svarade Addy på huronernas språk. Att håna en fånges olycka, det kan i sanning endast Thayendanegeas, huronernas höfding, göra.

Med blixtrande ögon mötte Thayendanegeas jägaren vid denna djärfva motsägelse.

Men Addy fortfor, utan att låta bringa sig ur sitt lugn:

— Det vore bättre säga din sak helt kort, hvad som skall ske med mig. Om du befann dig i mitt våld, skulle jag icke göra många omständigheter med dig!

— Hvad kunde »Addy jägaren» göra med Thayendanegeas, om fallet vore omvänt, som han säger? hånade höfdingen.

— Du skulle få din bön till punkt och pricka

sådan som du har förtjänat dem, ty — låt dig säga, höfding — att du inte längre är densamme, som då, när jag rökte fredspipan med dig i din wigwam, jagade hjort och björn med dig — ja, vid den tiden var du ännu en tapper och hederlig jägare och krigare!

Ett morrande af ovilja höjdes rundt om i kretsen och somliga af rödskinnen lyfte hotande sina vapen. Men Thayendanegas befalde lugn, gick några steg närmare fången och sade synbarligen godmodigt:

— Blekansiktet bör akta sin tunga! Var det inte Addy, den hvite jägaren, som engång blef hälsad välkommen vid huronernas Eldar, och har inte denne samme hvita man svurit huronernas folk evig vänskap? Och hvem är det, som nu kämpar mot mig och mina krigare, som en af de första bland de hvita männen vid Mohawk?

— Håll, höfding, saken förhåller sig dock något annorlunda och din enfald kan inte vara så stor, att du inte skulle förstå mig. Jag vistades vid den tiden äfven i Oneidas; Onondagas och Senecas hyddor, med få ord, jag var en gärna sedd gäst hos alla fem nationerna, jag rökte i många byar fredspipan och wampungördeln. Jag och alla hvita vid Mohawk lefva i vänskap och frid med alla andra krigare uppe vid sjöarna. Hvarför? Emedan äfven de troget bevara vår vänliga sinnesstämning, och den skulle äfven blifvit bevarad åt dig och ditt folk, om du inte själf hade brutit stafven. Tillfället ville, att jag sedan slog upp min hydda vid Mohawk. Hvem är det, så frågar jag, som där alltjämt stör de hvita männens fredliga arbete? Hotar du inte dagligen och stundligen mig och mina hvita bröder? Är jag inte ett blekansigte som har den heliga plikten att i striden hålla med

mina stamfränder? Thayendanegeas, skulle du förstå det, om jag begärde af dig, att du skulle i förbund med de hvita kämpa mot ditt eget folk?

— Addy, jägaren, har inte glömt bort att kunna begagna tungan till sin fördel och vänder äfven nu orden efter behag.

— Nå, hvad ordvändning och förvexling af begrepp beträffar, ädle Thayendanegeas, så är du minsann den som förbiser allt annat, när det gäller dina intressen. Till din ursäkt må gälla att de Johnsonske städse tutade dig i öronen och anställde en stygg förvirring i ditt hufvud. De visste att implanta hos dig en osund äregirighet och uppegga din egoism till afskyvärd girighet, annars vore det inte att begripa, att en fri, röd man, som du, vill göra erbarmliga hundtjänster åt engelsmännen.

Thayendanegeas rykte häftigt till vid dessa ord och lyfte krigsyxan, men han besinnade sig raskt och lät den långsamt sjunka ned igen. Men hur mycket han än bemödade sig att bibehålla yttre lugn, kunde man dock se på honom, att han endast med största ansträngning blef herre öfver den vrede, som kokade inom honom.

Med en vink afvisade han de utrop af harm, som hans krigare allt högljuddare läto höra.

Addy såg emellertid godmodigt på höfdingen och ett svagt leende sväfvade kring hans läppar, när han med armarna korslagda öfver bröstet och med kallt lugn tog till ordet:

— Ja, tider och omständigheter förändra sig, begynte han. Och just dessa omständigheter göra människan. Jag skulle önska, Thayendanegeas, att för-

hållandena varit gynsammare för dig, ty de ha' ingalunda förändrat dig till din fördel. Jag ser nog vreden i dina ögon, men det skall inte hindra mig, så länge blodet ännu flyter i mina ådror, att säga hvad jag önskar säga dig. Jag vet hvad som förestår mig, ty jag känner alltför väl din grymhet, som ju redan blifvit till ett ordspråk i hela Tryon County och långt däromkring. Jag vet det, du skall låta binda mig vid

Genast kastade Franz sin bärkorg af sig och begagnade den till täckning.

marterpålen och dina krigare skola under tjutande glädjesånger slita köttstyckena från min kropp. Du skall med vällust åse denna omänsklighet och icke på långt när betänka, att du mördar en hvit man under utsökta kval, en man som, om du hade blifvit en annan, hade kunnat vara din bästa vän. Men just emedan jag icke väntar mig något annat, så skall jag icke tåga, ja, jag tror mig handla vänskapligt och göra ett godt verk, då jag förhåller dig dina fel; kanske det

bringar dig till besinning . . . kanske förmår det öfvertyga dig, att dina vägar icke längre äro en ärligt kämpande krigares vägar, utan en baklistig röfvares, en mordbrännares, en tjufs, en bestucken och köpt skurks —

Om redan under jägarens tal höfdingens vredesådror hade svält häftigt och en olycksbådande eld lyst ur hans ögon, så kunde han vid de sista orden icke hålla sig längre.

Med ett gurglande, djuriskt skrik sprang han emot jägaren, svängde sin stridsyx i luften och, blänkande i skenet från den uppgående solen, flög den hvinande mot fångens hjässa. Men Addy hade icke ett ögonblick lämnat sin motståndare ur sigte. Blixtnabbt sjönk han ned på högra knäet, böjde öfverkroppen något fram, lade sig därpå vid vapnets flygt häftigt bakåt, uppfångade med säker hand yxan vid dess handtag, och i nästa sekund for densamma susande tillbaka mot höfdingen.

Detta hade så föga väntats af Thayendanegas, att han först i sista ögonblicket hann göra en liten vändning. Vapnet for tätt intill hans åt ena sidan höjda hufvud och gräfdde sig djupt in i hans axel samt ryckte honom genom kastets kraft häftigt till marken.

Allt detta hade kommit så plötsligt och afspelades så raskt, att rödskinnen stodo oklara om hvad som skett. Kanske var det också jägarens djärfva kast, som så förbluffade dem, att de i början stodo som fastvuxna på platsen.

Först när Addy tillgodogjorde sig den sålunda vunna situationen och raskt vände sig om samt blyt-

snabbt stötte omkull några bakom honom stående indianer och därpå i väldiga språng ilade inåt skogen, rusade hela skaran tjutande efter honom.

Men jägaren, som som icke hindrades af några vapen, var en god löpare och han hade därtill ett icke obetydligt försprång. Med ett hetsadt villebråds snabbhet sprang han framåt och undandrog sig så vidt möjligt förföljarnas blickar bakom den täta lågskogen med dess täta löfverk. Hans försprång hade på detta sätt icke lidit någon förminskning, och en stund tycktes det, som om afståndet förstorades mellan honom och indianerna.

De efter honom jagande rödskinnens tjut hade småningom förstummats, men i stället utvecklade de nu all sin energi. Lätt och knappt vidrörande marken flögo de framåt genom buskaget, och de snabbaste löparna vunno betänkligt på afståndet.

Addy använde hela sin styrka, men de främsta af förföljarna hade småningom kommit honom så nära att ett säkert rigtadt yxkast måste kunna nå honom. Men de ville visst hafva honom oskadd i sitt våld, ty ingen tomahawk lyftes. Däremot blef nu afståndet mindre med hvar minut, och några af de mörka gestalterna voro honom redan på några armlängder nära. Nu tog det främsta rödskinnets ansats till ett väldigt språng och var i begrepp att fatta jägaren i ryggen. Men i sista ögonblicket gjorde denne en blixtsnabb vändning åt höger.

Medan rödskinnets rusade fram några meter i tomma luften, jagade Addy åstad vidare i den nyinslagna riktningen och hade efter några satser kommit till kanten af den förut af skyttarna besatta slutningen,

hvilken han nu, så brant den än var, i rasande fart åkte nedför på ben och säte. Buskar prasslade, grenar brakade, stenar rullade, han själf slog kullerbyttan några gånger, men han kom på några sekunder lyckligt och med hela lemmar ned.

Ett ögonblick stannade han och hemtade andan samt såg sig om efter sina förföljare. Men då kommo dessa farande i dussintal nedför slutningen.

Nu gälde det att handla beslutsamt, ty redan hade de främsta rödskinnen kommit ned, sågo honom och sprungo med glädjerop emot honom. Nu tog det första rödskinet en ansats. Då vände sig Addy plötsligt åt sidan, utstötte skrattande huronernas krigsrop och hade i nästa ögonblick med ett djäft hopp försvunnit i den nedanför framforsande högt uppsvällda bäcken.

Indianerna stodo ett ögonblick som träffade af åskan. Därpå utstötte de ett vredestjut, som ljöd långt inåt skogen och gaf hundrafaldigt eko mot den midt emot belägna bergväggen.

Ett bösskott längre ned höjde sig jägarens hufvud försigtigt öfver vattenytan. Några af karlarna hade sprungit utmed bäcken i samma rigtning och höjde nu sina bössor. Skott smälde och hvinande genomforo några kulor vattnets yta. Men Addy hade genast åter försvunnit och blef nu icke synlig förrän långt ned, ty det starka vattenflödet bar honom med största snabbhet nedåt dalen.

Äfven nu lyftes några bössor, skotten smälde och några af de bästa löparna hade sprungit ännu längre på stranden bakom honom.

Jägaren hade emellertid nu tillrygglat ett långt

försprång mellan sig och sina följeslagare, så att han redan icke längre ansåg det nödvändigt att söka skydd under vattnet. Med kraftiga, regelbundna tag genomskar han vattnet och kom därigenom ännu fortare framåt. Rödsकिनnen blefvo allt längre tillbaka.

Då hördes plötsligt trumhviflar uppe från skogen och, seende upp, varseblef Addy till sin stora öfverraskning och glädje uniformer och vapen skimra mellan träden.

Det var skarpskyttar och manskap af pennsylvaniska regementet. Nu var det ingen fara längre. Nu kunde Addy anse sig som undkommen. Med några kraftiga armrörelser arbetade han sig till stranden och steg iland.

Brandrodnaden föregående afton hade verkligen förorsakats vid ett öfverfall, som indianerna gjort, hvilket svårt träffat en af sju familjer bestående koloni. Därvid blefvo flera personer dödade och skalperade, och en farmare, som gjorde rödsकिनnen hårdnackadt motstånd, omkom slutligen med de sina i lågorna.

När invånarna i Little Falls de längre vesterut belägna nybyggena vid German Flats blefvo genom Herkimer forts kanoner och genom bud underrättade om öfverfallet, ilade de genast beväpnade åstad, för att komma de öfverfallna till hjälp och fördrifva den lömske fienden.

Men innan de till fots och till häst hade tillryggalagt den för somliga ända till mera än en timma långa vägen till sydöstra hörnet af Herkimer County, hade rödsकिनnen redan fullbordat sin blodiga gärning, bort-

fört flera fångar, antändt boningshus och lador samt röfvat bort allt som icke var väggfast.

När närmare underrättelse därom kom till fort Dayton och det blef bekant, att endast omkring tjugo indianer utfört öfverfallet, var kommandanten i denna fästning öfvertygad, att det budskap, som gränsjägaren föregående afton framfört från Addy, att det hotade större fara på annat håll, slog in.

Redan under natten tog han med sig åtskilliga miliser samt från grannfortet en skytteafdelning, förstärkte den med ett halff kompani af egna pensylvanier och gaf dessa trupper befallning att rycka ut efter löjtnant Woodworth och om så behöfdes, understödja denne.

När denna kombinerade afdelning då genomströfvade skogen uppe på berget, kom en flyende kamrat dem till mötes med den jobsposten, att löjtnanten och hälften af hans folk hade stupat. Den hörda trumhvirveln skulle hafva till ändamål att angifva för återstoden af de sprängda, hvar de kunde söka skydd och tillflykt.

Addy hade stigit i land och först liksom en våt pudel skakat vattnet af sig samt besteg därefter höjden.

När äfven han berättade för truppens anförare om det lidna nederlaget, lät denne sitt folk genast rycka fram. Men huru mycket man än genomströfvade hela trakten kring valplatsen, så fanns icke ett rödskinn mera att se.

Först efter flera timmar återvände man till stridsplatsen, bragte lindring åt de sårade och begrof de döda i en gemensam graf. Men till Addys ledsnad och missräkning fanns icke något spår af Thayendanegas.

SJUNDE KAPITLET.

Man hade i hela Mohawkdalen med stor tillfredsställelse emottagit underrättelsen, att Thayendanegeas blifvit af Addy svårt sårad, och man lefde redan i hoppet, att man nu åtminstone på någon tid, kanske för alltid, skulle hafva lugn. Denne höfding ansågs ju för själen i alla dessa öfverfall.

Redan efter helt kort tid skulle emellertid dalens invånare bittert erfara, att de grundligt missräknat sig i dessa fredliga förhoppningar. Isynnerhet i den öfre, vestliga delen af dalen blefvo öfverfallen under de därpå följande veckorna så talrika, att kolonisterna till största delen öfvergåfvo sina där befintliga, mindre skyddade boningar och drogo till de längre åt öster belägna områdena.

Men äfven i German Flats, som var tätare bebodt och skyddadt genom fort Schwyler, dånade en afton

två kanonskott. Genast flydde dalinvånarna med sina hastigt sammanrafsade tillhörigheter in i fortet.

Dit hade en gränsjägare anländt med underrättelsen, att denna gång flera hundra rödskind voro i anryckande, och att tre af hans kamrater, hvilka samtidigt med honom ströfvade omkring uppe i skogarna åt samma håll där den anryckande fienden kom, blifvit tillfångatagna af indianerna och på stället dödade.

Knappt hade mörkret inbrutit, förr än rödskinden inföllo i dalen och kännetecknade genom brinnande hus den väg de togo, utan att likväl våga något angrepp på fortet, hvars besättning å andra sidan, såsom redan första försöket lärde, var för svag för att kunna uppträda energiskt gent emot fienden.

Hela natten sken himlen rysligt röd, och när indianerna följande morgon hade dragit bort, räknade man trettiosex nedbrända hus och femtiosju lador. Tre mjölkvarnar och två sågverk hade blifvit förstörda och icke mindre än 235 hästar 229 nötkreatur, 269 får och 93 oxar hade blifvit bortförda. Däremot hade endast två människor omkommit.

Följande morgon blef fienden förföljd af omkring tvåhundra raskt samlade regulära och lika många milismanskap. Det kom till några blodiga skärmytslingar, men man kunde icke längre taga rofvet ifrån dem. Vid förföljandet gjorde man till på köpet äfven den sorgliga erfarenheten, att i detta röfvartåg icke blott huronerna, utan äfven onondaga- och senceafolk hade deltagit, och det kunde endast betyda ett förvärrande af det dessförutom grymt nog förda gränskriget.

Och snart fick man förklaringen härpå, ty man

erfor af några vänskapligt sinnade oneidaindianer, som kort efter dessa tilldragelser kommo till dalen, att Johnsonska regeringens agenter hade utlofvat åt de omkring sjöarna boende fem indianska nationerna en premie af åtta dollar för hvarje amerikansk skalp.

Denna barbariska åtgärd var naturligtvis frestande icke blott för huronerna, utan äfven för de andra indianstammarna, att förhärjande bryta in i Mohawkdalen, och gränskriget, som hittills inskränkt sig till endast vapenföra män, stegrades nu till ett grymt, allmänt slagtande.

En morgon drog Franz åstad på en smal stig, omkring en timmas väg nordost om Dayton, till det något aflägsna Snällsbush. Där bodde farmaren Johan Kristian Snäll med sin hustru och sex söner och de voro städse goda afnämare till hans fallbjudna varor. Franz befattade sig visserligen äfven med jordbruket och idkade flitigt jakt, men hans yrke var egentligen en handelsmans. Hvarje år, när vintern nalkades, eller när det led mot våren, begaf han sig på väg till Albany, köpte där af de holländska köpmännen allehanda vinter- och sommarförnödenheter, med hvilka han sedan, bärande de tunga packorna i en korgartad bärinrättning på ryggen, gick från farm till farm för att sälja.

På samma sätt hade han förut gått omkring som krämare eller gårdfarihandlare i Sverige och hade på sina årliga turer kommit till Göteborg. Där träffade han en dag en emigranttrupp, som lofvade sig guld och gröna skogar på andra sidan Atlanten och öfvertalade honom att sluta sig till dem. Med den vandringslust han hade och fri från hvarje förbindelse, hade

han utan långt betänkande följt med dem öfver det stora vattnet, och när icke genast de stekta sparfvarna ville flyga i munnen på honom, hade han återupptagit den gamla gårdfaribandeln.

Städse munter och trefflig var han en gärna sedd gäst på hvarje farm och kunde genom sin skämtsamma väl-

Då öfvergäfvo honom krafterna och han störtade ned.

talighet öfvertala många farmarhustru till att köpa mera, än hon egentligen hade haft för afsikt eller hennes

kassa för tillfället kunde betala. Men Franz beviljade också gärna kredit eller utbytte varorna mot några värdesaker, och sålunda hade under årens lopp ett lifligt affärsförhållande uppstått mellan honom och farmarna.

Nu tänkte han visserligen själf öfvertaga en farm; hans »Bincha» hade redan för flera veckor sedan tagit den i besittning och styrde och stälde där redan som flitig husmoder. Han ville blott på ännu en sista vandringstur inkassera alla de fordringar, de stora rester, som han ännu här och där hade till godo från sista vintern, för att sedan, när han om fjorton dagar hållit bröllop och tagit farmen i besittning, hafva något driftkapital.

Med tung börda på ryggen och bössan på armen ofta dragande sin filthatt tillbaka och torkande svetten från pannan, vandrade han ensam framåt mellan åkrar och trädgårdar.

Solen stod nästan i Zenith och sände sina strålar riktigt kännbart ned till jorden. Franz unnade sig en liten rast, lade sin börda ifrån sig och kastade sig i gräset samt började stoppa sin pipa.

Icke långt från hans hvilplats stod ett äppelträd. På detta infann sig en liten fågel, som klart och muntert sjöng sin korta visa:

Tirili, — är här, är här,
kivitt, kivitt
kom hit, kom hit —

Och Franz såg upp till den befjädrade lille sångaren och stämde förvillande likt upp samma visa.

Förundrad hvarifrån lockropet väl kunde komma

tystnade fågeln, men begynte snart åter drilla ännu högre.

Då afbröt en annan fågel denna duett och kom ditflygande med en fjäderflock i näbbet.

Den förste fågeln hoppade gren från gren den andre till mötes. Därpå försvunno båda högt uppe i den tätbladiga trädkronan.

— Aha — de bygga ett näste — skola hålla bröllop? småskrattade Franz, som vid anblicken af den lilla förtroliga scenen hade glömt sin pipa.

Då kommo de båda fåglarna gladt jublande ut ur sitt näste och hoppade kvickt från den ena grenen till den andra. Äfven nu lät Franz sina vackraste locktoner ljuda, men de båda små djuren hade väl icke tid att akta på honom. Raskt flögo de därifrån, för att söka upp nytt byggnadsmateriel till sitt näste och bära det hem.

Franz såg en stund fundersamt efter dem.

Befann han sig icke i alldeles samma belägenhet? Var inte äfven han i begrepp att draga samman till ett eget bo, som han sedan med dessa medel ville göra så hemtrefligt som möjligt för sig och sin »Bincha» samt därefter vidare bygga på det?

Försjunken i tankar spetsade han åter flera gånger munnen för att efterhärma de små djurens melodiösa rop.

Då blef plötsligt hans synbara lugn stördt genom ett gällt skrik af en kvinnoröst.

Springande upp varseblef han, huru ett fruntimmer sprang öfver åkern omkring hundra steg ifrån honom och höll händerna vid munnen samt ropade upprepade gånger ett namn.

Straxt därefter hörde han på afstånd några karl-

röster och nu framkommo ur buskarna, som vid skogen omkransade egendomen, en starkt bygd karl och fyra pojkar, af hvilka två voro i en ålder från åtta till tio år, hvilka försökte följa efter honom.

— För sjutton, utbrast Franz, nu kan jag nog tänka mig hur det är fatt — nu får jag inte ens vara i fred och stoppa min pipa!

Skyndsamt stack han den halffyllda pipan ned i bröstfickan, tog sin korg på ryggen och bössan på armen samt sprang, det fortaste han med sin tunga börda kunde, till farmens boningshus, hvars ljusa träbeklädnad han såg skimra mellan träden redan på några hundra stegs afstånd.

Han hade redan tillryggalagt hälften af vägen, då kvinnorösten åter hördes och gällare än förut. Och seende sig om åt sidan, varseblef han omkring ett dussin rödskinn, som sprungo efter de flyende hvita och nästan redan hade hunnit upp dem.

Genast stannade han, lade bössan till kinden och tryckte af. Skottet smälde.

Detta bragte indianerna att stanna. Dessa hade i sin brådska hittills sannolikt icke märkt Franz. De flyende vunno nu ett betydligt försprång.

Franz laddade genast åter och sköt, men han förmodade icke hindra, att under tiden två af rödskinnen hunno upp de båda efter föräldrarna springande pojkar och släpade dessa med sig till skogen.

Men nu öppnade äfven rödskinnen eld, och Franz, kring hvars öron kulorna pepo betänkligt, märkte det alltför väl, att skjutandet gälde honom.

Genast kastade han af sig sin bärkorg och begagnade den som betäckning.

Så vexlade han flera skott med fienden, och hans kulor måtte varit väl rigtade, ty rödskinnen vågade icke komma närmare.

Emellertid hade de fem hvita nått boningshuset, bössorna blefvo framtagna och en eftertrycklig eld öppnades nu därifrån på rödskinnen.

Detta hade till följd, att indianerna under ständigt skjutande, dels krypande, dels springande från träd till träd, drogo sig tillbaka till buskaget, hvarifrån de hade kommit.

Därigenom fick Franz andrum.

Med bärkorgen skyddande öfre delen af sin kropp, sprang han nu till blockhuset.

Här blef han kort men hjärtligt hälsad af farmarfolket. Det förstods ju af sig själf, att man i nödens stund ömsesidigt understödde hvarandra. Därför behöfdes det icke många ord och inga långa tacksägelser.

Farmaren, som Franz redan på afstånd räckt sin valkiga hand, var en grofbygd och stark karl. Oaktadt hans hufvudhår och skägg redan visade rikligt med silfvertrådar, var han dock en bild af hälsa och spänstig mannakraft.

Äfven sönerna voro starka, ungdomliga gestalter, härdade genom arbete och kunde alla, det syntes på dem, göra nytta för en karl.

Fru Snäll var äfven en något groft bygd men dock rätt sympatisk företeelse. Hon hade tillfälligtvis genom ett fönster i öfre våningen sett några rödskinn komma ned från skogen och hon hade då skyndsamt sprungit ut, för att underätta de sina, som befunno sig i arbete ute på fältet, samt varna och hemkalla dem.

Nu stod hon på samma plats och stirrade ut genom den smala öppningen i väggen åt skogen till samt torkade förstulet ögonen. Det var ju dock hennes båda yngsta, ett tvillingpar, som inte längre kommo med och som blifvit bortförda af rödskinnen. Och dessa båda hade ju dock legat henne särskildt om hjärtat.

Medan man på Franz' förslag ännu rådslog om, huruvida man skulle förfölja rödskinnen, för att taga ifrån dem de båda bortförda barnen, dånade larmsignalen från fortet, och andra kanonskottet följde genast därpå. Det var tecknet att ett öfverfall hotade och tillika var det en uppmaning till den kringliggande traktens invånare att begifva sig till fort Dayton.

Men fader Snäll ville icke veta af något uppbrott dit, emedan indianerna redan visat sig i farmens omedelbara närhet.

— Mitt hus är starkt och väl inrättadt till försvar, sade han. Vi äro sex man och hafva tio bössor. Min hustru skall, om det gäller, icke heller fattas. På krut och kulor ha' vi ingen brist. Skulle vi då begifva oss på väg i det ovissa? Skall jag kanske förlora ännu en af de mina? Nej, vi förtrösta på Gud och på våra starka armar och stanna kvar!

Alla voro af samma mening, och därvid blef det!

Och verkligen, farmarehuset var utan undantag starkt byggt och försedt med mångahanda inrättningar till försvar mot fiendtliga angrepp. Nedre våningen hade, förutom ett antal skottgluggar, som möjliggjorde riktigt skjutande åt alla sidor, endast en öppning, nämligen husets ingång, och denna var stängd genom en stark, massiv dörr, som pappa Snäll icke blott rig-

lade utan äfven gjorde säker genom två innantill förlagda bommar.

Rundt omkring öfre våningen sträckte sig på alla sidor en gång, som sköt fram öfver byggnadens undre del. Den var sammanfogad af grofva bjälkar och utgjorde således ett jämförelsevis säkert bröstvärn.

I denna gångs golf funnos flera hål, hvilka möjliggjorde att äfven härifrån afvärja fiendtliga angrepp, så snart en fiende skulle våga försöket att bryta upp ingångsdörren eller sätta eld på huset.

Den låga stallbyggnaden, hvari funnos åtskilliga kreatur, låg tätt bakom boningshuset, så att den lätt kunde behärskas därifrån.

Snälls första omtanke var nu att låta stänga staldörren samt att därefter skicka två af sina söner upp i gången, för att postera sig där, så att hvardera af dem med sin bössa behärskade två långsidor af huset och att de båda kunde öfverse hela det kringliggande området.

Då skogen och buskaget lågo temligen nära och området rundt omkring huset dessutom var starkt besatt med träd, fordrade denna utkik stor uppmärksamhet.

Fru Snäll erinrade sig, att hon redan lagat till middagsmaten, som hon skolat bära till de sina ute på åkern.

Oaktadt sitt upprörda tillstånd försvann hon ut i ett som kök tjänande sidorum på nedra bottnen och kom tillbaka med ett ångande fat, som hon stälde på det tunga, groft timrade bordet i hufvudrummet.

Hon lade en handfull skedar där bredvid, och när män-

nen visade föga lust att äta, öfvertalade hon dem med ännu darrande röst att taga för sig.

— Du har rätt, man känner sig modigare och är dugligare att göra motstånd, när man har något ordentligt i kroppen — hvem vet hvad de närmaste timmarna föra med sig — menade pappa Snäll.

Man satte sig alltså omkring bordet, farmaren läste en bordsbön och man åt gemensamt ur ett fat, sedan på modrens begäran den äldste sonen först tagit af en del för de båda vakthållande bröderna och burit det upp.

Äfven Franz hade satt sig ned vid bordet, tog fram sin egen träsked ur fickan och åt liksom de andra.

För att uppmuntra de sina till att äta, föregick fru Snäll med godt exempel och åt bit efter bit.

Men då föllo hennes blickar med ens på två skedar, som blifvit öfver och lågo obegagnade på bordet, och nu var det slut med lugnet hos den stackars kvinnan, som hittills visat sig så tapper.

En stor tår banade sig väg från hennes ögon och rullade långsamt ned öfver hennes kind. Hennes bröst höjde sig krampaktigt och hon brast ut i hjärtslitande snyftningar.

Alla hade sett den långa blick, som hon kastat på de båda skedarna, och de hade mycket väl förstått henne.

— Lugna dig, lilla Rosa! tröstade pappa Snäll. Herrens vilja må ske och har skett; vi måste foga oss i ödmjukhet.

Men det var svårt för honom att säga trösteord; man kunde märka det på hans röst, att han icke var mindre smärtsamt gripen än hans hustru.

Äfven han lade skeden ifrån sig på bordet, sköt den med sin valkiga hand långsamt undan, och den ene efter den andre följde hans exempel.

— Låt inte saken gå er för nära till sinnes, fru Snäll! afbröt Franz den inträdda tystnaden. Sådant kan komma ens hjärta att brista och det får inte ske, och det är inte heller nödvändigt. Ännu är det inte afton. Kanske ha' våra skarpskyttar redan strid med de röda och då måste dessa lämna ifrån sig de båda pojkarne. Förtrösta på Gud i himlen där uppe, han skall nog vända saken till det bästa.

Fru Snäll lugnade sig också något.

Hon torkade med förklädssnibben sina ögon och såg tacksamt på Franz för hans tröstande ord.

Ja, hon lät till och med förmå sig att låta Franz visa för henne sina rariteter, hvilka till en stor del vunno hennes bifall.

— Se bara, sade denne. Strumpor har jag, underbart vackra rara, och varma ä' de, så man kan förbli frisk hela sin lifstid. Att ha' kalla fötter, det duger inte — icke sannt, strumporna ä' vackra? — Och sedan tyg af alla slag, så man kan inte önska sig bättre — för pappa själf och för pojkarne, äkta färger, starka som järn, absolut inte att slita sönder. Men jag har något särskildt för den snälla husmodern ... hvad? Jo, en blå söndagsklädning skulle nog inte passa illa? Och så har jag knappar, nålar, tråd, något som frun i huset alla tider behöfver, vackra, färgade band, spetsar, och se här en sådan vacker mössa! Med en djärf handrörelse satte Franz mössan på fruns ännu alldeles mörka, rika hår och räckte henne från sin korg en blank metallspiegel.

Ännu med tårar i ögonen betraktade hon sig med denna hufvudbonad, och till och med pappa Snäll nickade bifall, när han såg sin Rosa smyckad med en mössa, som verkligen klädde henne väl.

— Nå ja, vi skola afvakta, om indianerna låta oss få tid att titta närmare på det ena eller andra, afgjorde fru Snäll. Men packa nu ner det igen för ögonblicket, Franz. Först och främst få vi skydda hus och gård.

— Det förstår sig, med gaf Franz. Först skola vi prata ett ord med rödskinnen, sedan skola vi göra affärer!

Franz beredde sig att packa in, men han hade ännu icke på långt när lagt tillbaka i korgen alla sina utplockade föremål, då starkt springande hördes uppe på rundgången.

Genast därefter kom en af de båda unga sönerna på trappan och skrek:

— Pappa, de komma!

Och männen rusade upp i gången.

Riktigt nog närmade sig från skogen, dels krypande, dels sökande skydd bakom träden, mer än ett halft hundra rödskinn.

Skyndsamt posterade sig Snäll, Franz och de båda äldsta bakom gångens bröstvärn, medan de båda yngsta skulle göra sina iakttagelser i galleriets båda bakre hörn, för att, om en fara hotade från sidorna eller bakifrån, genast underrätta därom.

Om än utsigten här uppe skymdes genom talrika träd, så var synkretsen i det hela vida större, än från nedra våningen, och Snäll hoppades, att det skulle lyckas dem hålla angriparna på vederbörligt afstånd.

Men om det skulle lyckas rödskinnen att komma i omedelbar närhet af byggnaden, så måste naturligtvis hufvudpunkten af försvaret förläggas till nedre våningen.

De fyra männen lägo på lur.

Kärleksfullt omslöt fru Snäll sina båda återvända småttingar.

Fru Snäll stod vid ett stort bord i inre rummet, hvarest hon hade fyra reservbössor och ammunitionsförråd. Hennes sorgsna sinnesstämning hade nu gifvit vika, ur hennes drag talade mod och beslutsamhet.

Hon höll den åt gången ledande dörren öppen och hade äfven öppnat sidofönstrens luckor så mycket, att hon beständigt kunde hafva de fyra skyttarna för ögonen.

Utänför kröp fienden fram mellan de höga växterna på åkern och detta med en skicklighet, som är för rödskinnen egen, eller uppdök plötsligt mörka gestalter, för att raskt åter försvinna bakom en trädstam eller något annat föremål.

Ännu voro de goda hundrafemtio steg borta från boningshuset.

Man rådslog nu om när man fördelaktigast skulle öppna elden, och man kom öfverens om att låta fienden komma fram på omkring åttio stegs afstånd.

Med hvarje minut närmade den sig allt mera, och när rödskinnen icke märkte några lifstecken på farmen blefvo de snart dristigare och påskyndade sina steg.

Sålunda hade de framkommit till ungefär det afstånd, där de skulle mottaga den första kulhalsningen och samtidigt måste passera en nyligen slagen äng, hvarest endast få träd erbjödo sig för dem till skydd.

Nu gaf Snäll tecknet och nästan samtidigt smälde fyra skott, af hvilka hvart och ett kräfde sitt offer.

Ett vredstjut bröt löst där ute, men samtidigt reste sig indianerna dussinvis, sannolikt i den meningen, att de belägrade först måste ladda, och sprungo därför ett stycke fram.

Men det skulle bekomma dem illa, ty fru Snäll hade genast, efter det de första skotten smält, sprungit ut till skyttarna, tagit de afskjutna vapnen ifrån dem och lämnat dem de nyladdade.

Åter smälde raskt efter hvarandra fyra skott, och det tjut, som svarade därpå, bevisade för de hvita, att de sigtat väl.

Men nu sköto äfven rödsकिनen. Klatschande foro kulorna i rundgångens bjälkvägg; men denna var stark och tjock, så att angriparna icke kunde komma åt de belägrade.

Fru Snäll utvecklade nu en beundransvärd färdighet i laddandet af de afskjutna hössorna och var rask att räcka männen de nyladdade vapnen, så att skyttarna bakom de små, smala gluggarna städse lågo skjutberedda och sålunda gingo illa åt rödsकिनen samt genom det snabba skjutandet dessutom hos dessa framkallade den meningen, att de hade att göra med ett större antal försvarare än de väl ursprungligen antogo.

Sålunda hade skjutandet blifvit riktigt lifligt och indianernas framryckande hade snart afstannat, sedan de lidit kännbara förluster.

Redan gladda sig Snäll åt att rödsकिनen nog inom kort skulle respektfullt draga sig tillbaka.

Och verkligen drog sig också en del af dem tillbaka till buskarna, men de kommo efter knappast en kvarts timma tillbaka därifrån. Och nu varseblefvo de belägrade med förskräckelse, att dessa karlar hade dragit sig tillbaka endast för att belasta sig med en mängd risbuntar.

— Hittills hade ju hela historien inte gått så illa, menade Franz. Men att släpa fram så mycket ved, det tycker jag inte alls om!

— Jag lika så litet, svarade Snäll betänksamt.

— Hvad skall man göra däremot?

— Vi måste naturligtvis försöka att så bra som

möjligt möta äfven denna fara. För det första lär det väl, om det verkligen skulle komma till en stormlöpning på huset, vara bäst, om vi hufvudsakligen taga korn på vedbärarna.

— Det är jag med på, pappa Snäll, nickade Franz. Vi få inte låta dem släpa någon ved fram till huset. Om det först brinner, så kunna vi genast göra vårt testamente.

— Och sedan, menade farmaren, vore det kanske riktigt, om jag med mina båda äldsta redan nu gick ned; hvad säger ni därom?

— Gärna för mig, svarade Franz. Jag behöfver er inte. Jag skall nog göra här uppe, hvad som är möjligt för en rättskaffens människa.

— Jag låter en af mina pojkar, Konrad, komma hit. Jag tänker att en kan nog passa på där bakom. Och glöm inte skotthålen i golfvet, för den händelse skurkarna skulle våga sig till dörren.

— Jag har nog sett dem — räfhälorna, dem glömmar jag inte. Jag vill inte afundas den röde djäfvul, som står där nere, när Franz är här uppe.

Snäll gick bakom och kallade på Konrad, en frisk, blond fjorton års pojke. Denne kom fram till Franz, full af stridsifver. Den andre pojken blef instruerad att passa på vid båda de bakre hörnen.

Därpå begaf sig Snäll ned till sina äldsta söner, som redan fattat post bakom skottgluggarna.

Äfven fru Snäll gick ned med sina reservbössor, kulor och krut, sedan hon försett Franz och sin Konrad med ammunition.

Det var på högsta tiden, att alla åter stodo skjutfärdiga på sin plats, ty redan hade vedbärarna där

ute hunnit fram till den öppna ängsmarken, och vid gåendet öfver denna var ju bästa tillfället att så mycket som möjligt låta rödskinden känna på de belägrades stridsbarhet.

När de första rödskinden sprungo öfver ängen, smälde uppe från gången såväl som från nedra våningen flera skott raskt efter hvarandra. Flera indianer störtade under springandet och blefvo med sina risknippor liggande på platsen.

Men de efterföljande togo vid förbifarten upp de fallnas risknippor, och de redan längre framträngda rödskinden öppnade nu mot farmarebyggnaden med ens en så intensiv eld, att snart ingenting kunde urskiljas genom den täta krutröken längs efter den fientliga ställningen.

På vinst och förlust tystnade nu de belägrades bössor, ty hvad hade det nyttat att skjuta blindt.

I stället gjorde de alla förberedelser till att med laddade vapen så mycket eftertryckligare kunna möta en möjlig stormning på huset. Och däri gjorde de väl, ty plötsligt höjdes ett vildt krigstjut, och samtliga rödskinden, af hvilka några svängde eldbränder, stormade emot boningshuset.

Slag på slag smälde farmarfolkets bössor och sopade bort mången fiende. Men de kunde icke hindra att flertalet af rödskinden trängde fram till husets omedelbara omgifning, ja att några oförvägna framträngde ända till byggnadens vägg, hvarest de tryckte sig intill väggen, emellan skottgluggarna, så att man icke längre kunde komma åt dem från bottenvåningen.

Till all lycka medförde dessa karlar icke någon ved; men så snart indianerna fingo situationen klar

för sig, började de bakom de närmaste träden stående rödskinnen kasta det ena risknippet efter det andra till de vid väggen stående. Och genast började dessa stapla upp veden, medan några andra med sina stridsyxor väldigt bearbetade dörren.

Men dessa oförvägna människor hade gjort upp räkningen utan värden, ty Franz och den unge Konrad erinrade sig i rättan tid skottgluggarna i golfvet. De stucko bössmyningarna genom dessa och som ett bombslag verkade det nedanför, när tätt öfver rödskinnens hufvuden två bössmyningar urladdade sig.

Raskt hade fru Snäll sprungit med nyladdade vapen uppför trappan och försatte därigenom de båda skyttarna i tillfälle att genast låta några skott följa därpå.

Detta hade också den verkan, att de där nere utbrusto i ett obeskrifligt raseriskrik och att alla, som ännu voro oskadade, sprungo tjutande därifrån.

Den plötsliga paniken hos just de karlar, som redan trodde sig hafva vunnit spelet att sticka eld på huset, samt den häftiga eld, som åter öppnades från bottenvåningens skottgluggar, betog emellertid äfven de öfriga rödskinnen modet till den grad, att äfven dessa togo till harfanan och först långt borta samlade sig ånyo.

— De hade fått sin del! hånade Franz, när han såg rödskinnen springa sin väg. Ja, en sådan hvit skalp är svår att komma åt — sju stycken, det gör femtiosex dollar — det hade ju varit en vacker slant — men tillsvidare blir det ingenting af med det!

Äfven de på nedra botten hade utbrutit i jubelrop, när de genom skottgluggarna sågo fienden i vilda

språng fly därifrån. Och Franz stämde uppifrån in i detta jubelrop. Men midt i jubelropet afbröt han och utbrast i stället:

— Men se där! Hvad är det för en fågel?

Och med uttrycket af den största förvåning spärrade han upp ögonen och höll dem rigtade på en omkring trettio steg från huset stående alm.

Högt uppe bland trädets grenar, halfdold af löfverket, satt en indian, hvars glödande ögon voro riktade på Franz.

— Jaså, dina röda bröder ha' sprungit sin väg! ropade Franz godlynt till rödskinnet. Du stackars hare, dig ha' de lämnat i sticket! Nå vänta, dig skall jag betaga lusten att klättra i träden, du spetsbof — du har inte haft något annat än mig i kikaren!

Och Franz lade bössan till kinden.

Men i samma ögonblick uppstod ett litet rök-moln där borta i almen, och Franz, som i öfverraskningen öfver sin upptäckt var oförsiktig nog, att i stället för att ligga bakom en skottglugg, vilja affyra skottet öfver bröstvärnet, sjönk träffad ned till golfvet.

— Tusan, har inte den spetsbofven skjutit mig! utbrast han och tog med högra handen åt venstra axeln. Konrad, gif honom hans del, innan han hinner göra någon annan olycklig! skrek han därpå till sin unge granne, under det han försökte att resa på sig.

I detsamma smälde skottet från Konrads bössa.

Stönande makade Franz sig fram till närmaste skottglugg och såg, huru där borta på almen vilden betänkligt vacklade och lät bössan falla till marken samt därpå plötsligt föll ned från den gren, som han satt på. Men i fallet fattande tag med händerna, gjorde

han förtviflade ansträngningningar att finna ett stöd för de dinglande benen. Men omedelbart under honom funnos endast tunna kvistar, som gaf efter vid minsta beröring och sedan studsade tillbaka i sitt gamla läge.

Så hängde rödskinnets omkring fyrtio fot högt mellan himmel och jord och måtte dessutom varit svårt träffad, ty hans kropp ryckte och vred sig som i smärtor.

Då öfvergåfvo honom plötsligt hans krafter och från sin höjd föll han nu mellan rasslande och brakande smågrenar ned på marken och blef liggande där orörlig.

— Den stackars slyngeln — där har han det! sade Franz med en anstrykning af bitterhet och vände sig bort från anblicken. Men, fortfar han, han har ju inte velat annat; hvad behöfde han stiga upp i trädet? — Jo, jag tackar vackert — om vi hade en femtio stycken vildar hängande där uppe i trädet — då skulle man kunna traktera dem ordentligt!

ADDY

EN SVENSK JÄGARE
I KAMPEN MOT INDIANER

ROMAN

AF

MAX

Andra delen

STOCKHOLM
OL. HANSENS BOKFÖRLAG

STOCKHOLM
VICTOR PETERSONS BOKTRYCKERI
1900

ÅTTONDE KAPITLET.

Tapperheten krönt med framgång.

Till lycka för den sårade Franz kom fru Snäll med en läskedryck, för att bjuda skyttarna förfriskning. Hon blef icke litet förskräckt, när hon genom Konrad blef underrättad om att Franz var sårad.

Genast tillkallade hon sin man.

Denne kom och utan vidare blottade han Franz' venstra axel.

Det visade sig nu att en kula inträngt i axeln och krossat nyckelbenet men därefter lyckligtvis tagit vägen ut genom ryggen.

— Nå, sa' pappa Snäll, ni kan skatta er lycklig. Om kulan hade kommit en handsbredd längre ned, så hade det sannolikt gått värre.

— Ah, svarade Franz, det heter ju, att man skall vara belåten med det man har och finna sig i det

oundvikliga ödet. Men — menade han — det var just en vacker present att få alldeles före bröllopet.

— När skulle det då bli? frågade fru Snäll.

— I dag om fjorton dagar. Bincha har just igår skickat mig bud, att hon bestämdt väntar mig då och har alltid redan i ordning.

— Nå, menade fader Snäll, såret blir snart läkt igen; men bröllopet måste ni allt uppskjuta några veckor. — Men, Rosa, hemta fort hit vatten och linne; vi skola inte låta tiden gå till ingen nytta, utan tvätta såret och lägga ett förband, så länge fienden unnar oss ro.

Raskt sprang fru Snäll åstad och var snart tillbaka med det begärda.

Medan nu pappa Snäll försiktigt tvättade såret och plåstrade igen det, höllo hans söner skarp utkik både där uppe och på nedra bottnen. Fortfarande föllo såväl härifrån som bortifrån enstaka skott, men indianerna höllo sig ännu på respektfullt afstånd.

Men med ens höjdes åter där ute ett vildt skrikande.

Samtliga rödskinn hade som med ett trollslag sprungit fram ur sina gömställen och sprungo som vansinniga rakt emot huset.

Detta hade kommit så oväntadt och raskt, att farmaren, som genast lämnade Franz och sprang upp, ännu icke hunnit till sin post där nere, då rödskinnen redan anlände fram till huset.

Och denna gång låg lika mycken eller ännu mera beräkning och system i deras angrepp.

Medan nämligen en del af de röda började plocka upp resten af de kringliggande vedknippena och stapla upp dem vid husets vägg, hindrade en annan del de

belägrade så till vida i skjutandet, som de utifrån stucko sina bössmyningar i skottgluggarna och blindt sköto in i husets inre.

Några andra rödskind rigtade sin eld mot de öfver dem befintliga hålen i rundgångens golf, och det så häftigt, att skyttarna där uppe icke vågade visa sig vid skottgluggarna.

Belägenheten, isynnerhet för de nere i botten-våningen varande, hade därigenom blifvit besvärlig, ty om skotten, som indianerna affyrade in i huset, än till all lycka icke träffade någon, så kunde skyttarna icke eller åtminstone endast svårligen våga sig fram till skottgluggarna, och därtill fylldes rummen snart till den grad med krutrök, att man knappt längre kunde se handen framför ögonen.

Under sådana omständigheter föredrog pappa Snäll att med sina båda söner draga sig tillbaka upp i rundgången, emedan han, antog att han där uppe skulle kunna komma åt att skjuta.

Endast fru Snäll stannade kvar, och medan hon i början helt planlöst stapplade omkring i de rökuppfyllda rummen, fick hon plötsligt en idé.

Hon tog köksyxan i handen och smög sig därmed längs efter väggarna, och hvar det blixtrade in genom skottgluggarna, eller där hon kunde upptäcka en bössmyning, där susade hennes vapen med ett kraftigt slag ned på skjutvapnets mynning.

Rödskinden utanför voro icke litet förundrade, när de på detta sätt plötsligt fingo starka örflilar genom sina egna bösskolfvar.

De drogo ovilkorligen tillbaka vapnen och utbröto

i ett vredstjut, när de funno bösspiporna icke så litet krökta och därigenom vapnen gjorda odugliga.

Dessa föga angenäma upptäckter och det vilda skrikandet, som de låtit höra, hade emellertid äfven haft en annan verkan, nämligen att det ådrog sig de rödskinns uppmärksamhet, hvilka hade valt skottgluggarna i gångens golf till mål. Därigenom fingo de där befintliga hvita med ens andrum.

Och pappa Snäll och hans söner uppgåfvo icke för så lätt köp hvad de en gång vunnit.

Franz och de båda yngsta laddade, och snart smälde skott på skott uppifrån och ned.

Denna ihållande och väl riktade eld kunde indianerna där nere icke längre hålla stånd emot, och nu sökte den ene efter den andre att bringa sig i säkerhet.

Endast en brokigt målad, robust bygd indian med höfdingstecknen i det mörka håret, tydligen hela bandets anförare, höll hårdnackadt ut.

Han hade stuckit en häfstång in i den under ingångsdörren befintliga fogen och arbetade med herkulisk styrka för att lyfta dörren ur gångjärnen.

Detta skulle utan tvifvel äfven lyckats honom, om icke pappa Snäll genast vid öfverfallets början hade styrkt dörren genom två förlagda bommar, hvilka stötte emot fasta järnsträfvor.

Nu skulle emellertid äfven denne oförvägne vilde få svårt plikta för sin hårdnackenhets.

Han fick ett skott i ena höften, och med hatfull blick uppåt sjönk han ned på knä.

När Snäll varseblef detta, sprang han upp och var raskt nedför trappan, lyfte af dörrens bomar, riglade upp densamma, grep med järnhand den sårade

och drog honom in i huset, hvarefter fru Snäll skyndsamt stängde ingången.

Denna af ögonblickets ingifvelse föranledda handling var i mera än ett hänseende af största värde för de belägrade.

För det första räddade den dem från vidare eldfara, ty indianerna skulle nog hafva betänkt sig, innan de ännu en gång gjorde försök att sätta eld på huset, emedan deras höfding ju då äfven skulle blifvit innebränd. För det andra gaf den de belägrade rikligt med ammunition i händerna, hvilket var så mycket mera önskvärdt, som förrådet af krut och kulor redan smält betänkligt samman.

När rödskinnen sågo sin anförare i motståndarnas våld och dörren genast stängas igen, intogos de af så häftigt raseri, att de genast företogo en ny stormlöpning.

Men deras lilla hop hade redan smält alltför mycket samman och den häftiga eld, som mottog dem, nödgade dem att vända om redan på halfva vägen.

De drogo sig nu i riktigt raskt tempo tillbaka till buskaget.

Emellertid hade det blifvit afton; solen stod redan djupt nere i vester och kastade sina sista strålar på valplatsen.

Ändtligen kunde de svårt hotade få något andrum. Men männen försummade därför icke att undersöka sina bössor och att mellan sig fördela höfdingens oföväntadt erhållna ammunition, för att när som helst vara rustade mot nytt angrepp.

Att beundra var fru Snäll, hvilken kort förut klagat öfver illamående, men nu energiskt tillbaka-

visade de sinas uppmaning att efter de hafda ansträngningarna söka sig någon hvila. Tvärtom begaf hon sig till skafferiet, hvarifrån hon tog fram det bästa, som huset förmådde. förmådde, för att traktera männen med förfriskningar.

Medan isynnerhet sönerna tog dugtigt för sig, stämde de upp en from sång, i hvilken äfven andra och äfven den sårade Franz med sin klara tenor inföllo.

Detta verkade till den grad upplyftande och uppmuntrande, att de glömde tröttheten, som det ovanliga arbetet förorsakat hos dem. Ja, de båda yngsta förföllo i sin glädje öfver segern därefter i en fomlig uppsluppenhet och jollrade, larmade och skreko så mycket deras unga strupar förmådde. Och smittade däraf inföllo de båda äldre af alla krafter i konserten.

Och alldeles oafsiktligt och utan att man visste det befriade denna själfsvåldiga uppsluppenhet familjen från all fara, ty när timma efter timma förgått och icke något nytt anfall blef utaf, beslöt sig pappa Snäll för att, åtföljd af sin äldste son, smyga sig till det närbelägna buskaget, och det visade sig då, att hvarken där eller i den angränsande skogsdelen funnos några rödskinn vidare att se.

Hvad låg då närmare till hands än det antagandet, att de belägrades larmande och skrikande hade hos fienden uppväckt farhågan, att man jublade emedan hjälp kommit från fort Dayton eller var i antågande därifrån, och i själfva verket hade indianerna också på detta sätt uppfattat larmet samt därpå skyndsamt tagit till flykten.

När pappa Snäll och hans följeslagare kommo med

denna underrättelse tillbaka till farmarhuset, bröt jublet först riktigt löst.

Det behöfdes en lång stund, innan det förnyade glädjeutbrottet åter lämnat plats för lugn öfverläggning.

Men då höll man stort krigsråd och kom öfverens om, att det skulle vara bäst att begifva sig till fortet, för att där tillbringa återstoden af nat-

— Nej, ser man bara på — de' ä' ju Juggelfred!
ten, i synnerhet som Franz angeläget behöfde vård af
en sårläkare.

Man gick till fången, för att binda honom, men

man fann, att hans sår var så svårt, att ett flyktförsök tycktes omöjligt.

Man lämnade honom alltså utan bojor, ja en af sönerna fick till och med uppdraget att från stallet hemta halm och bereda honom en mjuk hvilobädd.

Snäll riglade därpå omsorgsfullt alla fönster och och stängde ingångsdörren. Man gaf kreaturen vatten och rikligt med foder samt begaf sig därefter på väg till fortet.

Anlända dit, väckte skildringen af det tappra försvar, som denna enkla, anspråkslösa farmarefamilj verkställt, rättmätig beundran.

Nästan alla farmarefamiljer hade vid alarmsignalen skyndat till fortet och den för närvarande ganska svaga besättningen hade haft nog att göra med att skydda flyktingarna och de närmast liggande farmarna från de kringströfvande indianhoparnas eldbränder.

Man hade visserligen under hela dagen hört bösskott, men först sent erinrat sig Snällska familjen på den aflägsna farmen.

Så mycket större var glädjen och det erkännande, som nu kom de länge sedan som förlorade ansedda till del.

Men äfven fru Snäll, som efter dagens starka sinnesrörelser och nästan öfvermänskliga ansträngningar nu åter blifvit sorgsen och visade sig tystlåten, skulle upplefva en oväntad glädje.

När Snällska familjemedlemmarna ännu stodo omgifna af fortets soldater och af farmarefolk samt måste gifva svar på otaliga frågor, öppnades plötsligt kretsen, och straxt klängde sig två dugtiga, rödkindade

pojkar, hvilka liknade hvarandra som ett par bär, gladt jublande fast vid fru Snälls hals.

Den goda frun, som denna dag visat sig som en så kallblodig, tapper kvinna, blef i första ögonblicket så häftigt förskräckt, att hon utstötte ett skrik af förfäran och såg misstroget ned på de båda blonda hufvudena, som om hon icke trodde sina egna ögon.

Men därpå kommo tårarna fram och högt snyftande omfamnade hon kärleksfullt sina båda återfunna tvillingar.

I bakgrunden stod Addy och en sällsam rörelse talade ur hans väderbitna, annars så lugna, nästan hårda ansiktsdrag.

Men liksom om han plötsligt blef medveten där-om och blygdes öfver sin sinneströrelse, kanske också för att undgå den lyckliggjorda modrens tacksägelser, vände han sig plötsligt bort.

Jägaren hade nämligen, anande oråd, redan sedan flera dagar och nätter ströfvat omkring i skogen i Snällska farmens närhet samt märkt flera indianhopars annalkande och äfven i rättan tid genom en honom mötande gränsjägare låtit anmäla det i fortet, men var som ensam man icke i stånd tråda i vägen för hvarken de åt sidorna ströfvande eller de rödskinn, som togo sin väg rakt åt Snälls farm.

Han undvek därför de sednare och lade sig på iakttagelsepost samt varseblef sålunda de båda barnens tillfångatagande.

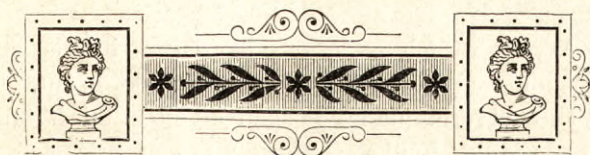
Det gjorde honom ondt, att han under de närvarande omständigheterna icke kunde komma farmare-

folket till hjälp, och så ville han åtminstone taga de båda barnen ifrån dem.

Länge smög han sig omkring de båda rödsinn, som hade fört de båda små fångarna inåt skogen, och slutligen fann han gynnsamt tillfälle att göra kort process med de båda indianerna, försäkra sig om barnen och efter mörkrets inbrott föra dem till fortet.

NIONDE KAPITLET.

Förrädaren.

Hvarje år vid Bartholomeitiden, på en därtill vald söndag, allt eftersom hösten kom tidigare eller senare, gick det lifligt till i och omkring Little Falls.

Man firade då den så kallade »bockfesten», hvilken isynnerhet af ungdomen mottogs med spänning.

Denna fest hade sedan länge firats årligen och hade således blifvit ett faststående bruk, angående hvars uppkomst man icke brydde sina hufvuden.

Från vida omkring församlades på denna dag farmarna med sina hustrur och vuxna döttrar och söner framför ett till samling tjänande, festligt dekoreradt blockhus, hvarest af festutskottet en på hufvudet bekransad och rikt med brokiga band smyckad fårbock högtidligen öfverlämnades åt dem.

Bocken mottogs med jubel och man förde honom därpå, företrädd af festklädda trumslagare och blåsmusikanter, till den vanliga omedelbart bredvid värds-
huset belägna festplatsen.

Afven värdshuset var vid detta tillfälle städse smyckadt med brokiga flaggor och friskt grönt.

Här öfverlämnades bocken åt ett antal festanordnare, bredvid hvilka stodo en rad af pris- och mål-domare för de mångahanda spelen och lekarna, såsom: kapplöpning, äggdans, vattenbärning och dylikt, samt begåfvo sig på gifvet tecken till sina bestämda platser.

Medan då de äldre trängdes som åskådare rundt omkring det utstakade täfingsområdet, samlades ungdomen nästan utan undantag vid dess ena ända och afvaktade täfingslystna tecknet till de särskilda täffingarnas början.

Snart därefter flögo omvexlingsvis de starka, muskulösa ynglingarna och de friska, grofbygda flickorna i brokiga kläder och smyckade med fladdrande band, sporrade genom uppmuntrings- och bifallsrop från åskådarkretsen till yttersta ansträngning, i snabbaste lopp öfver kapplopningsbanan och mot målet, för att tillkämpa sig segerpalmen.

Allmän munterhet väcktes städse genom vattenlöpningen, en löpning, i hvilken flickorna hade att i möjligaste raska tempo bära öfver kapplopningsbanan en med vatten fylld kruka, hvarvid det naturligtvis uppstod månget komiskt spektakel och månget litet ofrivilligt dop skedde.

Segrarinnan i denna svåra löpning fick sig vanligen färbocken tillerkänd medan de andra segrande flickorna och ynglingarna fingo sig tillerkända priser, som bestodo af allehanda tyg till kläder, band och spetsar.

Därefter samlades unga och gamla framför festtribunen, hvarest prisutdelningen ägde rum, hvartill

anslöt sig den gemensamt utförda ringdansen, vid hvilken till och med de äldsta bland de gamla deltog och svängde omkring en liten stund.

Sedan spriddes hela svärmen af festdeltagare öfver festplatsen, hvarest på enkla brädbord värdshusvärdens gåfvor lågo i beredskap och att erhålla för motsvarande kontant erkänsla, nämligen: jättestora, ofta många fot långa blodkorfvar och hela tunnor af den läckraste äppelmos, hvilka tillsammans utgjorde kolonisternas lifrätt.

När sedan den genom täfvingarna stärkta aptiten var stillad och den värsta törsten var släckt, så samlades ungdomen åter till dansnöjet, som vanligen fortfor till aftonens inbrott.

Äfven detta år hade ungdomen allmänt hoppats, att festen skulle komma till stånd, men vid nämnandet därpå skakade de äldre betänksamt på hufvudet. När så tidpunkten allt mera närmade sig, visade det sig också, att man icke ens kunde få till stånd ett festutskott för att göra de nödiga förberedelserna.

De många röfvareinfall af indianer, som under de sista veckorna i en förskräckligt rask följd efter hvarandra egt rum längs efter hela dalen, än här, än där, hade ledt till sådana förhållanden, att man knappast vågade tänka på annat än sträfvandet att skydda hus, hem och lif.

Oneidaindianernas påstående, att kanadensiska regeringen hade utfärdat en premie af åtta dollar för hvarje mohawkkrigares skalp, bekräftades tyvärr blott alltför mycket.

Rödskinn såväl som tories kappades nu bokstafiligen att förtjäna denna judaslön.

Det hade redan kommit så långt, att somliga farmare, när de för en dag eller blott för några timmar lämnade sin farm, vid sin återkomst funno hela sin familj skalperad.

I sin hämndlystnad och sin mordiska girighet skenade vildarna hvarken mödrar, gubbar eller barn.

Detta uppväckte naturligtvis en gränslös förbittring och farmarna förforo också allt annat än hyggligt med dem, om de lyckades gripa någon fiendtligt sinnad indian.

Sålunda hade man kommit därhän, att man på de mest aflägsset liggande gårdarna måste dagligen och stundligen vara beredd på ett öfverfall, ja bonden arbetade numera endast med bössan på axeln ute på åkern och sof med vapnet bredvid sig, för att städse vara rustad till försvar.

Man hade med den vapenföra ungdomen fördubblat och tredubblat antalet af de spejare, som dag och natt hade att genomströfva omgifningens skogar, ty ju längre detta buskkrig räckte, desto mera utvecklade sig deras krigiska anda och desto mera ökades deras käckhet. Tillsammans med de till följd af sitt kall tjänstgörande gränsjägarna blefvo de snart i djärfhet, list och planmässighet jämnogoda med rödsinnen; men ändå kunde allt detta icke hindra, att de förslagna indianerna dock under nattetid ofta funno väg till dalen.

Därtill visade det sig allt mera otvifvelaktigt, att rödsinnen fortfarande måste vara underrättade om mera betydelsefulla militäriska åtgärder, så att de sorgfälligt kunde undvika sammanstötning med befintliga

reguliära trupper och alltid endast bröto fram där, hvarest man allerminst väntade dem.

Detta kunde endast härleda sig från förräderi af enskilda bland republikanerna lefvande tories, det vill säga anhängare af den engelsk-johnsonska saken, och till följd däraf hade farmarnas misstroende till hvarandra redan väckts på betänkligt sätt.

I dessa nödens dagar var Addy riktigt i sitt element och undantagsrummet på hans farm såg honom blott sällan.

Han var själen i den rörliga och omtänksamma spejarekåren och själf var han både dag och natt i skogarna. För kolonisterna var han i ordets sanna bemärkelse en ljus punkt i de ständigt hotande farornas kaos. Öfverallt blef han, om han än vid hvilken dagstid som helst eller nattetid knackade på vid ett blockhus, med glädje välkomnad, och när mödrarna visste honom vara i det närbelägna buskaget eller den närmaste skogen, vågade de tryggt låta sina småtingar leka utanför dörren och gården; de kunde ju vara säkra att knallen från hans bössa genast skulle underätta dem om hvarje fara.

Så stod det till i skördetidens dagar och det gälde, som sagdt, redan som afgjort, att ingen bockfest skulle ega rum detta år. Likväl infunno sig på den söndag, då under andra förhållanden festen skulle firats, flera farmare än vanligt i värdshuet. Under de sista dagarna hade det varit jämförelsevis lugnt i och utom Little Falls, och skörden hade till större delen blifvit bärgad, där den icke blifvit af rödskinnen förstörd ute på åkern.

Värdshusets lilla skänkrum hade snart icke plats

till alla de gäster, som kommo dit, så att värden såg sig tvungen att på en lämplig plats framför huset sätta ut ett antal enkla brädbord. Han hade väl också i hemlighet gjort räkning på ett talrikt besök den dagen, ty till sina gästers öfverraskning förkunnade han att den vid bockfesten vanliga festrätten fanns förhanden, något som blef upptaget med allmänt jubel.

Snart hade större och mindre grupper slagit sig ned vid borden och låtit sig gifva en flera alnar lång blodkorf och bemäktigat sig en jättekruka full med äpplemos. De togo fram sina knifvar och nu blef det ett allmänt ätande.

Värdens oväntade traktering hade småningom åstadkommit den bästa sinnesstämning och det sätt, hvar på de goda människorna gäfvos uttryck åt sitt goda lynne, kännetecknade just riktigt detta egendomliga folk.

Alla talade högt och häftigt, men denna bullersamma vältalighet verkade ingalunda påtränglig eller frånstötande, nej, den var alldeles hemvan.

Oaktadt männen icke längre kunde tala sitt modersmål oförfalskadt, så var dock grundtonen i deras dialekt omissskännelig hos dem alla.

Och det goda lynnet nådde sin höjdpunkt, när en rolighetsmakare till och med kom framsläpande med en bock, hvilken naturligtvis blef af männen helsad med höga hurrarop. Djuret var icke som annars klädt med friskt grönt och brokiga band, utan spefågeln hade, i ansende till den omintetblifna festen, på skämt smyckat det med halmviskor.

Genast reste sig en af farmarna, besteg ett bord och parodierade i ett skämtsamt tal festakten, under

hvilken bocken annars blef af utskottet öfverlämnad, hvarefter man äfven omkring borden efterhärnade festtåget.

När de öfver dessa upptåg med barnslig glädje uppfyllda farmarna hade återvänt till sina platser, utspann sig ett lifligt meningsutbyte angående frågan, hvad som nu skulle ske med pseudo-bocken, och som den blef af mannen, som fört fram den, stäld till fritt förfoganden, uppstod ett allmänt begär efter täfling, vid hvilken djuret skulle utgöra första priset.

Man gjorde de mest olika förslag och kom slutligen öfverens om att föranstalta en skjuttäfling. Genast togo nästan alla till sina bössor och förfogade sig till den omedelbart bredvid värdshuset belägna skjutbanan.

Som helt naturligt antog man att äfven Addy och Franz, hvilka i sällskap med en kvartermästare från fortet och några gränsjägare sutto vid ett afsides stående bord, skulle deltaga i nöjet, men de afböjde det båda tacksamt.

— Det borde vara er rätt kärt, när jag icke vill vara med! sade Addy skämtsamt, när en af farmarna gjorde sig särskild möda att öfvertala honom till deltagande. Ty, fortfor han, så snart jag har kornet på min bössa för ögonen, vet jag inte af något skämt och då skulle bocken till slut bli min.

— Nåväl sade farmaren skrattande, att ni i så fall skulle vara en stygg lekfördärfvare, det är så godt som afgjordt. Men hvem vet, hur det skulie gå idag; man säger ju att ni skjuter inte så säkert nu, sedan rödskinden tagit er bössa.

— Det kan vara, svarade jägaren och en skugga

flög öfver hans ansikte. Om ni sätter den bästa ryt-tare, som årvis har ridit på ett ädelt djur, på en vanlig arbetshäst, så vill jag hålla vad, att han oak-tadt all sin konst icke heller kommer åstad som förut.

— Det stämmer, svarade farmaren och tillade skämtande: Då blir det väl bäst, att ni så snart som möjligt hemtar er bössa.

— Det skall också ske, svarade Addy.

Farmarn tog naturligtvis icke detta svar för allvar-ligt menadt, utan skrattade och gick.

— Sannerligen, det rådet, som den mannen gaf er, är lättare sagdt än gjordt, tog den välfödde kvar-termästaren till ordet.

— Hvarför det? svarade Addy och ryckte på axlarna. Tror ni, att jag inte menade allvar med att vilja hemta bössan?

— Det kan nog vara, genmälde den andre. Man vet ju hur kärt det skjutvapnet var er och hvad värde det hade, men afsigt och utförnade äro — om jag får lof att säga det — två skilda saker; ofta ligger en hel värld där emellan.

— Det måste man medgifva, svarade Addy. Men jag skall inte misstaga mig hvarken i mina afsigter eller i mitt hopp.

— Däri gör ni rätt! inföll en af gränsjägarna, som af sina kamrater blef rätt och slätt kallad »Kana-diern». Men hvem vet, i hvilka händer vapnet kommit under tiden.

— Det befinner sig helt säker ännu i dens händer, som den gången tog det där uppe i skogen.

— Ett sådant påstående har nog sannolikhet för sig, men svära på det kan ni inte.

— Det medgifver jag. Men hur kan ni anse motsatsen trolig?

— Jo, rödskinnen förstå sig så godt som inte alls på perkusionständningen, och alltid betänkta på sin egen fördel, som de äro, vore det lätt möjligt, att de redan byttat bort det värdefulla skjutvapnet mot ett halft dussin gamla flintbössor.

— Då är jag af helt annan mening, genmälde Addy. Jag egde nämligen bössan på den tiden, då jag ströfvade omkring uppe vid sjöarna och just Thay-
endanegias och hans folk voro de, som från den tiden voro lystna efter mitt vapen. De betraktade ständigt min bössa som något underbart och trodde fullt och fast på dess ofelbara trolleri. Och så kan ni säga, att de skulle ha' vårdslöst sålt bössan, som de fått i sina händer? Jag skulle vilja påstå motsatsen, att de förvara den som en helgedom.

— Må vara, genmälde kartermästaren. Men hur och när vill ni taga ifrån dem denna underbössa?

— Kanske förr än man tänker det!

— Hur så?

— Jo, indianerna ha' redan haft mycken lycka i åttadollarkriget och man måsta tillstå, att de föra det inte illa. Det är enligt deras smak. De förstå bättre att öfverfalla fienden bakifrån vid natt och dimma, än att hålla stånd mot honom på öppna fältet. Men de framgångar, som de redan haft, fruktar jag, skola göra dem ännu djärfvare.

— Ni tror alltså, att öfverfallen förr eller senare skola åter ökas?

— Jag befarar det. Därtill kommer också, att de under de sista veckorna — åtminstone häromkring —

helt påfallande låtit oss vara i fred, och det betyder, enligt mitt omdöme allt annat än godt. Men om det forfar på detta sätt så, hur sega och tappra våra farmare än äro, kunna de inte i längden bestå under sådana förhållanden.

— Tyvärr alltför sannt, hvad ni nu säger.

— Ja, och slutligen skulle all ordning bli upplöst, det sista modet sjunka och de blomstrande åkrarna skulle åter förvandlas till en vildmark. Så får det inte fortgå längre och här kan endast genomgripande medel hjälpa.

— Vill ni låta oss veta, hur det skall gå till? frågade en af grängsjägarna.

— Ingenting är enklare än det, svarade Addy. Staternas regering måste äntligen bevilja en större truppmakt och den måste upp vid sjöarna, för att bekrija rödskinnen, alldeles på samma sätt som de bekrija oss, samt med eld och svärd bringa dem till förnuft.

— Det vore visserligen det enda dugliga medlet och skulle vara att gripa det onda vid roten, ty med godhet är ingenting att uträtta hos detta röda pack. Men huruvida begäran om trupper skall finna gehör, det blir alltid en öppen fråga. Så vidt man vet, har det redan ofta gjorts framställning därom.

— Visserligen och tyvärr förgäfves. Men den som ville göra de herrar, hvilka hafva statens angelägenheter i sina händer, förebråelser därför, den skulle göra dem orätt, ty det har i detta oafhänghetskrig hittills måst stridas i alla hörn och ändar. Men på sista tiden har någorlunda lugn åstadkommits i söder och nu skola herrarna äntligen af rent stats-

förnuft nödgas lämna gehör äfven åt den hittills så stymoderligt behandlade norden.

— Sannerligen, norden har förtjänat det. Kolonisterna här ha' i årtionden hållit sig och slagits för- underligt bra.

— Ja, de äro af ett särskildt virke. Regeringen bör hafva det största intresse vid att detta kärnfolk bibehålles och skall också nu äntligen göra det oundgängligt nödvändiga. Om några dagar sammanträder säkerhetsutskottet, för att framställa sina enträgna fordringar. Regeringen skall inte kunna underlåta att uppbjuda hvad som är möjligt, för att ändligen göra rent bord.

— Himlen gifve det, att hvad ni sagt kommer till stånd. Men för att återkomma till det förra, så hvad har det med er underbössa att göra?

— Tror ni att jag, när det bryter löst, blir overksam samt sittande i min undantagsstuga? Visst inte! Det skall bli mig ett välkommet tillfälle att aflägga ett besök hos min vän Thayendanegas, och då måste han återgifva mig bössan.

— Ni säger det, som om det förstod sig alldeles af sig själf. För öfrigt skall höfdingen, enligt hvad det säges, åter vara någorlunda hoplappad.

— Så går ryktet, svarade jägaren. Och om det besannar sig, skulle det alls inte vara mig okärt. Jag sparar då hvarje omväg och vet till hvem jag har att vända mig angående min bössa.

— Ja, om vi bara vore komna så långt, så kunde man få upplefva något! utbrast Franz, som tyst åhört samtalet.

— Ni är väl sannolikt då också med om partiet? frågade kanadiern.

— Ja, om det så ska' kosta aldrig det, så får Franz inte fattas, svarade denne med eftertryck.

— Ni är naturligtvis mycket förargad öfver att den röde slyngeln skjutit sönder er axel?

— Och det inte dåligt, svarade Franz med en bitter blick på det bandage, hvori han ännu bar venstra armen. Den första af de snygga röda bröderna, som jag får tag i, skall jag inte låta så lätt klättra upp i ett träd.

Männen kunde icke återhålla ett småleende vid detta med den redligaste afsigt fälda yttrande.

— Men då måste ni först vara läkt, menade kvartermästaren. Hvad säger sårsläkaren om såret? Blir armen bra igen?

— Det fattas inte! Den blir nog bra igen!

— Men hvad skall Bincha säga, frågade Addy, om ni nu först firar det uppskjutna bröllopet och sedan genast löper ifrån er hustru?

Franz, som råkade i ett uppretadt tillstånd genom påminnelsen om att han blifvit sårad och den omständigheten, att han flera veckor varit tvungen till översamhet, sköt dystert samman ögonbrynen och beredde sig till ett retfullt svar.

Men i detsamma föll hans blick på en karl, som just beträdde platsen framför värdshuset och skyggt såg sig omkring samt därpå satte sig vid ett bord och vände det öfriga sällskapet ryggen.

Franz såg en stund öfverraskadt på honom och sprang därefter upp från sin stol, oakadt Addy sökte i sista ögonblicket hålla honom kvar. Men det var

redan för sent. Franz gick som en räf, hvilken vill smyga sig på sitt byte, i en vid halfcirkel omkring bordet, svängde därefter in, så att han kom att se den nye gästen rakt i ansiktet och stälde sig därefter bredbent framför honom.

— Nej ser man på Juggfred! utbrast han och flyttade pipmunstycket från ena munvinkeln till den andra. Det var då inte så osannt, när man sade, att du

Då reste värden sig upp och stjalpte om fatet väl skulle komma hit en gång Jag hade redan uppgifvit allt hopp, att få återse dig!

Den sålunda tilltalade var synbarligen inte mycket uppbyggd af denna helsning, isynnerhet som det i Franz' ord låg en lurande, något utmanande ton.

Jugglfred ryckte oroligt på stolen. Utan tvifvel skulle han helst sett om han genast kunnat aflägsna sig igen.

Detta varseblef nog Franz och då han icke fick något svar, frågade han med mera eftertryck:

— Vill du alltså inte låta oss veta, hvar du har drifvit omkring hela den här långa tiden?

Jugglfred, som nog måtte hafva förstått, att det här handlade om något annat än blott nyfikenhet, tog på sig den besvärades min och svarade barskt:

— Hvad angår det er?

Vreden blixtrade fram under Franz' buskiga ögonbryn. Han såg en stund genomträngande på den där sittande, som om han därmed ville säga honom, »nä, vänta bara, så bemöter man inte Franz».

Därpå röt han åt honom med återhållen vrede:

— Att du inte kan tåla mig, sedan jag gaf dig respass den där gången, det kan ju ingen förtänka dig —

— Om ni så väl vet, att ju längre borta ifrån mig ni är, desto heldre, afbröt honom den andre hastigt, så hvarför är ni då inte så hygglig och går er väg? Hvarför lämnar ni inte mig i fred?

— Hvarför? svarade Franz. Det ska' jag genast säga dig — emedan vi båda ha' ett allvarsamt ord att tala med hvarandra. — Du bör veta, att man tände på mitt hus förra hösten.

— Men det är ju er sak, hvad angår det mig?

Utan att beakta detta inkast, fortfor Franz:

— Och just samma afton, några timmar innan de röda förrättade sitt skändliga dåd, syntes uppe vid skogsbrynet en karl, som var ända till förvexling lik dig.

Jugglfred bleknade något.

Åter ryckte han oroligt hit och dit på stolen. Slutligen reste han sig upp.

Men Franz lade sin friska arm tungt på hans axel och tryckte honom omildt tillbaka på hans plats.

— Du undgår mig inte! sade han: Och när den andre ånyo ville brusa upp, tillade han: Och att vara stursk kan du vackert låta bli — om du muckar, så går det dig illa — och där borta sitta flera karlar, som inte skola tillåta att du går din väg, när Franz säger att han inte vill det.

En skygg blick, som Jugglfred kastade åt sidan, öfvertygade honom om att man borta vid andra bordet noga iakttog ordvexlingen.

Men det var kanske just af denna orsak, som han inte gaf sig till freds, utan sökte draga nytta däraf och svarade med höjd röst:

— Ni har då alltid varit en ohyfsad människa! Ni vill icke blott söka gräl med mig, utan vill också hetsa andra människor mig på halsen!

Nu reste Addy sig upp och trädde med raska steg närmare.

Äfven de öfriga bordskamraterna följde exemplet, ja, äfven ute på den närbelägna målskjutningsbanan hade man blifvit uppmärksam på ordvexlingen, och nyfikna att se hvad som var å färde, kommo farmarna närmare.

Emellertid hade Franz med vredgad blick en stund mött sin motståndare och utbrast därpå häftigt:

— Om du anser mig för en fin herre eller inte, det är mig alldeles likgiltigt — men så mycket är visst att den ohyfsade människa, som du utgifver mig för, har ett rättskaffens sinne och rent samvete i bröstet, något som man inte kan försäkra om dig, du fine herre! Och att jag söker gräl med dig, det inbillar du dig bara, tvärtom, jag vore riktigt glad, om jag inte hade med dig att skaffa. Men efter som du nu är här, så måste jag för sanningens och rättvisans skull fråga dig: Tänk bara en smula efter, om du inte erinrar dig, hvem det kunde ha' varit, som den gången där uppe vid skogsbrynet förde rödskinnen ned i dalen, just till mina hus?

När farmarna hörde dessa ord och ungefär gissade till, hvad det här kunde vara frågan om, blefvo de uppretade och hotfulla blickar rigtades på Jugglfred. Då denne varseblef detta, tycktes han ett ögonblick alldeles försagd, men han hämtade sig genast igen och svarade på sitt trotsiga sätt:

— Det tyckes spöka i ert hufvud och jag skulle nu ändtligen vilja ha' lugn för er. Hur skall jag kunna lämna upplysning, när det någon gång behagar er att nattetid se spöken!

Nu var det slut med Franz' tålmod och han berättade i uppretad ton för farmarna, huru han och Addy den där aftonen återvände hem från bäfverfångsten och huru de plötsligt stött på en människa, som, när de trädde ut ur skogens dunkel, i början gick dem till mötes, men därpå skyndsamt tog till flykten. De hade båda i denna karl öfverensstäm-

mande trott sig igenkänna Jugglfred och då hans plötsliga försvinnande måste förefalla dem misstänkt, hade de försökt fasttaga honom, men det hade tyvärr icke lyckats dem. Få timmar därefter gick jägaren Addys kort förut ärfda farm upp i lågor, och när de andra morgonen följde rödskinnens spår, visade det sig, att dessa förde just till det ställe, hvarest den där människan hade betett sig så besynnerligt föregående afton. Må man nu betänka de hotelser, som Jugglfred uttalat mot honom Addy till följd att sitt väl förtjänta tukande, och sammanställa det med den omständigheten, att på den där aftonen hade rödskinnen passerat förbi en hel rad farmar, som de lämnat oberörda, och öfverfölo just den, som tilhörde Addy, och brände ned den, så låg ingenting närmare till hands, än den förmodan, att de röda haft en vägledare och att här förelåg en gärning af hämnd. Påfallande var det dessutom, att Jugglfred sedan den dagen varit försvunnen; det talade ju för att han hade ondt samvete och att marken blef honom för het.

Tyvärr var det ju ett faktum, att man upprepade gånger gjort den bittra erfarenheten, att man måste hafva någon förrädare i dalen, och Franz påstod efter allt detta rent ut, att det åtminstone icke stod riktigt rent till med denne karl.

Om farmarna redan under Franz' förklaringar gifvit sin förbittring luft i högljudda utrop af harm, så nu, sedan de hade erfarit hela sakförhållandet, hade den stigit till sin höjd.

De trängde nu stormande in på Jugglfred och utropade:

— Ned med färrådaren! Ned med hunden! Till närmaste träd med honom!

Det skulle utan tvifvel snart varit slut med Jugglfred, om icke Addy gjort allt det anseende gällande, som han hade i farmarnas krets, och lagt hinder i vägen för deras afsigt.

— Halt! skrek han och sprang emellan dem och den ända till läpparna bleknande Jugglfred. Håll -- jag fordrar af er, att ni tills vidare inte gören denne karl något ondt; det skall i stället tillkallas ordentliga domare, och hvad dom de fälla, den skall gälla!

— Hvertill dessa omständigheter; saken ligger ju i öppen dag! utbrast en af farmarna förgrymmad.

— Allt talar emot honom, det medger jag, svarade Addy lungt och bestämdt. Men er rättkänsla måste säga er, att man där, hvarest en människas heder och lif står på spel, icke blott bör höra anklagaren utan äfven den anklagade.

— Men det är ju ni själf, som kastar skulden på Jugglfred.

— Ja, jag själf är hufvudvittnet i detta sorgespel och jag medgifver obetingadt, att misstanken är blott allt för mycket grundad. Det var jag själf, som fann spåren och har af omständigheterna härledt den förmodan, att det måste hafva varit han, som förde rödskinnen till farmen, ja -- ännu mera -- att det var han, som genom någon återtjänst förledde dem till öfverfallet.

— Hvertill då edra invändningar?

— Emedan man icke på blotta misstankar hänger upp en människa i ett träd. — Hör på mig! I ären alla på det djupaste förbittrade genom olyckor, som

utbrutit öfver edra eller edra grannars farmer och genom de förräderier, som ju tyvärr äro fakta, om än icke alltid bevisliga. Detta allt är egnadt att betaga er lugnet, grunda den klara blicken och stämma er böjda att med alla göra kort process vid minsta misstanke. Jag förstår det nog, men just därför anser jag mig förpligtad att mana till försiktighet. Äfven här, på denne karl där, hvilat en misstanke, men jag betonar det, endast en misstanke; för hans skuld har ännu icke blifvit framlagdt något oomkullkastligt bevis. Jag har själf på det noggrannaste undersökt spåren och jag måste därför veta det.

Om så är, invände en annan, som redan blifvit något lugnare, hur kunde er följeslagare då taga munnen så full?

Franz, som icke tyckte om den vändning, som saken tog, ville just svara, men jägaren betog honom raskt ordet och sade:

— Den, som här uppträder som anklagare, sköter, det veten I alla, bättre sin bössa än sin tunga. En af de hyggligaste och tappraste ibland oss är det oakadt en hjärtans dålig diplomat, det har han ånyo bevisat. Jag hade lofvat mig så mycket af sammanträffandet med denna människa, men för att komma sanningen på spåren, skulle jag gått helt annorlunda till väga i saken. Därför är emellertid ingenting förloradt, ty ett dåligt samvete har alltid varit möjligt att komma åt, och vi skola riktigt betrakta denne karl och hans görande och låtande. Men nu tillråder jag enträget att afstå från hvarje olaglighet, i synnerhet gent emot en människa, hvilken i likhet med denne här en gång var fosterson hos en man, till hvilken vi

sågo upp som till en far och som vi långt efter hans död egna vår största vördnad. Vi vilja därför icke förhast oss, utan vara rättvisa, redan för den hädangångnes skull!

Dessa jägarens sista enträget talade ord verkade.

Farmarna läto Juggelfred vara, och denne andades lättare, som om en tung börda tagits från hans bröst.

Endast Franz tycktes ännu icke vara afväpnad, men hans missmod riktades icke mot Addy, som hade tagit föremålet för hans angrepp ur hans händer, utan var alltjämt blott riktadt på Juggelfred, hvilken han, ur stånd att säga ett ord, efteråt liksom förut betraktade med vredgade blickar från topp till tå.

Antingen det nu var detta, som retade Juggelfred, eller det var en känsla af tillfredsställelse öfver att själfva Addy icke var alldeles säker på sin sak, eller var det den hos fega, låga naturer vanligen vidlådande karaktersegenskapen att efter öfverståndens fara förfalla i egenkärlek och skryt, nog af, Juggelfred, som kort förut stod blek och darrande i hela kroppen, fick nu, när han kände sig jämförelsevis säker, igen sin i början iakttagna säkra hållning och talfärdighet.

— Må en undersökning hota mig, begynte han nu temligen sturskt, vänd mot jägaren och farmarna. Jag behöfver inte vara rädd för den, tvärtom, den skall vara mig välkommen, för att kunna känneteckna den här gjorda beskyllningen som alldeles obefogad, och jag anser det därför vara på sin plats att redan nu visa den ifrån mig som en svår förolämpning. Men isynnerhet, tillade han med höjd röst och med en sidoblick på Franz, är det sätt, hvarpå den där män-

niskan vågade uppträda emot mig, ett sådant, att jag omöjligt kan låta det passera opåtaladt!

— Nej hör man bara på den fräcke slyngeln! utbrast Franz och spärrade upp ögonen, men tillika kom det något humor öfver honom. • Du vill kanske till och med ha' att jag skall som en piskad hund göra afbön för dig? tillade han skrattande.

— Ja, det är ni, som har börjat grälet! utfor Juggelfred häftigt. Det är ni i första rummet, som på detta lymmelaktiga sätt förolämpat mig och det kräfver upprättelse!

— Så kom! utbrast den nu helt vild blifne Franz. Kom, så skall jag ge dig den upprättelse, som du vill ha' fortfor han och sträckte på sig samt stälde sig i position, så godt det lät sig göra med den friska, venstra armen lyftad. Om än dina röda vänner gifvit mig ett skott i kroppen, så skall jag nog ändå blifva färdig med dig, du spetsbof!

Genom denna nya skymf och genom några hånfulla tillrop från farmarna blef Juggelfred uppretad och stälde sig mot förväntan beredd till strid, och man gjorde redan plats för dem rundt omkring.

Då trädde Addy fram.

— Skämmas ni inte? röt han åt Juggelfred. Nu, då ni står gent emot en svårt sårad, som knappast kan röra sig, har ni med ens fått kurage — något som man hittills förgäfves sökt upptäcka hos er. Är det hela ert mod?

— Det är han själf, som uppfordrat mig till att slåss! skrek Juggelfred med af förargelse hes röst och drog upp sin knif.

— Kom bara, kom! ropade Franz och böjde sig

nästan ända ned till marken, under det han med den framsträckta ena armen inväntade anfallet. Jag är inte rädd för dig med din tandpetare!

Höga rop af ovilja höjdes, när farmarna sågo knifven blänka i Juggelfreds hand.

Redan gjorde sig denne beredd till språng, utspejande hvar motståndaren var blottad. Men i det samma sprang jägaren emellan de båda.

— Stoppa ned ert järn! dundrade han mot Juggelfred. Att ni kan våga att vilja begagna knifven gent emot en bristfällig, vapenlös man kännetecknar er just nu igen. Stoppa ned den — annars har ni med mig att göra!

Skummande af raseri stirrade Juggelfred en stund på Addy och stoppade därefter visserligen ned knifven, men lät höra en högljudd protest mot detta nya intrång och svor att icke hvila förr än han fått upprättelse för den skymf, som Franz tillfogat honom.

Då trädde värden fram. Han hade tigande närvarit vid hela förloppet, men sade nu:

— Om ni menar så mycket allvarsamt därmed, så kan det lätt blifva afhulpet. Gif mig ert medgifvande, så skall jag föranstalta en tvekamp, vid hvilken utsikterna äro å ömse sidor lika.

I sin förargelse gaf Juggelfred genast sitt samtycke. Äfven Franz, som därom blef tillfrågad, förklarade sig gå in därpå.

Värden vinkade Addy afsides och de båda öfverlade en stund. Den förre bad därefter två af farmarna följa med sig och försvann med dem in i huset.

Addy återvände till stridsplatsen.

Ehuru allas blickar voro med nyfikenhet häftade på jägaren, förrådde ingenting hos honom, hvad som nu skulle komma.

Några minuter förflöto. Slutligen kommo de båda farmarna tillbaka, hvardera af dem bärande på skuldran ett krutfat. De satte dessa på den fria platsen framför huset, medan Addy påbjöd, att man skulle aktsamt umgås med elden i möjligen befintliga tända pipor, eller också lägga dem undan.

Om redan detta påbud i och för sig var egnadt att gifva den öfverraskning, som bemäktigat sig alla, en hemsk bismak, så blef man så mycket mera förvånad, när värden kom tillstädes med en lång luntlina.

Han begaf sig genast fram till de båda krutfaten och rullade dem trettio steg ifrån hvarandra samt stälde dem så, att sprunden voro vända uppåt.

Därpå delade han luntan, så att alla sågo det, i två alldeles lika stora delar, öppnade fatsprunden och förde på hvardera fatet en luntända ned i öppningen, sedan gick han några steg fram och lade båda luntorna rätt ut, samt lade tänddon tillrätta vid de båda ändarna, och nu bad han de båda kontrahenterna taga plats efter behag på hvar sin tunna.

Utsikterna voro ju alldeles lika för dem båda. Sedan luntorna fattat eld, kunde man icke veta, hvilketdera af de båda faten som först skulle flyga i luften.

Den af motståndarne, hvars lunta tände sist, skulle naturligtvis vara segrare och borde vara betänkt på, att i rättan tid aflägsna sig från sin plats.

Hade Juggelfred redan från början med största förvåning följt tillredelserna, så blef han nu likblek,

när han hörde denna uppmaning och småningom fick klart för sig hvad det var frågan om.

Men äfven för Franz föreföll saken ingalunda obehärlig, ty äfven han förhöll sig tvekande och såg bort till Addy.

Denne förhöll sig emellertid lika kall som värden och tycktes alltså vara med på dennes afsikter.

Emellertid hade äfven några farmare stuckit sina hufvuden samman och tycktes ogilla tillställningen. Några af dem trädde fram och sökte göra gällande, att man icke kunde gilla en så grym sak.

Addy, hvilken farmarna annars kände för stor måttlighet och att han i sådana och liknande saker städse visade godt hjärta och känsla för hvad som kunde vara rätt och billigt, ryckte emellertid blott på axlarna åt deras invändningar, och när de båda motståndarna icke gjorde min af att följa värdens uppmaning, men farmarnas invändningar blefvo allt mera högljudda och påträngande, svarade han:

— Jag kan inte göra något vid det — de ha' båda gått in på det — nu gäller det för dem att bevisa sitt mod och inlösa sitt ord.

Då sträckte Franz på sig, kastade en föraktfull sidoblick på den bredvid honom stående Juggelfred och gick med långa steg till närmaste fat.

— Om det skall så kosta aldrig det! sade han för sig själf och satte sig samt tog ett stycke tuggtobak upp ur fickan och stoppade det i munnen.

Antingen det nu var emedan Franz beslutsamhet imponerade på farmarna, eller det var Juggelfreds ömkliga figur, som retade, nog af, invändningarna förstumrades, ja hos några slog den hittillsvarande håll-

ningen med ens om till raka motsatsen. De ropade högljudt bifall åt Franz samt hånade den karl, som nyss betedde sig så stridslystet och nu stod där som en bild af ångest och förskräckelse, blek ända till läpparna och skälfvande i hela kroppen.

Med vidt uppspärrade ögon stirrade Juggelfred på de värsta skrikhalsarna och gjorde det onda däri-genom ännu värre, ty det en gång väckta hånets från dessa genom den fortsatta krigföringen härdade män verkade smittande och stegrades snart till allvarsamma uppfordringar till Juggelfred att genast intaga sin plats på fatet.

Då kom det plötsligt lif i honom.

Som en drucken, hvilken icke är medveten om sina handlingar, vacklade han fram till det ena krutfatet och satte sig ned på detsamma.

Kallblodigt trädde värden emellan de båda faten, slog eld och tände två tjärvedsspånor.

Den ena räckte han åt sin son och på hans tecken tände de båda samtidigt de begge luntorna.

Raskt sprungo värden och hans son åt sidan och äfven farmarna drogo sig ovilkorligen undan på större afstånd.

Franz visade ett förvånansvärdt lugn och inskränkte sig till att iakttaga, i hvilken grad luntornas glöd ryckte fram.

Tillfredsstäld nickade han med hufvudet, när han såg att saken småningom tecknade sig till hans fördel.

Men så var det icke med Juggelfred, hvilken med alla tecken till förfäran i sitt ansikte icke stirrade på något annat än sin egen lunta, på hvilken den tän-dande elden långsamt men säkert ryckte närmare.

Nu hade luntan brunnit upp med undantag af blott ett kort stycke och glöden fortsatte nu sprakande uppåt den intill fatets vägg liggande ändan af luntan.

Då utstötte Juggelfred plötsligt ett skrik af fasa och sprang upp samt jagade som piskad af furier därifrån.

Makligt kom den tjocke värden framskridande, satte sig på den lämnade platsen och skrattade så, att han dallrade som en stärkelsepudding.

Förvånade sågo farmarna detta och äfven Franz, som, när han såg sin motståndare springa åstad, äfven raskt hade rest sig upp från sin tunna.

Redan ville de mest sansade bereda sig att springa efter flyktingen, när värden, ännu alltjämt skrattande, utbrast:

— Låt honom löpa, låt honom löpa, den feга krukan — munhjälten är straffad nog och skall inte så snart komma igen!

Äfven Addy vinkade åt karlarna att de skulle afstå från förföljandet.

Ännu helt bestörta af den andlösa spänning i hvilken den upprörande scenen hade försatt dem, närmade sig farmarna och brusto ut i ett gapskratt, när värden reste sig upp från tunnan och med foten sparkade bort sprundproppen och stjalpte om fatet, hvarpå en hel mängd torkade äpplestycken stöptes ut därifrån och föllo omkring på marken.

— Ja, hvad ä då det där? skrek Franz och stirrade som förstened på den torkade frukten.

— Tag inte illa upp, gamle gosse! sade värden och gick fram till honom samt klappade honom förtroligt på axeln. Upptag inte illa, att vi satt ert obe-

tviflade mod på ett hårdt prof. Men säg själf: vi kunde väl inte medgifva att ni, äfven om ni hade varit i det bästa tillstånd, slogs med denne eländige skurk, och ett ordentligt straff borde han ju ha.

— När det är på det viset, menade Franz och strök sig med den friska handen öfver pannan, bakom hvilken det småningom blef ljusare, -- nå, gärna för mig, det som är skedt, är skedt — jag har ingentiug däremot -- om det bara nu inte händer någon vidare olycka, ty att ni ha låtit honom löpa sin kos, det tycker jag alls inte om. — Och, tillade han, i det han lyfte knytnäfven i den riktning, hvaråt den andre sprungit, skada var det att vi inte kommo samman, jag skulle ha gett honom, så han hade känt det!

TIONDE KAPITLET.

Ett besök hos Flinke Bäfvern.

Söder ut från Ontario, flera dagsresor från Mohawkdalens vestligaste nybyggen, ligger utbredt ett helt system af mindre och större sjöar, hvilka ligga mycket nära hvarandra, ja till och med i många fall äro förbundna med hvarandra genom vattendrag. De förefalla i de där befintliga vackra öfvergångsbergen som långsträckta, vattenfyllda klyftor och påminna lifligt om schweizeralperna, blott att bergen icke som de gigantiska bergjättarna i Schweiz nå ända upp i den eviga snöregionen. Men liksom där omflätas berg och vatten af ett ovanligt tilltalande, romantiskt behag och har nog aldrig förfelat att utöfva en alldeles egenomlig tjusning på besökaren.

Vid en af dessa af sträfft buskage och yppiga cottoträd omramade sjöar, vid en lugn vik, lågo icke långt ifrån stranden öfver ett halft hundra indianhyddor, hvilka än stodo ensliga, än samman i grupper.

Deras smutsgrå färgton bildade en målerisk motsats till den ängsmarks djupgröna färg, hvarpå de lågo.

Alla dessa hyddor voro af kägelartad form och hufvudsakligen bildade genom en upptill, i sned riktning mot toppen sammanlöpande ställning af stänger,

På ängsmarken gjorde en indian allehanda ridkonster.

hvilken på det ena tältet var öfverspänd med lärft, på ett annat med buffelhudar.

Här och där uppstego genom öppningen i toppen på dessa enkla bostäder små tunna rökskyar.

Byn var för tillfället ganska liflig, tydligen befann sig just nu hela invånarantalet vid hemmets härd.

Mellan hyddorna vandrade männen omkring med

stolt och rak hållning, under det andra lågo i grupper framför sina wigwamer, behagligt rökande sina pipor.

Alla voro de af mera än medelstorlek och i allmänhet välvuxna. Deras kläder bestodo af skinnbyxor, rikt besatta med fransar, deras skjortor voro hos de flesta framställda af buffelhudar, på hvars jämna ytersida ofta de mest öfverdrifna hjältedater stodo beskrifna.

Många af dem buro dessutom blåa dukar kastade öfver skuldrorna och dukarnas knytändar voro icke sällan besatta med allehanda broderi eller rikligt perlsmyckade.

På hufvudet, öfver de nedsvallande skolplockarna var fjäderprydnaden fästad, allt efter hvars och ens värdighet en eller flera örnfjädrar.

Emellanåt öppnades här och där hyddornas ingångar, som helt enkelt tillslötos genom ett slags undanskjutbara förhängen.

Kvinnor med korgar och krukartade kärl kommo och gingo, tydligen voro de sysselsatta med att tillreda kvällsmaten.

I motsats till männen voro de undersätsigt bygda, under ögonbrynen framglänste svarta genomträngande blickande ögon, deras kindben voro utan undantag utstående, läpparna tjocka, men icke svulstiga. De ungdomliga gestalterna ibland dem gingo liksom männen lätt och elastiskt, men de äldre visade alla en mer eller mindre lutad hållning, sannolikt en följd af det ständiga sittandet vid den husliga härden.

Utanför på ängsmarken åt stranden till gjorde en enstaka smärt och välbygd indian på en knotig häst allehanda ryttarkonster. Nu utförde karlen en rad af

konstnärliga manegeryttarerörelser på liten bana, där-
efter sprängde han på det uthålliga djuret åstad med
beundransvärd skicklighet slungade tomahawken än åt
det ena än åt det andra målet.

Långt fladdrade kring hans hufvud, det svarta,
stripiga håret, hvars ändar voro sammanflätade med
röda tygremsor. Öfver skalplockarna stucko tre örn-
fjädrar upp. Äfven han bar, liksom alla de andra
männen, benkläder (leygins) med fransar och pärlstic-
keri, mokassiner och en jaktskjorta, men öfver hans
skuldror låg en röd ylleschal.

Han erbjöd i sin vilda rörlighet en mycket må-
lerisk anblick, men tillika utseendet af en fruktans-
värd krigare.

Slutligen upphörde han med sin sysselsättning,
trafvade med djuret genom byn, kastade täcket öfver
det och släppte det på ängen, hvarest äfven några
andra hästar drefvo omkring.

Med lätta steg gick han till en af de närmaste
hyddorna och satte sig ned på marken framför den-
samma.

Det var »Flinke Bäfvern», den ännu unge höf-
dingen, som vi lärt känna redan i början af vår be-
rättelse.

Han lät en mörkögd, smärt pojke gifva sig en
rikt med fjädrar prydd pipa, fylde den och tände in-
nehållet.

Makligt stödd på ena armen och med blicken
drömmande rigtad i fjärran, började han röka med
välbehag.

Solen hade redan gått ned öfver horisonten på
andra sidan sjön och förgylde med sina sista strålar

ännu blott de högsta bergstopparna. Men äfven denna eld dog ut småningom och öfver byn bredde sig efter hand nattligt dunkel.

Här och där buro ännu några kvinnor produkterna af sin kokkonst fram till männen. Man åt på den öppna platsen framför hyddorna; men en timma sednare låg byn i djup hvila.

Endast »Flinke Bäfvorn» låg fortfarande på samma plats och tycktes ännu icke känna något behof af sömn. Han lockade till sig en gnyende hund och begynte tala till den och leka med den.

Långt ute på sjön uppdöko efter hvarandra flera långt lysande eldar, som tändts af fiskande indianer. Men dessa rödaktigt skinande ljus förbleknade betydligt, så snart fullmånan steg upp öfver bergen, öfvergjutande landskapet med sitt magiska silfversken.

Då ljud från långt afstånd en fågels hes skrik genom nattens tystnad.

Höfdingen for häftigt upp, stötte hunden från sig och lyssnade.

Ropet upprepades på temligen lika mellantider ännu två gånger.

Vid tredje skriket sprang indianen upp från marken och gick med långa steg tvärs öfver ängen, åt den närbelägna skogen.

Försigtigt trädde han in under träden, och nu lät äfven han höra samma rop, hvarpå svarades alldeles i hans närhet.

Strax därpå trädde Addy med bössan på armen fram bakom en trädstam och räckte höfdingen handen, som denne med båda händerna fattade och tryckte.

— Hvad för min hvite broder till Oneidas eldar?

frågade han och förvåning målade sig i hans af månans ljus belysta, annars så allvarliga och lugna drag. Hvarför kommer Addy till sjöarna, när hvita krigarna vid Mohawk nästan hvarje dag ha' att kämpa med indianer?

— Hvarför jag med ens uppdyker i denna trakt, det skall jag väl säga, Oneida, om du på kort tid vill skänka mig din närvaro svarade jägaren och tillade: Men hvad som för mig något ifrån raka vägen och idag just till er by, är ingenting annat än åstundan att en gång få återse dig, min röde broder.

Man hörde på tonfallet i hans röst, att hans ord voro hjärtligt menade, och han måste därför hafva stor tillgifvenhet för den röde mannen.

Höfdingen besvarade nu ännu innerligare handtryckningen och beredde sig därpå att med sin gäst anträda vägen till byn.

Då höll jägaren honom tillbaka och sade:

— Vet min röde broder, hvad han nu är i begrepp att begynna? Skola de dina gilla, att en hvit man, som för närvarande ligger i strid med nästan alla stammarna här uppe, öppet visar sig i byn under dessa kritiska dagar?

Flinke Bäfvern afvärjde denna invändning och drog jägaren nästan med våld med sig samt svarade:

— Intet öppet visa — försigtighet alltid god — men komma; just nu kan min hvite broder se, hur stor Oneidas vänskap är för hvita krigare.

— Nå, om så är, så skall jag inte tveka längre att ånyo mottaga de dinas vänskapsbevis; det skall vara musik för mina öron.

De gingo bredvid hvarandra till hyddorna och

under tiden berättade höfdingen, att sedan två dagar en agent från Johnsonska regeringen uppehöll sig ibland dem och ville ånyo göra ett försök att förmå oneidaindianerna till att taga parti mot de hvita vid Mohawk.

— Och oneidas skola förmodligen gifva honom samma svar, som alla hans föregångare ha' fått? frågade jägaren.

— I morgon, när solen står öfver de höga bergen, skall Addy få höra, huru oneidakrigarna gifva svar, sade Flinke Bäfvern.

De hade ankommit till den wigwam, framför hvilken höfdingen förut legat. Oneida drog undan förhänget och inbjöd jägaren att stiga in.

I hyddan var mörkt, endast uppifrån, i midten af tältet, hvarest det öppna rökhålet fanns, nedflödade en matt belysning af månskenet.

Höfdingen gick fram till den under denna öppning befintliga eldstaden och tände vid askglöderna en tjärvedspån, hvilken han sedan genom starkt kringsvängande raskt fick att flamma upp med lysande låga.

Nu först kunde man tydligt se indianhyddans inre.

På ställningsstängerna funnos groft arbetade trä-naglar och på dessa hängde rundt omkring allehanda jagttrofeer, åtskilliga af höfdingens bössor, fiskredskap, tomahawker och där emellan den röde mannens jagtredskap: båge och pilar.

Midt emot ingången, i det djupaste hörnet, befann sig en listartad med allehanda underliga figurer bemålad kista, det enda stycke inventarium, som kunde göra anspråk på beteckningen möbel, och uppenbart

tjänade till förvaring af klädespersedlar, kanske äfven, med hänsyn till eldstaden, för att berga ammunitionsförrådet.

Öfver eldstaden hängde vid ett slags kedja ned från tältställningens topp ett kokkärl af metall. Golfvet var rikt belagdt med mattor och några djurfällar, af hvilka flera lagrade ofvanpå hvarandra tjänade till hviloläger.

Här satte de sig båda ned, och Flinke Bäfvern bjöd sin gäst af det för handen varande matförrådet.

Addy afböjde emellertid taksamt detta, men började för sin röde vän i korthet berätta om de sista tilldragelserna i Mokawdalen och betonade huru förvånande det var, att Thayendanengeas folk och på sednare tiden äfven enstaka band af onondagaindianer, seneras och cayngas, kände till alla vägar och stigar, och att de vanligen hade inbrutit just där, hvarest man för ögonblicket minst kunde sätta vapenmakt emot dem. Det var påtagligt, att de nästan alltid voro underrättade om de militära åtgärderna, ja, Addy uttalade som sin mening, att detta endast kunnat ske genom förräderi, ja, han hade kommit till den åsikten, att bland de i dalen bosatta torryes måste bestå en formlig komplot af förrädare, hvilka stodo i förbindelse med de fiendtligt sinnade indianerna.

Han kom därefter att tala om sin farm, hvilken blef ödelagd under omständigheter, som länge fäst hans misstanke vid en bestämd person, men det sagnades här, liksom i många andra fall af misstankar, bestämda bevis, och när slutligen denne karl föll dem i händerna, hade man visserligen tagit honom i för-

hör, men tyvärr under vissa omständigheter låtit honom löpa.

Med synbarligen stort intresse åhörde höfdingen därefter skildringen af tvekampen, som »Den sjungande Munnen» hade haft med den misstänkte karlen, och han uttryckte slutligen sitt lifliga bifall däröfver.

— Ja, fortfor Addy, han höll sig tappert, som alltid, vid detta tillfälle. Det skulle göra mig ondt, om han på något sätt fått umgälla sitt vid detta tillfälle bevisade mod, tillade han och blef därvid mycket allvarsam.

— Hvad har hänt »Sjungande Munnen»? frågade höfdingen.

— Han är sedan åtta dagar helt enkel försvunnen, svarade jägaren. Kort efter tvekampen hade han hållit bröllop med sin brud, — Bincha — du vet väl, Oneida, hon som var hushållerrka hos »Dalens Fader». Dess förinnan hade han arrenderat min farm och Bincha hade i förväg flyttat in i de längesedan nyuppygda farmarehusen. Men redan få dagar efter bröllopet och Franz' inflyttning dit bröt en ny katastrof lös öfver farmen. Den blef under alldeles samma påfallande omständigheter som förut hemsökt af de röda männen, så till vida att äfven denna gång alla kringliggande boningshus blefvo skonade och endast detta ena antändt och plundradt.

— Då måste förräderi och hämnd af den elake karlen, som ville slåss med »Sjungande Munnen», vara med i spelet!

— Javisst, Oneida, det är också min mening. Den tuktan, som det fega, baklistiga kreaturet fick, har han upptagit mycket illa och flammad upp i hämndtörst;

jag skulle kunna svära på, att ingen annan än han anstiftat äfven detta nya öfverfall.

— Och hur har det gått med »Sjungande munnen»?

— Han har i dendär olycksnatten, oaktadt han knappast var riktigt återställd från sitt sår, kämpat som ett lejon; men då öfverfallet kom så plötsligt och oförmodadt, måste han duka under för öfvermakten. Han såväl som hans hustru, hvilken redan vid stridens början råkade i de röda krigarnas händer, blefvo bortsläpade.

— Det är illa, mycket illa för »Sjungande munnen»! anmärkte indianen och frågade därefter: Vet Addy hvart indianerna fört »Sjungande munnen»?

— De röda karlarna blefvo förföljda, men som alltid mycket försent. Skarpskyttarna, som voro efter dem, återvände med oförrättad sak. Jag befann mig den natten temligen långt från platsen, där öfverfallet skedde. När jag fick höra talas därom, begaf jag mig med tre de bästa och erfarnaste rangers ut på spår, följde från lägereld till lägereld och sedan några dagar vet jag med bestämdhet, att de båda fångarna blifvit släpade till Thayendanegesfolkets byar.

— Har min hvite broder afsigten att rädda »Sjungande munnen» och hans squaw från skalpering?

— Ja, Oneida, jag skall åtminstone försöka. Du vet, att jag tyckte mycket om »Sjungande munnen» och att jag är honom tack skyldig. Du har ju själf sett, Oneida, huru han vid Oriskany räddade mitt lif och jag vill nu, om jag kan, betala honom det.

— Addy tänker mycket godt. När Addy är vän, är han mycket god vän — men rädda är mycket

svårt, anmärkte höfdingen, som vid hörandet af de sista meddelandena blifvit mycket allvarsam.

— Nå, jag vill ändå hoppas det bästa, fortfor jägaren. Jag vågar ju antaga, att de båda fångarna ännu äro vid lif, ooh det öfriga blir det väl råd för!

— Hvaraf sluter Addy till att »Sjungande munnen» och hans squaw ännu ha' sina skalper?

— För det första är det lugnande för mig, att jag under tiden funnit temligen tydliga spår af honom och hans hustru. För det andra var mitt första göra, när jag erfor om öfverfallet, att låta en fången huron springa, som skulle erbjuda Thayendanegeas två af hans höfdingar för frigifvandet af de båda hvita. Den ene af de båda huronerna hade jag en dag själf gripit, den andre blef sårad och tillfångatagen vid det öfverfall, då »Sjungande munnen» erhöll skottet i axeln, och har sedan dess tillfrisknat.

— Det är mycket bra, mycket bra; då kanske Thayendanegeas ännu icke taga skalp, då kanske vänta.

— Ja, förmodligen finner han förslaget, som jag gjort honom, värdt att tänka på; men att vänta tills det behagar honom att låta fångarna bytas ut, det varar för länge. Du förstår, jag afsåg i första rummet med mitt anbud, att fångarnas lif skulle blifva skonade; jag ville vinna tid.

— Det är bra; gå nu och se, om Thayendanegeas verkligen väntar.

— Ja, och mera än det. Jag skall till och med försöka om jag inte kan verkställa de bådas befrielse utan Thayendanegeas' medgifvande och vilja. Hans båda höfdingar skola efteråt icke undanhållas honom.

— Men hvarför har Addy lämnat stigen till hu-

ronbyarna? Hvarför pratar han bort tiden här? frågade höfdingen.

— Du vet mycket väl, Oneida, att jag icke skulle afvikit ett steg bredt från vägen, om icke omständigheterna förmått mig därtill. Jag kan naturligtvis blott då räkna på, om huronernas byar stå tomma och Thayendanegas brutit upp till ett nytt tåg, och det kan, om alla mina beräkningar stämma, först vara fallet om några dagar. Höfdingen är, enligt hvad jag vetat att säkert utforska, åter någorlunda återstald och är villig att åter själf anförä sina krigare. Han skall förundra sig, när den, som detta hans tåg hufvudsakligen skall gälla, under tiden har aflagt besök i hans egen wigwam. Mina rangers äro för öfrigt icke overksamma; de ligga iakttagande på olika punkter uppe bland bergen och veta hvar jag är att finna.

Flinke Bäfvern såg en lång stund tankfullt ned framför sig och reste sig därpå.

Han tog upp flera af de på golfvet liggande matorna och fällarna, beredde två liggställen och inbjöd med en handrörelse jägaren att lägga sig ned på ett af dem.

Därefter såg han en lång stund upp genom rök-hålet och stack sedan den djupt nedbrända tjärstickan in bland askan på eldstaden.

I hyddan hade det blifvit mörkt. Få minuter därefter sofvo de båda.

ELFTE KAPITLET.

En audiens.

Följande morgon kände Addy sig väckt redan tidigt. Fullvaken stod Flinke Bäfvern vid hans hvilo-läger och vinkade åt honom.

Raskt reste jägaren sig upp och gick med höf-dingen ut i den friska morgonluften. Ännu tindrade stjärnorna på himlen, blott öfver bergen i öster visade sig, knappast märkbar, en svag ljusstrimma.

Ljudlöst gled indianen fram längs efter de ännu i fullkomligt lugn liggande hyddorna och förde sin gäst till midten af byn.

Ankomna till en stor, nästan cirkelrund plats, stannade han, slog tillbaka förhänget på en wigwam och bad jägaren stanna här så länge, tills han själf afhemtade honom igen.

Addy förklarade genom tecken sitt medgifvande, och den andre försvann.

Småningom blef det ljusare och nu kom det lif i byn.

Från alla hyddor kommo mörka gestalter och utvecklade en rörlig verksamhet, som, enligt hvad Addy märkte genom tältväggens smala springa, var riktad på att anlägga högtidstoilette.

Det dröjde icke särdeles länge förr än höga helsningsrop hördes vid byns ena ända, och nu kommo omkring ett dussin festligt prydda krigare, grannbyarnas höfdingar, hvilka synbarligen hade tillryggalagt lång väg och haft en större marschs strapatser, allvarligt och värdigt gående fram till den stora platsen.

Några pojkar kommo springande och släpade flinkt fram en mängd tråklossar, hvilka de fördelade med lika stora afstånd i två rader på platsens omkrets.

Under tiden hade äfven byns invånare infunnit sig i full festskrud på den öppna platsen. Man stod en stund tillsammans i grupper och satte sig därefter.

Då blef förhänget på en särskildt stor, omedelbart där bredvid belägen wigwam tillbakaslaget och två män trädde med stolt hållning fram, för att utan vidare ceremoni sätta sig ned på två framstående, hittills ledigblifna sittplatser.

Den ene af dessa båda var i sin bästa mansålder och bar liksom alla öfriga krigisk skrud, blott att hans skalplockar voro rikare än hos de andra prydda med örnfjädrar. Det var Motuga, Björntassen, stammens förnämsta krigsanförare.

Den andre, som synbarligen innehade den högsta värdigheten i denna församling, var redan en gammal man med snöigt hår. Hans ärriga ansikte bevisade

att äfven han en gång måste hafva varit en stor krigare; men de praktfulla, hvita fjädrar, som stego upp från hans skalplockar, läto dock förstå, att han nu hade värdighet af *sachem*, det vill säga stammen Oneidas öfverste och högste behärskare. Hans skrud var rikare än alla de andras, det breda bröstet var naket och konstnärligt tatueradt. Omkring halsen bar han en kedja af musslor, djurtänder, mynt och blixtrande glaspärlor. Omkring höfterna hade han en gördel af utterfällar, öfver skuldrorna ända ned till höfterna hängde en kort, skarlakansröd mantal. Hans muskulösa öfverarmar voro omlindade med brokiga band och i sin högra hand hade han ännu ett tecken af sin värdighet, nämligen en urgammal, med rika sniderier försedd stridsklubba.

Rundt omkring krigarnas krets hade emellertid samlat sig en mängd kvinnor och den manliga och kvinnliga vuxna ungdomen i byn.

Sachem vinkade, och djup tystnad låg nu öfver församlingen.

Då framträdde på en andra vink Flinke Bäfvern, tog stammens på en mårdfäll i kretsens midt liggande stora pipa, tände den och blåste ut röken åt alla fyra väderstrecken.

Med högtidligt allvar framträdde han därefter till Sachem och räckte pipan åt denne.

Sachem drog några bloss därur och räckte därpå pipan åt Björntass, som räckte den till den efter rang och värdighet närmast sittande höfdingen, tills slutligen alla höfdingarna och krigarna i kretsen hade fullgjort denna ceremoni.

Nu reste sig Sachem, lät en stund sin genom-

trängande blick glida öfver de församlade och begynte därefter med sin rundt omkring hörbara röst:

— Om de af Oneidas stam blifna anfallna af en arg hund, så tveka våra ärofulla krigare aldrig att resa sig emot fridstöraren. — De skola icke hvilat förr än den ilskne hunden blifvit ihjälslagen. De otaliga skalper, som förut burits af deras fäder, bevisa detta. — Oneidakrigarnes rykte är obestriddt. Deras anseende räcker från bergen, där solen går upp, ända till sjöarna, i hvilka de simma; det räcker från Ontario ända till de stora flodernas fader.

Han gjorde en paus och ett bifallsmummel gick under tiden genom raderna.

När lugn åter inträdt, fortfor Sachen åter allvarligt och högtidligt:

— Väl för tredje gången vistas vid Oneidas eldar ett hvitt sändebud från den engelske höfdingen. Hans tunga är snabb som trastens tunga, hans språk sött som binas honung, innehållet af hans tal halt och slipprigt som ålen under fiskarens händer. Han vågar med stora ord smäda våra krigares rykte — han vågade säga, att de skulle rådslå illa och låta mycken ära undgå sig.

Rop af ovilja hördes.

— Blekansiktet fordrar, att oneidas skola deltaga i striderna mot de hvita i öster, det vill att våra krigare skola taga ett fat med vatten, slå ut det på marken och säga: »så skall hädanefters förfaras med de hvita krigarnas i Mohawk blod.

Djup tystnad härskade rundt omkring.

— Blekansiktet vill, att oneidakrigarna skola börja krigsdansen och till ett krigstecken taga pilarna ur

sina koger och fästa dem vid ingångarna till deras fordna vänners hyddor. Det vill, att våra krigare skola tända en eld, slå vatten därpå och säga: »Så skola alla engelsmännens fiender tillintetgöras.» Men jag frågar Hvad skola våra hvita vännar tänka om oneidakrigarna, om dessa utan skäl bryta vänskapen och plötsligen öfverfalla dem?

Åter gåfvo krigarna sin åsikt tillkänna genom mycket energiska rop af ovilja.

Sachem beredde sig att försätta sitt tal och djup tystnad inträdde.

Långsamt och högtidligt, vägande och betonande hvarje ord, sade han:

— Blekansiktet kommer icke med tom hand. Det är hans önskan, att oneidakrigarna bringa de hvita männens skalper med sig hem och han säger att de stora engelska höfdingarna skola uppväga dem med guld. Men jag säger: att blekansiktet kommer likväl med tom hand och vill att Oneidas skola fylla den åt honom, ty de flesta af de engelska krigarna och deras bundsförvanter ligga redan slagna, deras makt är bruten; oneidas skulle beträda krigsstråten, för att åter förhjälpa dem till rykte och anseende. Jag säger: att våra krigare kämpa för hvarje rättvis sak, men jag säger därjämte: det är inte någon ära att strida emot sina vännar. Må guldet blänka förföriskt i ögonen på de andra af isokesernas förbund, må de följa engelsmännens bedårande rop — men jag säger: aldrig ännu har det af en prairiehund blifvit en ädel panther; aldrig skall man upplefva att af en oneida blir en huron eller en onondaga. Jag har talat, och nu må den tala, som är af annan åsikt.

Nästan stormande bifallsrop hördes rundt omkring i kretsen, när Sachem slutade och därpå, stödjande på sin stridsklubba, långsamt satte sig ned på sin sittplats.

Under mer än en minut hördes ännu rop af tillfredsställelse öfver det hörda och förbannelser mot engelsmännens anmodanden.

Därpå steg höfdingens imponeran-

— Rödjacka blåste ut några moln af den behagliga röken.

de gestalt upp bredvid Sachems, påbjöd tystnad och började med klangfull, långt skallande stämma:

— »Rödjacka» har talat och hvad Sachem sade till oneida, det har alldeles motsvarat hvad Björntass bär i hjärtat. Orden ha' äfven vunnit bifall hos de församlade höfdingarna och krigarna — men om det finnes någon, som har något att säga, må han stå upp och göra det!

Tystnad rådde inom församlingen; ingen reste sig.

Då gaf Sachem en vink åt en gammal krigare.

Denne reste sig upp och försvann bakom de åt sjösidan belägna hyddorna.

Redan efter några minuter kom han igen och ledsagade en engelsk agent i »Royal Greens» uniform in i kretsen. Den främmande kastade en lång, forskande blick på de församlade, helsade förbindligt åt alla sidor men bugade sig med mycken formalitet och högtidlighet för Sachem och den bredvid denne sittande höfdingen.

Med honom hade följt en i grå jägardräkt klädd karl, hvars hela utseende tydde på, att han var en mestitz. Denne skulle tjänstgöra som tolk.

När agentsens helsning blifvit å höfdingarnas sida besvarad med en värdig böjning med hufvudet, vinkade engelsmannen åt sin tolk och lät genom denne förklara:

— Det har varit mig en stor ära att erhålla uppdraget att visa mig inför oneidas bedagade, visa öfverhufvud och ärofulla höfdingar. Jag får afbörd mig plikten att framföra helsningar från Kanadas regering, hvartill den fogar önskan, att de vänskapliga grannförhållandena, som hittills å ömse sidor hysts och vårdats äfven måtte för all framtid bestå.

När tolken hade slutat, reste sig Sachem och svarade:

— Blekansiktet som de stora engelska höfdingarnas sändebud är välkommen i oneidas byar. Den helsning, som han öfverbringar åt oss, skall icke blott här, utan öfverallt, hvarest oneidakrigarna tända sin eld, finna glad genklang; de skola städse vara lyckliga öfver försäkringen om vänskapligt sinnelag.

Sachem vinkade åt Flinke Bäfvern och denne tände åter stammens stora pipa och räckte den åt Rödjacka. Denne blåste ut några rökskyar framför sig och lämnade därefter pipan åt engelsmannen, hvarpå den åter efter rang och värdighet cirkulerade bland hela församlingen.

När ceremonien var slut, tog engelsmannen till ordet:

— Jag är mycket glad att höra sådana ord från oneidas vise Sachems mun och skall troget inberätta dem till Kanadas guvernör. Dock må det vara mig tillåtet att säga, att det skulle glädja honom ännu mycket mera, om han kunde meddela sin konung, att snart ingen af irokesernas ärofulla fem nationer längre utesluter sig till att blott hålla grannfred, utan att han må se dem alla vid sina krigares sida. Han skulle vara lycklig, om äfven oneidas stora folk ville ingå förbund med honom, för att gemensamt utföra ärofulla bragder.

Med lugn värdighet hörde Rödjacka på tolken, vände sig därpå med några ord till de bredvid honom sittande höfdingarna, hvilka svarade kort. Därefter genmälde han:

— Oneidas skola gärna begagna hvarje tillfälle

att bevisa sin vänskap och skall under omständigheter äfven finnas beredd att bistå sina hvita granmar i deras sträfvanden. Men blekansiktet skall, när vi fråga honom, säga oss, hvari dessa bragder skulle bestå, något som vi länge sedan veta och som vi redan upprepade gånger afböjt.

— Tyvärr är det så, oneidas hafva hittills alltjämt vändt döförat till för guvernörens förslag och dock skulle det redan nu och sednare ännu mera bringa dem fördelar, om de ville vandra på samma vägar, som huronerna, onondagas, senecas och cayugas.

— Vill blekansiktet säga oss, hvari fördelarna bestå, som våra broderstammar hafva uppnått eller skola uppnå?

— Krigslyckan är full af omvexlingar och tyvärr har under de sista åren tärningen upprepade gånger fallit ogynnsamt för Kanadas guvernör. Men den tiden är säkert icke långt borta, då den nya republikens planer blifva tillintetgjorda, liksom fransmännens planer en gång tillintetgjordes. Republiken har visserligen att anteckna flera segrar på slagfälten, men såväl dess herre som äfven dess finanser befinna sig i en sorglig belägenhet och lofva en tröstlös framtid.

Inom kort måste bladet vända sig och då skall den store konungen aförda sin tacksamhet till alla dem, som hafva bistått honom under hemsökelsens svåra dagar — alla dem som hjälpa honom att försvaga fienden och förbereda marken till det afgörande stora slaget.

För att förläna mera intryck åt sina ord, gjorde engelsmannen en liten paus och fortfor därpå:

-- Men redan nu spara hans ställföreträdare icke

på belöningar och edra broderstammars höfdingar äro däröfver redan fulla af tacksägelser. Tillåt, vise Sachem, att jag framdrager blott ett sådant bevis till din och dina krigares kännedom, en helt nyligen till guvernören kommen skrifvelse från senecahöfdingen Conciogotchies, hvori det heter:

»Fader vi önska, att du sänder vår löparens gåfva, innehållande åtta buntar torkade och bemålade skal per, till den store konungen, på det att han må betrakta dem och genom deras anblick blifva uppfriskad till nya krigsbragder, att han däraf må se den trohet, som vi hafva visat vid tillintetgörandet af hans fiender, och på det han må öfvertyga sig, att hans skänker blifvit gifna åt ett tacksamt folk».

Det skulle vara svårt att säga, hvad den närmast liggande orsaken var, som nu kom en minutlång tystnad att uppstå bland de församlade. Tysta och lugna som gjutna af malm, sutto oneidakrigarnas kraftfulla gestalter där, med de stora eldiga ögonen med den mörkblåa iris dels förvånadt rigtade på engelsmannen, dels väntansfullt rigtade på sachem.

Agenten stod synbart beklämd; han hade väntat ett helt annat intryck af den förelästa skrifvelsen.

Plötsligt reste sig Sachem pekade på de snöhvita fjädrarna på sitt hufvud och sade:

Känner blekånsiktet denna hufvudprydnad? Vet han, hvad den har att betyda?

Agenten nekade.

— Om den hvite mannen vill höra på mina ord, så skall jag säga honom det.

Engelsmannen bad därom.

— Oneidas sachems, började Rödjacka med vär-

dighet, bära dessa fjädrar redan sedan många mänisko-
åldrar. De äro tecken på ett ärande af Hiawatha, den
visaste bland människor. — Oneidakrigarna bodde vid
den tiden vid sidan om huendas (huronerna) i öster,
cayugas och senceas i vester, onondagas hyddor stodo
uppslagna emellan dessa fyra nationer. — Då en dag
kom en hop vilda krigare som en isig storm från
nordens land och öfverfölo de intet ondt anande röda
männen och slog ihjäl många af dem. Vål kämpade
de tappert, men intet af folken var i stånd att betvinga
den fruktansvärda fienden. När denne slutligen vände
sig till en annan trakt, då kom från den ljusa höjden
Hiawatha stigande ned till jorden och lärde de röda
männen vänskapens ord och styrka. Han rådde de
besläktade nationerna att sammankalla en rådförsam-
ling af sina visaste män, och hans råd blef gilladt.
De mest ansedda krigarna, åtföljda af deras kvinnor
och barn, församlade sig på gränsen mellan skogen
och vattnet vid Onondagas strand och väntade tigande
på den hvite mannens ankomst. Då kom en hemlig-
hetsfull båt flytande på sjön och Hiawatha landsteg
med en vacker, mild flicka på den kiselbeströdda stran-
den. I samma ögonblick uppstod i luften liksom en
vind, ett sällsamt buller. På himlen i fjärran syntes
en hvit fläck, hvilken blef till en oerhördt stor fågel.
När rådförsamlingen varseblef, att denna fågel hotade
att störta ned på deras hustrur och barn, flydde de
förskräckta därifrån, endast Hiawatha och hans dotter
stannade kvar. »Var stilla, mitt barn!» sade han.
»Det skulle vara fegt att undfly faran. Du skall aldrig
kunna genom flykten afvända den store andens beslut».
Knappt hade han talat ut, förrän den jättestore hvite

gamen störtade sig med utsträckta vingar ned på flickan och slog henne till marken. Hennes fall var så häftigt, att äfven fågeln slog sig därvid. — Hiawatha rörde icke en muskel, oaktadt han blef beröfvad det käraste han ägde. Han vinkade åt de äldsta krigarna och dessa kommo nu fram. Då skänkte han dem hvar-dera en af de hvita fjädrarna. Genast voro dotter och fågel försvunna.

Hiawatha satte sig på en mossbelupen sten och krigarna väntade med aktningsfull tystnad. Han var beklädd med en mantal af vargfällar, en mjuk pels omhöljde hans bröst. Hans armar och ben voro nakna och utan smycken, men på fötterna bar han mjuka mokassiner. Mössan på hans hufvud var af mjuk hjortfäll och prydd med brokiga fjädrar. Så satt han och omkring honom skarade sig de anseddaste krigarna och stammens rådgifvare samt lyssnade till hans vishet. Och när de hade förstätt hans läror, reste han sig upp, pekade på nationernas öfverhufvuden och utropade: »I, huendas, som sitta i skuggan under det stora trädet, hvars rötter räcka djupt ned i jorden, hvars grenar utbreda sig vidt omkring, I skolen vara den andra nationen och vara solens utgång närmast, emedan I ären krigiska och mäktiga. I, onondagas, som hafva edra boningar vid det stora bergets fot och beskuggas af dess kammar, I skolen vara den tredje nationen, emedan ni äro kunniga i mäktigt tal. I cayugas, folket som lefver i öppna landet, skall vara den fjärde nationen, emedan I förstån konsten att odla majs och bönor, samt bygga hus. I, senecas, det folk hvars boningar ligga i mörka skogen i närheten af den nedgående solen och hvilkas hem är öfverallt, I

skolen vara den femte nationen, till följd af er öfverlägsna list i betesmarken. Men I, oneidas, som stödjen eder mot den eviga stenen, vishetens sinnebild, hvilken icke kan rubbas, I skolen vara den första nationen, emedan I alltid veten att gifva råd. Förenen er, I fem nationer, och ingen fiende skall kunna underkufva er! Den store anden skall leende se ned på vänskapens förbund, I skolen blifva fria och vara lyckliga. Men om I förblifven så, som I ären, så kommer det icke att finnas någon sann lycka för er; man skall göra er till slafvar, störta er i fördärfvet och I kunnen blifva tillintetgjorda. I skolen duka under i krigsstormen och edert namn skall icke längre lefva kvar i goda människors minne eller nämnas vid dans och sång». — Alltså sade Hiawatha, och medan han ännu gaf månget vist råd, stodo krigarna där under vördnadsfull tystnad. Då gick han ned till den kiselströdda vattenkanten och besteg den hemlighetsfulla båten. Kostlig musik ljöd genom luften, liksom sången från otaliga fåglar, och hänförde det förvånade folkets sinne. Långsamt höjde båten sig och steg allt högre, ända tills den försvann i himlens djupa blå. — Hiawatha, den vise hade återvändt till de stora, eviga jagtmarker nas hem.

Sachem hade i början talat långsamt och dämpadt, men småningom hade ett slags hänförelse kommit öfver honom, allt mera svälde hans ordflödé och allt mera höjdes hans röst.

Nu stod han, stödd på sin stridsklubba, i upprätt hållning och med de mörka ögonen under de täta, snöiga ögonbrynen nästan strängt riktade på engelsmannen.

Denne utbad sig ordet och förklarade, att äfven han var djupt gripen af den mans vishet, hvarom sachim berättat. Men, lät han genom tolken tillfoga, huru mycket han än lyckönskade oneidas till detta högre budskap, lyckades det honom icke, att af hvad han hört finna något svar på hans erbjudande, eller på annat sätt bringa något samband mellan det hörda och den sak, som fört honom hit.

Rödjacka nickade knappast märkbart med hufvudet, sannolikt ett tecken att han kunde förstå engelsmannens invändning, och svarade därpå:

— Om blekansiktet vill höra ännu flera ord, så skall det bristande förståndet komma. — Hiawatha hade på den stora dagen uppstigit till sin ljusa plats och de visa krigarne bland de röde männen grundlade förbundet mellan de fem folken. Irokesernas förbund var från den stunden öfvervinnerligt, ända till den hvite mannen kom och än genom list, än genom krigiskt våld förlamade dess styrka och slutligen störde vänskapsförbundet. Redan fransmännens krigsstråt var vansklig och blodig, men de blefvo besegrade och det genom sin egen förskyllan. Engelsmännen tycktes vilja den röde mannen väl, de fem nationernas förbund hade åtagit sig att bana en rak väg för dem, men edra fäder hafva sedan gjort den dålig och krokig igen; hur skulle det annars komma sig, att I liggen i strid med edra egna hvita bröder. Det hade från den stunden varit de röda männens plikt, att draga sig tillbaka ifrån eder. Huendas hafva svårt fått umgälla, att de icke gjort det, ja, att de nu helt och hållet kastat sig i edra armar. De äro krigiska, men de äro icke visa. Nästan hela det stora folket,

hvars rötter räckte så långt ned i jorden och hvars grenar bredde ut sig så vidt, ligger nu slaget. Äfven onondagas, cayugas och senecas hafva glömt Hiawathas förmaningar, de hafva, det ena folket efter det andra, gått sin egen väg, och slutligen, för ert blänkande gulds skull, blifvit edra slafvar. Då återstå blott ännu oneidas, de visas folk. De känna nu dubbelt plikten att hålla fast vid hvad fäderna öfverlemnat åt dem och önska icke blifva något annat folks slafvar. Förr eller sednare skola ögonen öppnas på dem, som nu vandra dåliga vägar, de skola ångra sin förblindelse och vända om. Då skall irokesernas förbund åter lefva upp, de skola åter blifva mäktiga och skola stäfja orättens stormar, hvarifrån de än må komma. Oneidas skola därför framhärda på den ståndpunkt, som Hiawathas anvisningar och löften samt deras egna öfverväganden förestafva dem; de skola troget bevara tanken på det stora förbundets pånyttfödelse och icke taga någons parti i ändlösa strider. De skola nu med tålmod vänta, tills deras förblindade bröder komma till insikt och skola därför, liksom de äro välsinnade mot de engelska höfdingarna, äfven försöka hålla fred med alla andra grannar.

Rödjacka hade oaktadt all den energi, som låg uttryckt i hvarje sats, dock till det yttre vetat bibehålla ett afmätt, ja diplomatiskt lugn.

De åtbörder, hvarmed han emellanåt förlänade mera eftertryck åt sina ord, hade hos sig något imponerande, högtidligt.

De äldre höfdingarna nickade allvarligt åt honom, när han slutade, men de yngre krigarna utbrusto i en

bifallsstorm. Engelsmannen, som knappast förstod hälften af orden, hade dock länge sedan insett det afböjande i sachems yttranden och åtbörder samt följt det med stigande misshag. Endast halft hörde han på tolken; han visste redan, att saken var förlorad.

Men han var diplomat nog att låta höfdingarna höra ännu en rad förbindliga fraser. Först därefter vände han ryggen åt rådsförsamlingen.

Krigarna, som åter sutto med högtidligt allvar, läto honom draga bort, utan att ens röra på ögonlocken.

Först när hans gröna uniform försvunnit mellan hyddorna, reste sig sachem upp och begaf sig med Björntass till sin wigwam.

Nu reste äfven de andra sig upp, och rådsförsamlingen åtskildes under tystnad.

En kort stund därefter trädde Flinke Bäfvern in hos Addy, som bakom tältväggen hade kunnat öfverse det hela och höra hvarje ord, som sades.

— Hur tyckte Addy om svaret, som sachem gaf den hvite krigaren? frågade höfdingen.

I stället för svar fattade jägaren nästan stormande indianens högra hand, skakade den kraftigt och tryckte den.

— Han talade klokt och vist, sade den röde mannen, synbarligen glad öfver det bifall, som hans hvite vän visade.

Han höll därvid sin blick rigtad öfver jägarens axel och långt uti fjärran. Plötsligt for han upp ur sina djupa tankar och sade:

— Men nu inte mera här i wigwamen, nu komma liksom en röd man i hela byn!

Han vinkade åt Addy att följa med.

De gingo ut på den öppna platsen. Flinke Bäfvern gick med långa steg före, rakt till sin egen wigwam.

Där väntade dem båda ett af sysslände squaws tillredt mål, till hvilket äfven flera andra höfdingar och krigare infunno sig.

De äldre bland dessa kände igen Addy redan från tiden före krigen, då han ströfvade omkring här uppe vid sjöarna och jagade hjortar och björnar samt ofta helsade på som en gärna sedd gäst vid Oneidas eldar.

De yngre hade alla nog en gång af en eller annan anledning varit i Mohawkdalen och hade naturligtvis icke försummat att söka upp och lära känna den stridbare jägaren, hvars namn blef vida berömdt omkring hos vän och fiende.

Det lifliga samtal, som snart utspann sig, vände sig, hufvudsakligen om dagens händelse, och de röda krigarna fingo ur jägarens mun höra med stolthet och tillfredsställelse, huru han berömde deras sachem hvarvid Addy häntydde på, att redan under den närmaste tiden skulle komma stora öfverraskningar för alla dem, som voro fiendtligt stämda mot hans landsmän, och att därför Oneidas beslut att förhålla sig neutrala i det närvarande virrvarret vore klokt och vist med hänsyn till hvad som skulle komma.

Först sent på aftonen tog Addy afsked från den gästvänliga wigwamen och han kunde icke afböja att de röda männen följde honom långt utom byn.

Sällsamt nog hade ingen af dem frågat efter ändamålet med hans besök och vandring.

Slutligen tog han afsked från Flinke Bäfvern, som hela dagen blifvit allt tystare och mera eftertänksam.

— Hvad fattas min röde vän, efter som hans tunga med ens blifvit liksom förlamad? frågade jägaren och räckte höfdingen handen till afskedshelsning.

— Icke fråga, icke fråga, svarade den röde mannen med en afböjande hufvudrörelse. Gå nu; Addy skall nog erfaras, hvarför Flinke Bäfvern talar så litet.

Därmed besvarade han kort den hvites handtryckning och vände sig raskt bort samt återvände till byn.

Jägaren tog sin bössa under armen och gick tankfull inåt skogen och upp bland bergen.

Redan sänkte sig aftonens skuggor och inne bland de gamla skogsjättarna blef det fort mörkt. Men snart steg månan upp och kastade sitt silfversken öfver träd-kronornas löfhvalf, som svagt gungade hit och dit för vinden, buro ljusvågorna vidare och förvandlade mörkret där nere under dem till ett tveljus.

Jägaren besteg i rask takt flera höjder, gick tvärs öfver några dalar och kom slutligen emot midnatt till en inhägnad, som han gick öfver samt var snart därefter inne bland en väldig klippformations dystra skuggor.

Här kunde han blott genom mödosamt klättrande komma framåt, men snart blef terrängen jämnare och vidgade sig som till ett bäcken, hvilket på ena sidan var omgifvet af en nästan lodrät stenvägg.

Dit styrde Addy sina steg och stod slutligen framför ingången till en berggrotta, från hvars djup det svaga skenet från en lägereld lyste honom till mötes.

Plötsligt, liksom uppvuxen ur jorden, uppdök en skugglik gestalt bredvid honom.

— Är det ni, Wester? frågade jägaren.

Yes! svarade en röst.

Äro de båda andra komna tillbaka?

— Kanadiern är här sedan nattens inbrott, Murphy kom för en timma sedan.

— Och visste de ingenting nytt att berätta?

— Ingenting! De ha' båda hela dagen legat på utkik uppe på höjderna, men ha' ingenting kunnat upptäcka.

— Nå, låtom oss då njuta hvila för idag, sade Addy. I morgon skola vi komma ett stycke närmare vårt mål. Hur länge har ni ännu vakten?

— Ännu en timma, sedan kommer turen till kanadiern.

— Säg honom att vi måste väckas tidigt; jag vill vidare redan före morgongryningen.

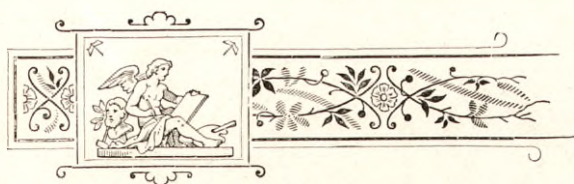
Den andre svarade instämmande.

Jägaren gick in i grottan och närmade sig lägerelden.

Omedelbart bakom denna lågo på bara marken, med en knippa uppryckt mossa under hufvudet och bössorna bredvid sig, två högt snarkande karlar.

Afstående från hvarje bekvämlighet, lade Addy sig ned bredvid dem på det steniga golfvet och låg redan efter några minuter i djup sömn.

TOLFTE KAPITLET.

När Addy följande morgon slog upp de sömndruckna ögonen, fick den annars så kallblodige mannen en väldig skräck i sig. Mekaniskt förde han ena handen till den i gördeln sittande knifven och den andra till bössan.

I det matta skimmer, som den nedbrunna eldens glöder utbreddes öfver den närmaste omgifningen, såg han en indians gestalt sitta, men som, när han med en snabb vändning drog sig tillbaka i en till strid beredd ställning, blef orörlig sittande bredvid honom.

Men under tiden hade Addy tagit i skarpare ögonsikte den mörka gestalten vid sin sida och nu kom ett utrop af förvåning och glädje öfver hans läppar.

— Du här Oneida? utbrast han och tillade raskt: Egentligen bör jag inte förundra mig däröfver; efter din påfallande tystnad igår, hade jag kunnat säga mig,

Mödosamt klättrande, steg Addy upp
bland klipporna.

hvad som försiggick i ditt hufvud, och att du skulle komma.

— Ja, Flinke Bäfvern skulle komma, sade den röde mannen torrt. Han talade icke mycket igår, emedan han tänkte efter, hvar han skulle träffa sin hvite vän — nu är han där!

— Det är åter engång ett mästerstycke af din fyndighet och i öfrigt vackert gjort af dig. Det visar att du är en god och trogen vän — jag skall aldrig förgäta det.

— Flinke Bäfvern skall glädja sig mycket, om Addy alltid tänker på sin röde vän.

— Ja, det skall jag, i sanning och städse. — Men min käre, tillade jägaren och häftade blicken eftertänksamt på de glimmande resterna efter elden. Då du nu är här, måste jag fråga dig,

hvad ditt kommande skall betyda, och då måste jag säga mig, att du utan tvifvel vill erbjuda mig dina tjänster och det blir något annat.

— Hvad vill min hvite vän säga med det?

— Helt enkelt, att jag icke får antaga ditt erbjudande, ehuru det skulle vara mig af största värde.

— Hvarför icke antaga? — Addy söker ju »Sjungande Mun» och hans squaw.

— Visserligen, dem båda söker jag, och när jag nu säger mig, att du har kommit, för att hjälpa mig därvid, så hade det varit bättre jag hade förtegat det.

— Hvarför tiga i stället för tala? — Flinke Bäfvern vill gärna hjälpa sin hvite vän.

— Under andra omständigheter skulle det varit mig kärt, ja, till och med smickrande.

— Bättre att Addy tager omständigheterna sådana de äro, icke som de kunde vara — Addy söker Sjungande Mun — söka är mycket lätt, men finna är mycket svårt: Flinke Bäfvern skall finna bättre.

— Det vill jag ingalunda bestrida, ty att din spårnäsa knappast torde hafva sin like, det har du nyss bevisat genom din ankomst. Men, min röde vän, du besinnar icke, att vi ha att söka Sjungande Mun och hans squaw i huronernas byar.

— Om huroner borttaga Sjungande Mun, så finnas de blott hos huronerna.

— Allt tyder därpå, att Thayendanageas folk bortförde dessa båda, men just därför önskar jag, att du begifver dig hem igen.

— Hvarför vill min hvite vän inte medtaga Flinke Bäfvern?

— Emedan en färd till hyronbyarna har för dig de allerstörsta betänkligheter. Vi skola, då vi i det hela äro blott fyra man, vara så kloka, som någonsin är möjligt, i vårt sökande, men det fallet kunde inträffa, att vi måste klappa huronerna på pälsen och det kan leda till stygga sammanstötningar. Men hvad skulle huendas säga om oneidas, om de se en af deras krigare hos mig?

— Flinke Bäfvern är mycket klok, låter inte bösan tala.

— Det säger du. Men oförutsedda omständigheter kunna bestämma sakernas gång helt annorlunda, än du och jag önska det. Och glöm då inte, att du också måste tänka på din stam, på oneidas, som vilja hålla fred med hela världen. Hvad skall er sachem säga, om han en dag måste höra, att du i fientlig afsigt har inträngt i huronernas byar och stört freden mellan de båda nationerna? Det skulle han taga mycket illa upp; dina egna stambröder skola förneka dig och man skall utstöta dig från ditt folk.

Höfdingen såg en stund eftertänksamt ned framför sig och sade därpå:

— Addy glömmer Mataga. — Flinke Bäfvern glömmer icke Mataga.

— Kommer du nu igen med den gamla historien, sade jägaren och skrattade högt. Var det inte mänsklig och kristlig plikt, att jag den gången drog din mor undan den där bestens klor? Har du inte genom otaliga vänskapsbevis under tiden återgäldat den lilla tjänst, som jag genom blotta tillfället blef i stånd att visa dig?

Indianen svarade genom en åtbörd af otålighet,

men lade band på sig och såg därefter en stund ned framför sig.

Plötsligt ryckte han svagt till, vek hastigt upp ärmen på sin jaktskjorta, fattade jägarens högra arm och blottade äfven dess underarm.

Hos båda männen blef en fullkomligt lika tatuering synlig, som i röda konturer förestälde ett djur af kattsläktet.

Allvarsamt, nästan högtidligt visade den röde mannen på båda dessa teckningar och sade:

— Här puma, där puma, — här blod af hvit och röd man tillsammanflutit och där blod af hvit man och röd man flutit samman — båda armarna en arm, båda männen en man — Flinke Bäfvern älskar sitt folk, men han glömmer icke vänskapens pligt.

— Jägaren ville svara, men höfdingen reste sig upp och vände sig bort, liksom tålde han icke några vidare motsägelser, som om han ville därmed säga, att hans gående med var en beslutad sak, den var oåterkallelig.

Äfven Addy reste sig nu upp och de trädde båda bredvid hvarandra ut framför grottan.

Dagen började redan gry och de tre rangers, stora, starka gestalter, väntade några steg utanför ingången och voro beredda till marsch.

Flinke Bäfvern tycktes emellertid betrakta dispyten mellan honom och jägaren som afgjord. Han kastade en rask blick på den närmaste omgifningen, visade på de närmast bäckenet liggande klipphöjderna och vinkade åt jägaren att följa honom dit.

Ankomna dit upp, bestego de den högsta punkten

och hade nu en vidsträckt utsikt öfver det vackra landskapet.

— Här Mohawk, begynte indianen, visande åt sydost, hvarest den uppgående solen hade målat hela horisonten med eldröda strålknippen. Därpå flyttade han fingret åt norr: Där ligga små berg, därefter stora berg — där äro huronbyarna!

Han pekade sedan på några i denna rigtning liggande dalsträckningar och förklarade vidare:

— Där ämnar Addy ligga i skogarna och vänta, tills han ser, att huronerna beträda krigsstråten.

Jägaren nickade, till tecken att detta var hans afsigt.

— Det är bra, mycket bra, förklarade Flinke Bävern. Addy ämnar blifva liggande där, tills indianerna gått förbi honom. Då ämnar han med de hvita männen smyga sig till huronbyarna.

Åter nickade jägaren.

— Det är nog bra, fortfor den röde mannen. Men där — han pekade åt vester, hvarest en stor gördel af sjöar sträckte sig till huronernas område — där är mycket bättre, där är inga spejare. Där är vägen mycket bra — i vattnet lämnar mokassinerna inga spår.

— Det har du rätt i, sade jägaren, synbarligen angenämt öfverraskad. Och det tyckes till och med, fortfor han, sedan han med en lång, forskande blick underkastat sjöområdet sin pröfning — att vägen på sjöarna för temligen tätt intill huronernas byar.

— Den för mycket bra, vattnet räcker till hydorna. Där äro berg, många berg, höga berg, där bättre ligga i skogen, tills röda krigarna lämnat by-

arna, sedan är det lätt att smyga sig till deras wigwamer.

— I röda folk ären då födda till slughufvuden, och du vet i detta fall dessutom att förbinda det nyttiga med det angenäma.

— Vägen på vattnet är bättre, mycket bättre!

— I hvarje fall är den bekvämare än att gå till fots längs efter hela bergssträckan. Hvad du föreslår inser jag; det kan blott ställas i frågan, hvar vi skola erhålla något passande fartyg.

— Ah, kanot finnes nog, det skall Flinke Bäfvern sörja för.

— Ville du det, så skulle jag inte länge besinna mig och taga din hjälp i anspråk härtill.

— Hugh! svarade den röde mannen kort och vände sig genast till den nordvestliga bergslutningen, för att därifrån stiga ned till en smal dal, ur hvilken den smala silfverstrimman af ett temligen betydande vattendrag lyste upp.

Addy gaf ett tecken åt rangers och genast följde de fyra hvita Flinke Bäfvern.

Efter en half timma kommo de ned och trädde in i en tät skog och efter ännu en kvarts timmas vandring kunde de höra vattnets brusande.

Flinke Bäfvern, som hittills gått tigande före och med långa steg, saktade nu sin fart och lät jägaren komma fram till sig.

— Hvad vill Addy häldre? frågade han. Vägen till det stora vattnet är lång genom skogen, men bra; vägen på vattnet är dålig, men kort.

— Jag är alltid för det korta, svarade jägaren,

förutsatt i detta fall, att din vattenväg är någorlunda farbar och att vi inte löpa fara att eländigt drunkna.

— Vattenvägen är dålig men mycket snabb — kom och se, sade den röde mannen och ilade i förväg vidare.

Efter några minuter stodo de vid stranden af en trettio till fyrtio meter bred flod, hvars vatten med snabbhet forsade brusande nedåt dalen.

— Nå, saken ser föga inbjudande ut, men jag känner dig som en god styrman, du skall nog föra oss säkert.

— Flinke Bäfvern skall föra väl.

Äfven de tre rangers, som alla tre blifvit djärfva, oförvägna och beslutsamma i de ändlösa krigen, hade igenting emot vattenfärden. De hulpo också genast till, när Flinke Bäfvern och jägaren begynte rulla till flodstranden talrika kors och tvärs liggande trädstammar och till en del afkorta dem till den erforderliga längden för att däraf sammanfoga en flotte.

Snart lågo de erforderliga stammarna bredvid hvarandra och blefvo därefter genom naturliga rep, som männen togo af här yppigt florerande slingerväxter, ändamålsenligt sammanbundna.

Flinke Bäfvern förfärdigade vid den bakre smala delen af farkosten och af samma materiel med öfivad hand en väldig ygla och stack i densamma en skyffelartad till roder formad, dels naturbildad, dels med yxan tillhuggen trädstam.

Därefter blef den nu färdiga flotten skjuten ned i vattnet och bestigen af de fyra hvita. Indianen stod redan vid rodret.

En sista stöt mot stranden och farkosten råkade i

gungning samt flyttades af vattenflödets kraft och sköt åstad på det brusande och skummande vattnet.

Denna färd i den oerhörda vildmarkens ensamhet var härlig, men icke ofarlig.

Som ett grönt löftak hvälfde sig från båda sidor åt flodens midt urskogens yppiga växlighet och bredd på de smala ställena ett förtrollande halfdunkel.

Mellan de väldiga trädstammarna stodo jättestora örter, och ända upp i de öfversta grenarna på träden nådde allehanda slingerväxter, hvarifrån de ofta hängde ända ned till vattnets yta.

Enstaka af jättarna hade dock af ålderdomssvaghet eller någon elementernas inverkan kommit på fall och hade vid sitt störtande lagt sig på tvären ut i floden, hvarigenom de bildade icke ofarliga bränningar, så att det vid den pilsnabba färden behöfdes full uppmärksamhet och styrmannens hela styrka och skicklighet att alltjämt i rätta ögonblicket undvika dessa hinder.

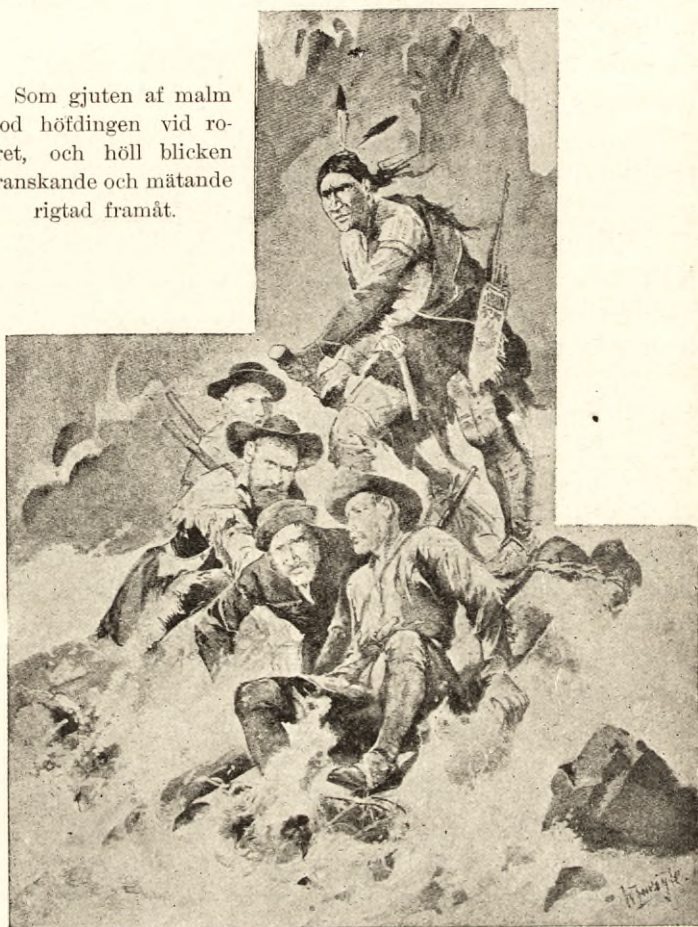
Så foro de väl en half timma nedåt dalen och först småningom förändrade landskapet sig. Stränderna blefvo högre, vegetationen trädde tillbaka, men i flodbädden visade sig nu också otaliga klippor mellan hvilka vattnet forsande banade sig väg, bildande en mängd gurglande virflar och vattenfall.

Men som gjuten af malm stod höfdingen vid rodret och höll ögonen pröfvande och mätande rigtade framåt, än utförande en lindrig svängning med farkosten, än med en väldig ryckning kastande om det primitiva rodret, för att öfvervinna ögonblickets fara.

Slutligen blefvo stränderna åter lägre, trädde längre och längre tillbaka och vattnet flöt nu lugnt.

Som gjuten af malm
stod höfdingen vid ro-
dret, och höll blicken
granskande och mätande
rigtad framåt.

Männen reste sig nu upp på de gungande plan-
korna, vid hvilka de hållit sig fast under den rasande
färden, och skakade skrattande af sig vattnet, som
ofta likt en störsjö spolat öfver dem.

Skogen försvann vid båda sidor och på icke alltför långt afstånd blef den gråaktiga ytan af en stor sjö synlig.

Flinke Bäfvern styrde den nu långsamt drifvande flotten till af öfverhängande buskverk dold vik, hvarest männen sprungo i land.

— Det kan man kalla en färd! utbrast kanadiern, synbarligen glad, att han åter hade fast mark under fötterna. Jag vill hålla vad, att vi på en timma tillrygglagt en hel dagsmarsch.

— Om man skulle marschera, så behöfdes hela tiden från morgonen till aftonen, förklarade Flinke Bäfvern.

— Och vill du säga oss, hvar vi nu äro, frågade Addy.

— Här är oneidaområde, här är min hvite vän säker, behöfver ingenting frukta; men det är bättre om oneida icke se de hvita krigarna.

— Om du anser det för rådligt, skola vi naturligtvis så snart som möjligt göra oss osynliga.

— Stanna i buskaget, gå inte intill sjön; Flinke Bäfvern skall hemta kanot.

— När tänker du vara här tillbaka med farkosten?

— Flinke Bäfvern skall skynda mycket, men icke förr än i afton komma igen; först när det är natt, kommer han igen; då fara vi vidare.

Indianen vände sig om för att gå, men kom igen ännu en gång och räckte jägaren sin båge och en knippa pilar, hvarmed han väl icke utan afsigt utrustat sig till detta tåg, i stället för att medtaga bössa.

— Tag här! Flinke Bäfver vet, att Addy skjuter bättre med bössa, men kan också med pil träffa vildt.

Om hvita män äro hungriga, så finnas många fåglar vid floden, många fiskar i vattnet, och i skogen hjortar; låt inte bössan tala!

Addy mottog tacksamt skjutvapnet, hvarefter indianen försvann bland buskarna.

— En präktig karl, denne röde, menade Wester, som var den efter allt utseende starkaste af de tre gränsjägarna. Vi skola göra väl i att hålla den karlen varm, om det skall lyckas oss, hvad vi förehafva.

— Ja, det är en präktig människa bekräftade jägaren och skildrade för kamraterna flera drag ur sitt eget och den röde mannens lif, hvilka ledde till en varaktig, upprigtig och sann vänskap mellan honom och Oneida. Han förteg icke heller för dem sina betänkligheter, att indianernas offervilliga deltagande i deras företag kunde hafva svåra följder för honom, hvaröfver de något råare anlagda och genom krigshandverket härdade rangers visserligen tänkte mera nyktert och praktiskt.

Solen steg småningom till zenith, och männen kände behof att stärka magen. I enlighet med Flinke Bäfverns uppmaning, begagnade Addy sig af bågen och pilarna samt nedlade därmed flera feta änder och några andra ätbara vattenfåglar, som sedan af Morphy, hvilken för dagen hade öfvertagit kockens bestyr, blefvo stekta vi låg eld.

Efter intagen måltid, blefvo vakterna bestämda för återstoden af dagen, och som den kommande natten sannolikt måste uppoffras, blefvo de vaktfria karlarna af Addy uppmanade att hvila sig.

När slutligen aftonen kom och det blifvit mörkt, infann sig Flinke Bäfvern åter och förstängade Addy,

som just höll vakten, att det nu var tid att följa med honom.

Raskt blefvo de sofvande väckta. Resten efter måltiden packades samman och den i beredskap lig-gande båten bestegs.

Det var en rymlig, af björknäfver sammanfogad och med fyra åror försedd indiansk kanot.

Addy och de tre rangers satte sig på roddarbän-karna och Flinke Bäfvern tog plats vid rodret.

Med kraftiga årtag togo männen i, medan india-nen skötte en femte åra med något bredare blad och använde den som roder.

Samtliga årorna hade af höfdingen, för att dämpa ljudet af årslagen, blifvit omlindade med lärft, och nästan ljudlöst gled därför farkosten nedåt floden ända till dess mynning, hvarest den genast tog nordlig kurs tvärs öfver sjön.

Oaktadt båten visade sig mycket stadig, var den dock ovanligt lätt bygd och var mycket snabbgående.

Likväl var midnatt redan förbi, när man äntligen såg de spöklika skuggorna af den nordliga sjöstranden dyka fram. Här styrde Flinke Bäfvern in i ett smalt vattendrag, följde detta ännu en liten sträcka och lät därefter båten löpa intill stranden.

— Hvita männen ro mycket, hvita männen ro bra, förklarade han. Här hvila vi; när dagen kommer, ro vi vidare.

— Du har hittills iakttagit så stor försiktighet och nu vill du att vi skola vid ljusan dag ro vidare, oak-tadt vi med hvarje årtag komma närmare huronerom-rådet? frågade Addy något förvånad.

— Oneidakrigarna se icke längre Flinke Bäfvern; huronbyarna äro ännu långt borta.

— Och kunna inte andra, mot de hvita fientligt sinnade röda folk här komma i vår väg?

— Här finnas ingenstädes några indianer; här kan tryggt faras midt på dagen. När vi komma närmare huronbyarna, skola vi åter ro nattetid.

Addy, som visserligen temligen noga kände till trakten här uppe vid sjöarna, men som icke var orienterad angående indianernas byar, emedan dessa ofta flytta sina bostäder, måste vara tillfreds med denna förklaring.

För öfrigt kände han sig ingalunda orolig. Han hade ju ofta nog haft tillfälle lära känna sin röde väns försigtighet.

Äfven rangers satte fullt förtroende till den röde mannens ledning, efter allt hvad de hört om vänskapsförhållandet mellan honom och jägaren. Dessutom uppmanade han nu till en rast och detta var dem mycket välkommet efter det ansträngande och ovana roddarbetet.

Sedan indianen utbedt sig att för de närmaste timmarna få öfvertaga vakten, uppsökte hvar och en en hviloplats åt sig.

Snart efter dagens inbrott väckte Flinke Bäfvern dem, och nystärkta steg man åter i båten.

Man följde under flera timmar det smala vattendraget och hade det slutligen bakom sig. För männens blickar utbredde sig nu en vidsträckt vattenyta, som visserligen blott var omkring två kilometer bred, men hvars längd man icke kunde öfverse.

Stränderna, som voro bevuxna med allehanda

örter, gräs och mossbelupna stenar, öfver hvilka vackra almar hvälfde sina kronor, erbjödo en utomordligt målerisk tafla.

Öfver trädtopparna flögo i vida kretsar stora rofåglar, spejande efter byte, men på den jämna vattenspegeln drefvo tusentals dykare af mångfaldiga arter sin lek. Stora andflockar flöto slumrande omkring, med hufvudet vänt bakåt och instucket mellan vingarna. Däribland funnos den färgprålande skogsanden och den bländande hvita snöanden.

Längs efter stranden, i grundt vatten stodo orörliga de långhalsiga blåa tranorna. Det hela var en bild af fridfullt lif.

Men så snart båten närmade sig någon grupp af dessa vatteninvånare, höjdes genast ett skarpt varningsrop, dykarna försvunno i vattnet, de uppskrämda änderna uppstämde ett öronöfvande snattrade och nu först visade sig riktigt djurlifvets rikedom.

Genast höjde sig otaliga vingpar till vild flykt och flydde på sina färgpräktiga vingar längre ut till sjös eller till den skyddande skogen.

Det var klart att vid denna sjös stränder hade inga människor sin vistelse, ty annars skulle djurlifvet här icke bibehållit sig i detta öfverflöd och idyllisk ursprunglighet.

Likväl styrde Flinke Bäfvern temligen nära intill östra stranden, nog i afsigt att, om någon fara likväl hotade, man skulle kunna försvinna in i en vik eller bakom öfverhängande buskverk.

Under dessa omständigheter, som läto iakttaga mycket nytt och intressant samt på samma gång erbjöd tillfälle att försöka bågens och pilens kraft, gick

tiden fort för roddarna och redan kort efter middag kommo de till ett helt virrvarr af klippöar, som voro rikligt betäckta med mylla och hade att uppvisa en yppig växtlighet.

Från springor och nischer i klippväggarna sköto upp rikt löfklädda träd, som voro öfverdragna med allehanda slingerväxter, som ofta sträckte sig ända ned till vattnet. Öfverallt frodades yppiga bladväxter af de sällsammaste former och färger, växlande från matt grått till det mest eldröda, och däribland framstucko liksom nyfiket otaliga brokiga blommor.

Flinke Bäfvern styrde rätt in i detta ökoas och för att unna roddarna att hvila sig något, lade han till på ett skyddadt och lätt tillgängligt ställe vid en liten ö.

— Här är godt och säkert, stanna här till aftonen, och ro sedan vidare; huronbyarna äro icke långt borta; de ligga där bakom bergen, förklarade han.

På blott några mils afstånd funnos verkligen några ansenliga, skogbeklädda höjder och där bakom skulle således det eftersträfvade målet ligga.

Man sökte och fann snart en porlande källa, tog fram munförrådet och det på hitfärden förvärfvade jaktbytet samt sökte inrätta sig efter omständigheterna på bästa möjliga sätt.

Sedan måltiden var beredd, tog äfven Flinke Bäfvern för sig, men han återvände snart till sin kanot, för att med jägarens tillhjälp företaga en delvis nödig blifven reparation å årornas omsvepning.

— Nu få vi snart veta om Sjungande Mun och hans squaw ännu ha' sina skalper, sade den röde

mannen, under det han ifrigt snodde och snörde på en af remarna.

— Jag hoppas att det så är, sade Addy. Jag hoppas också att deras befriande lyckas.

— Om vi äro kloka, så måste den lyckas!

— Huru vi skola gå till väga, det får omständigheterna afgöra. Först och främst anser jag, att vi under kommande natt böra begifva oss till ort och ställe, det vill säga till den bästa möjliga iakttagelsepunkt, om du inte har några giltiga betänkligheter däremot.

— Flinke Bäfvern skall i afton föra hvite vännen; han skall ingenting invända — redan idag smyga till byn, icke förlora någon tid.

— Men då, när vi äro så långt, skall du hafva vänligheten att öfverlämna oss åt vårt öde.

— Först när vi äro vid bergen, skola vi tala vidare.

— Du vill nog åter igen slinta mig ur händerna, men jag skall säga dig, att det är mitt fulla allvar; du skall då vända om; jag vill inte längre låta några invändningar gälla.

— Ja, Flinke Bäfvern skall vända om, öfver vattnet tillbaka; men ännu vet jag inte när; först vid huronbyarna ser jag det.

Den röde mannen sade detta med sådan bestämdhet, att jägaren, för att icke med sin farhåga nedstämma sin vän, tills vidare icke längre vidhöll sin fordran.

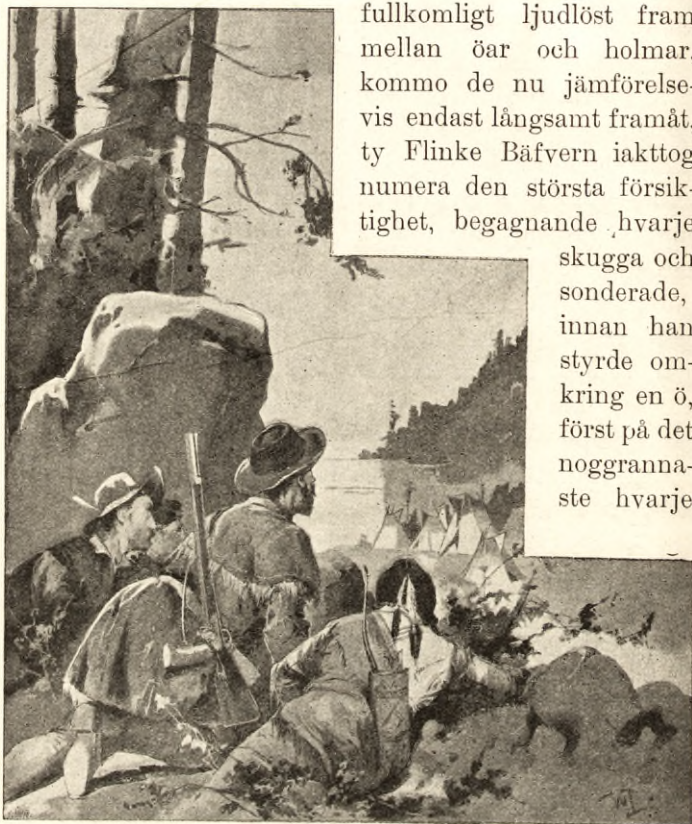
Under sitt arbete aftalade de mycket. Därunder förgick resten af eftermiddagen, tills det äntligen mörknade.

Nu väckte de rangers och man steg i båten, hvar efter färden fortsattes med nya krafter.

Ehuru farkosten gled fullkomligt ljudlöst fram mellan öar och holmar, kommo de nu jämförelsevis endast långsamt framåt, ty Flinke Bäfvern iakttog numera den största försiktighet, begagnande hvarje

skugga och sonderade, innan han styrde omkring en ö, först på det noggrannaste hvarje

Med spänd uppmärksamhet iakttog männen indianbyn.

bugt. Först efter två timmars färd hade de småöarna bakom sig och rodde därifrån i öppen sjö längs efter östra stranden.

De fyra hvita sprungo i land och undersökte sina vapen.

Indianen drog båten in i en liten bugt under nedhängande buskar och gömde årorna under tätt buskage i närheten.

— Följen nu med Flinke Bäfvern! hviskade denne och gick ned vid stranden.

De hvita följde efter honom.

För att icke efterlämna några spår, gingo de omkring en fjärdedels timmes väg i det temligen starkt flytande strandvattnet uppför floden och veko därefter af inåt skogen, följande bädden i en liten bergbäck och gingo så ännu en sträcka i vatten.

Slutligen steg terrängen betydligt och nu trädde Flinke Bäfvern upp på det torra.

Tätt framför dem häfde sig ett enstaka, kägelformigt och rikt skogsbevuxet berg, som de, banande sig väg, stego uppför ända till toppen.

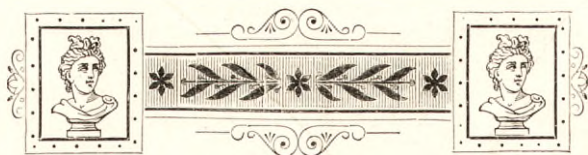
När de hade uppnått högsta punkten och på andra sidan spejade efter något tecken till lif, låg hela terrängen framför dem tyst och mörk.

— Det är bra, när det inte finnes någon eld, menade Flinke Bäfvern. Kanske krigarna redan lämnat byn; kanske de redan äro på krigsstråt.

Man fördelade vakterna och lade sig till hvila.

TRETTONDE KAPITLET.

Addy i huronernas by.

Följande morgon, när den första gryningen knappast ännu visat sig, voro de tre männen redan uppe och spejade nyfiket ned i djupet.

Men deras förväntan blef stäld på ett hårdt prof, ty dalen ända långt ut till sjön låg inhöljd i en tät dimma.

Först när den glödande röda solbollen steg upp i öster, började den gråhvita slöjan skingra sig och drog uppåt höjderna, hvarest den småningom försvann.

Nu visade sig för deras ögon ett ganska stort, af buskar och skog besatt lågland, som småningom smalnade af till en dalsträckning och förlorade sig som en smal dalgång mellan de östra bergen.

Icke långt ifrån stranden syntes ett stort antal indianhyddor, bland hvilka dock knappast hälften kunde anses bebodda. Större delen af dem befann sig onek-

ligen i ett högst dåligt skick. På många af väggarna hängde trasor ned och hade af väder och vind lagts på sned, ja, många hade redan alldeles fallit samman.

Ett svagt utrop undslapp jägaren och han visade med fingret på midten af byn, hvarest från en genom sin storlek sig utmärkande wigwam reste sig en nästan tjugo meter hög, med bjärta färger bemålad stång.

— Addy känner väl igen *totem*, sade Flinke Bäfvern. Totem visat många hjortar — det är Thayendanegias wigwam!

— Och bågen på vapenstången fattas!

— Addy har goda ögon, Addy har falkögon. När båge och pilar hänga på totem, då är Thayendanegias i sin wigwam; när de inte hänga där, då är han borta öfver sjön eller öfver bergen.

— Lyckan tyckes gynna oss redan första dagen. Om höfdingen är borta, får man väl antaga, att han också har tagit största delen af sina krigare med sig.

— Det skola vi genast få se, sade Flinke Bäfvern.

Med spänd uppmärksamhet iakttago de fem männen byn.

Några hundar ströko vädrande omkring bland hyddorna. Vid sidan om dessa betade några hästar på den närbelägna ängen.

Småningom blef det lifligt i några wigwamer. Små, tunna rökskyar stego upp från rökålen. Några i brokig kjortel klädda gamla kvinnor blefvo synliga, igenkänliga på deras krokiga hållning och släpande gång. De vandrade alla till en genom byn rinnande bäck för att hemta vatten.

Nära en timma förgick, tills slutligen äfven några krigare blefvo synliga mellan hyddorna. De buro den

så kallade, redan på långt håll igenkänliga engelsmännens »blankett», den bland huendas omtyckta blåhvita yleschalen öfver skuldrorna. De inskränkte sig till att vandra fram och åter framför hyddorna eller att lägga sig ned där.

Snart gällde det hos de uppe på berget på lur liggande männen som en afgjord sak, att endast ett ringa antal antal krigare fanns närvarande i byn.

Genast började de göra upp sin stridsplan, hvarvid äfven de tre rangers, i synnerhet kanadiern, deltog. Den sednare föreslog, att som de i byn närvarande sannolikt blott bestodo af gamla och invalider, borde man genast stiga ned och taga lägret med storm.

Men därvid stötte han på afgjordt motstånd såväl hos Addy som hos Flinke Bäfvern, isynnerhet som den sednare oaktadt alla jägarens invändningar icke lät betaga sig att personligen medverka vid den tillämnade befrielsen af fångarna.

Så blef då nedstigandet till byn förlagdt till tiden efter mörkrets inbrott och hvar och en särskildt fick sin uppgift sig tilldelad.

Alla emottogo bestämd anvisning, att man, antingen man hade funnit de sökta eller icke, efter fullgjordt verk skulle draga sig tillbaka till kanoten bakom berget och att de där skulle sammanträffa. Kanotens läge blef från höjden noggrannt beteckadt af Flinke Bäfvern.

I förväntan på hvad som skulle komma, föreföll dagen mycket lång för de väntande männen.

De inskränkte sig till att vidare iakttaga, hvad som tilldrog sig nere i byn, hvarigenom dock deras

antagande att de flesta krigarna voro frånvarande, blott bekräftades.

Slutligen gick solen ned vid horisonten och det blef fort mörkt på låglandet. Jägaren gaf tecknet och försiktigt stego de i skogens mörker nedför bergslutningen.

Äfven rangers hade genom sin årlånga krigföring mot rödskinnen blifvit så öfvade, att de icke gáfvo de båda andra efter i försiktighet och vighet; nästan ljudlöst gled de nedåt, blott emellanåt skrämdes något litet djur upp och prasslade bland örter, gräs och buskar.

Ankomna ned, vände de sig rakt mot byn.

Snart uppdöko de gråhvita wigwamerna framför dem ur mörkret. Här och där brann ännu en hyddeld och lät konturerna af de i hyddans inre sig rörande eller sittande gestalterna synas som skarpt tecknade, mörka silhouetter mot tältväggen.

Omkring hundra steg från byn gjorde de halt.

Flinke Bäfvern hade betingat sig att göra försök till upptäckande af fångarnas gömställe samt ville därför först smyga sig ensam fram till byn.

Först efter hans återkomst skulle, allt efter de iakttagelser, som han gjort, gripas till handling.

Rörande sig snarlikt en orm, smög han vidare och försvann ljudlöst mellan hyddorna.

Omkring en timma förgick, och den föreföll de väntande som en evighet. I byn förblef det visserligen lugnt; ingenting förrådde att Oneida stött på motstånd. Likväl voro de icke litet ängsliga för hans skull och lyssnade med återhållen andning efter ringaste buller

samt voro hvarje ögonblick beredda, att på det aftalade tecknet ila till hans hjälp.

Slutligen dök en skugga fram om det närnast liggande tältet och långsamt och försiktigt närmade sig höfdingen åter gömstället.

— Det är bra, hviskade han, — Flinke Bäfvern såg den hvita squaw, hörde Sjungande Mun; han blåste; men han blåste inte gladt, han blåste mycket sorgset. — Flinke Bäfvern skall befria den hvita squaw, Addy hemta Sjungande Mun.

— Och det nu genast; menar du inte så?

— Jo, nu genast hemta, inte vänta; nu slocknade eldarna i byn, där är alldeles mörkt; sednare kommer nattens sol, då är det inte så mörkt.

— Då går det löst! hviskade jägaren till rangers. Det blir vid den aftalade planen — färsk fisk, god fisk, — vi vilja inte förlora någon tid!

Genast reste sig kanadiern och Wester samt smögo sig in i buskaget till höger.

— Det är bra, hviskade Flinke Bäfvern och lyssnade ännu en stund efter de båda samt tryckte sig därefter tätt intill jägaren, på hvilken han raskt svepte några linnetrasor om skinnhandsken och därefter band fast dem:

— Så är det bättre, sade han. I byn finnas gamla krigare; de höra illa; men ändå är det bättre så.

Därpå tog han fram en liten bundt, vecklade ut den till en blåhvit »blankett» och kastade den om jägarens skuldror.

— Flinke Bäfvern stulit bort den från röda krigare; den kan vara bra för Addy; när Sjungande Mun är fri, få huronerna igen sin blankett.

Därefter tog han filthatten från jägarens hufvud och räckte den åt Murphy. Sedan fattade han med ett raskt grepp Addys temligen långa hår, vred det skickligt uppåt, samt band det till en knut i nacken, så att det liknade en skalplock.

Raskt ryckte han därpå en af örnfjädrarna från sitt eget hufvud och stack den i jägarens uppbundna hår.

Så utstyrd kunde jägaren mycket väl blifva i mörkret ansedd för en huron.

Addy måste skratta, men han insåg nog, att denna förvandling kunde under vissa omständigheter komma honom till mycken nytta och han tryckte tacksamt sin röde väns hand.

De tre männen stodo tysta. Murphy hade uppgiften att stanna kvar här och i kritiska fall gripa in samt att framför allt täcka återtåget.

Addy och Flinke Bäfvern stodo beredda hvarje ögonblick att bryta upp.

Då hörde man en hund häftigt skälla i byn, hvarpå äfven några temligen hesa rop hördes.

I den riktning, i hvilken kanadiern och Wester hade försvunnit, hördes hästramp och vilda rop. Dessa båda hvita hade således enligt planen kastat sig på de vid sidan om hyddorna betande hästarna och drefvo dem åt berget till.

Nu blef det lifligt i byn. Äfven där skallade nu höga rop.

— Det är ett godt skämt! sade den annars så allvaramme höfdingen skrattande. Det har Addy gjort bra. Hör hur huendas skälla på hästtjufvar.

Förbannelseropen i byn blefvo allt högljuddare och rörelsen, som uppstått i byn blef allt lifigare.

Nu hörde man i den riktning, hvarest hästrampet nu hördes blott på långt afstånd, flyktande steg.

Då small ett skott temligen långt uppe i dalgången.

— Nu torde det vara på tiden, hviskade jägaren till Flinke Bäfvern.

— Hugh! svarade denne tyst och reste sig.

Beslutsamt smögo sig de båda fram till byn. Höfdingen öfvertog vägvisningen. Äfven han hade

Slutligen blef den röde mannens motstånd svagare, och till sist upphörde det.

under tiden kastat öfver sig en »blankett» och måste i det härskande mörkret ovilkorligen blifva ansedd för en huron.

I detta medvetande gick han käckt och fritt på sitt mål. Jägaren följde efter honom.

Om det fanns något, som kunnat ingifva dem betänkligheter, så skulle det väl varit att småningom

blefvo tjärfacklor tända på åtskilliga punkter i byn; men de gingo modigt vidare, hittills hade det ju också lyckats dem att undvika fackelskenet.

Så hade de jämförelsevis fort kommit ända till midten af byn, då höfdingen plötsligt stannade framför en nästan sammanfallen hydda och pekade på en blott några steg ifrån honom befintlig, belyst wigwam.

— Där är hvita squaw, hviskade han jägaren i örat. Flinke Bäfver såg, hur hon och en indiansquaw beredde majsbröd; Flinke Bäfver skall hemta hvita squaw, men först visa hvar Sjungande Mun är.

Jägaren nickade medgifvande och de skyddade raskt vidare.

Då, när de just ville förbi hyddan, som höfdingen betecknat som den hvita kvinnans vistelseort, slogs tältets förhäng plötsligt tillbaka och en gammal indianska kom ut framför ingången och höll en brinnande tjärsticka i högra handen.

¶ Flinke Bäfvern gick käckt förbi henne och hon lät honom obehindradt passera. Jägaren, som gick tätt efter honom, var i fara att blifva igenkänd och sökte draga sig åt sidan, men det var redan för sent. Olyckan ville, att gumman just i detsamma höll tjärstickan högt upp, så att hon lyste jägaren omedelbart i ansigtet.

Hon studsade bestört tillbaka och utstötte ett skrik.

Lyckligtvis hade hon i sin förskräckelse släppt tjärstickan, och Addy släckte genast ut den med foten, medan han blixtnabbt fattade kvinnan vid strupen.

Med en ryckning lyfte han henne upp och försvann med henne in i hyddan.

Genast var äfven Flinke Bäfvern tillstädes och

stoppade i hennes mun en handfull jord, som han raskt skrapat upp utanför hyddan.

— Nu kan squaw inte skrika mera, hviskade han. Nu är det att lägga henne ned och binda henne.

Raskt lade Addy gumman ned på golvet.

— Det gör mig riktigt ondt, madam, sade han härvid, att jag måste taga så hårdt i er, sådant är ju annars ohöfligt inför det späda könet, men omständigheterna ursäktade människorna; var ni lugn, det gäller inte ert lif.

Flinke Bäfvern hade redan böjt sig ned, för att med en läderrem snöra samman hennes armar och sedan göra detsamma med fötterna.

Jägaren gick fram till eldstaden och tände vid glöderna en tjärsticka, som låg till hands. När dennas sken lyste upp hyddan, varseblef han i tältets bakgrund Bincha, som satt där blek som ett lik och höll ögonen stelt riktade på Addy. I hennes blick låg en blandning af misstro, förvåning och förfäran.

— Känner ni inte igen mig? frågade Addy.

Nu ljusnade hennes bleka och infallna ansikte, men hon kunde icke få fram ett ord; hon endast räckte honom båda sina händer.

— Var vid godt mod! uppmuntrade jägaren henne. Blott några minuter ännu och ni är fri. Vi gå nu för att hemta Franz. Oneida här skall komma tillbaka till er och åt honom skall ni utan betänkande anförtro er. Förhåll er under tiden alldeles tyst och — allt kan bero däraf — passa väl på gumman här!

Han räckte Bincha en af sina knifvar, hvarmed hon genast skar sönder sina fotbojor. Därefter reste hon sig raskt upp, lutade sig ned öfver indianskan och

höll i sin ifver knifven på den dessutom bundna kvinnans strupe.

Flinke Bäfvern hade af försiktighet stoppat äfven några tyglappar i gummans mun. Han var färdig och reste sig upp.

Jägaren nickade ännu en gång uppmuntrande åt Bincha och släckte tjärstickan.

De båda lyssnade en liten stund, därefter slog höfdingen förhänget sakta tillbaka och de trädde ut i det fria.

Där ute framför hyddan var det tyst och mörkt. På afstånd hörde man hundskall och emellanåt ett bösskott.

Tydligen hade alla invånarne i byn brutit upp för att söka efter de förmenta hästtjufvarna. Till och med kvinnorna tycktes hafva lämnat hyddorna och hafva begifvit sig ut för att iakttaga hvad som tilldrog sig utanför byn.

På några hundra stegs afstånd åt bergsidan hördes klart klingande röster skrika om hvarandra; men i själfva byn fanns hittills icke någon enda kvinna att se förutom den, som låg bunden.

Så kommo de båda obehindradt förbi en rad vidare hyddor, tills plötsligt höfdingen stannade och pekade på en invändigt belyst wigwam. Det matta, genom linneväggen trängande skenet var starkt nog att låta se en framför ingången stående krigare.

Denne karl stod stödd på mynningen af sin bössa och hade synbarligen hela sin uppmärksamhet riktad på hvad som tilldrog sig på afstånd.

Till tecken att han förstått, lade Addy handen på Flinke Bäfverns axel och smög sig därefter ljudlöst

som en katt omkring en ännu däremellan liggande hydda, så att han kom att stå bakom huronen.

Plötsligt for han, som skjuten ur en kanon, fram ur mörkret, grep karlen vid nacken, en ryckning, en stöt och han hade kastat honom till marken.

Flinke Bäfvern lät i detsamma höra ett gurglande bifall uttryckande ljud och försvann.

Huronens öfverrumpling var emellertid ingalunda att betrakta som en redan fullständig. Indianen hade visserligen genom angreppets häftighet blifvit bragt ur jämnvigt och som en mjölsäck fallit till marken, men han sansade sig fort och värjde sig nu förtvifladt.

Addy däremot trodde sig redan hafva vunnit spel och tog till följd däraf saken något för lätt, men såg sig nu gent emot en honom i styrka jämfördig motståndare.

Därtill var den för honom ovana »blanketten», hvari den röde karlen nu med båda händer höll fast, honom till mycket hinder.

En förfärlig brottning uppstod och ehuru Addy höll sig ofvanpå, så förblef det dock länge oafgjordt, om han skulle kunna utan vapen öfvervinna sin motståndare.

Slutligen lyckades det honom att få tag om motståndarens strupe och den röde mannens motstånd blef svagare samt upphörde slutligen alldeles.

Men Addy litade icke på huronen.

Med hela återstoden af sin styrka släpade han honom in genom hyddans ingång.

— Ah, hvad ä' det där? utbrast här en röst i förundran. Ah — ser man på!

Och en på golfvet liggande gestalt ville häftigt

resa sig upp, men hade i sin öfverraskning icke be-
tänkt att han var bunden till händer och fötter. Han
sjönk därför åter ned på den under honom liggande
mattan.

Addy hade genast öfversett sakernas ställning.

Utan att släppa huronen, kastade han sin knif åt
den talande.

Franz, ty det var han, vred sig och rullade sig
tills han kom så nära knifven, att han kunde fatta den
och sedan han fått den i sina händer, skar han genast
af bojorna kring armar och fötter.

— Hjälp mig att binda den röde! sade jägaren.

Detta lät Franz icke säga sig två gånger.

Raskt tog han de afskurna bastrepen, som han
själf haft om sina lemmar, knöt dem fullkomligt regel-
rätt samman och inom kort låg huronen bunden.

Denne hade ännu icke återkommit till medvetande.

— Tag krutpungen ifrån karlen! befalde Addy
och tog ur en af sina fickor en linnetrasa, som han
stoppade i indianens mun. Utanför hyddan finner ni
hans bössa. Om ingenting kommit emellan, så är er
hustru redan befriad.

Franz ville fatta jägarens händer och utgjuta sig
i tacksambetsbetygelser, men Addy afklippte orden för
honom.

— Tig! — inte nu, vi ha ingen tid att försumma.
Följ mig!

Som Franz blifvit befald, försäkrade han sig om
krutpungen och tog utanför hyddan den där liggande
bössan.

Under tiden hade Addy stoppat på sig några af
tjärstickorna, som lågo omkring på eldstaden och till-

slutande ingångens förhänge efter sig, trädde han ut i det fria.

Icke långt därifrån såg han silhouetten af totem, som han observerat redan från gömstället på berget.

I nattens mörker styrde han nu sina steg till densamma.

Som han snart varseblef, stod totemet omedelbart framför ingången till höfdingstältet.

Dit ankommen, lade han sitt öra intill linneväggen och lyssnade en liten stund, men då han icke hörde något buller eller ens några andetag, var han säker på sin sak, att ingen fanns där inne.

Beslutsamt lyftade han undan förhänget från ingången och beträdde rummet.

Franz följde efter honom.

Addy tog genast fram elddon, slog eld och tände en tjärsticka samt fick denna genom starka svängningar med densamma att flamma upp.

Snart spridde tjärstickan så mycket ljus, att Addy kunde urskilja den närmaste omgifningen.

Vid väggarna hängde åtskilliga jakttroféer, några yxor, knifvar och andra indianska vapen.

Han lyste i alla hörn, men kunde till sin icke ringa förtrytelse icke upptäcka hvad han sökte. Skakande på hufvudet, kastade han den brinnande tjärstickan på golvet och trampade på den.

— Kom, kom fort! befalde han sin följeslagare.

De lämnade kyddan och beträdde en framför densamma liggande, temligen rymlig plats. På andra sidan om denna syntes de osäkra konturerna af ett stort tält, som mätte åtminstone femton meter i genomskärning.

Jägaren igenkände i detta tält medicinwigwamen, och ett svagt jubelrop kom öfver hans läppar.

Raskt sprang han öfver den öppna platsen, som skilde honom från denna hydda. Han sökte icke länge efter ingången, utan tog upp sin knif och redan i nästa ögonblick hade han skurit hål på tältets vägg. Han visste ju, att detta af indianerna som heligt hållna rum, var tillgängligt blott för ett inskränkt antal krigare och att ingången därför var omsorgsfullt tillsluten.

De kröpo båda in genom hålet i väggen och äfven där tände jägaren genast en tändsticka.

Om väggarna till och med i höfdingstältet vittnade nästan om armod, så voro de här öfverflödande rikt behängda med pelsverk och äfven golfvet var till en stor del betäckt med dyrbara djurfällar.

I midten af rummet stod en med skrikande rödt målad, bordartad träställning, betäckt med en formlig utställning af torkade och öfver käppar spända, med blått, grönt och rödt bemålade skalper. Midt i denna ställning och nående upp till taket stod medicinpålen och vid den hängde bredvid andra krigstroféer jägarens silfverbeslagna bössa.

När Addy varseblef sitt så smärtsamt saknade vapen, kunde han knappast undertrycka ett jubelrop, lämnade åt Franz den brinnande tjärstickan och sprang som en katt genast upp midt på bordet så att käpparna med skalperna skramlande föllo om hvarandra.

Addy lyfte ned sin bössa från tränageln.

Ehuru tid och omständigheter voro föga egnade därtill, underkastade han det lyckligt återbekomna vapnet genast en kort undersökning, nickade belåtet,

när han fann det oskadadt, och hoppade ned från ställningen.

— Men nu åstad, innan vi få hela bandet på halsen! hviskade jägaren till Franz.

Och liksom röfvare kröpo de försigtigt ut genom hålet, smögo sig utefter några wigwamer och hade snart indianbyn bakom sig.

Addy hade klokt nog vänt sig i motsatt riktning till båda rangers verksamhetsfält, alltså åt sjösidan till och han måste känna sig jämförelsevis säker där, ty nu bar det åstad öfver det öppna området och till det aftalade mötesstället.

Detta skedde i ett sådant tempo, att Franz, hvars lemmar voro icke så litet medtagna af de under veckor burna bojorna, knappast kunde följa med jägaren.

Efter en längre språngmarsch kommo de in på skogsmark och sedan de där framträngt ännu en temligen lång sträcka, kunde de på afstånd höra ett svagt vattenbrus.

Addy stannade, lade båda sina händer vid munnen och lät liksom då, när han vid besöket i oneida-byen ville från skogsbrynet väcka sin röde väns uppmärksamhet, ljuda ett fågelskri.

Genast fann ropet sitt svar och nu begåfvo de båda sig i den genom detta svar angifna riktningen, ända tills de slutligen stodo vid flodstranden och vid den af öfverhängande buskar väl dolda kanoten.

I denna befunno sig redan Murhpy, Bincha och Flinke Bäfvern. Franz hoppade genast i båten och firade med sin hustru ett stilla, gladt återseende.

Knappt hade därefter äfven Addy tagit plats i farkosten, då från afstånd hördes det med rangers af-

talade tecknet, hvarpå jägaren svarade i små tidsmellanrum.

Väntansfullt emotsåg han dem båda och gjorde under tiden båten klar. Flinke Bäfvern satt redan vid rodet.

Slutligen rasslade det i de nära stranden varande buskarna, och pustande kommo de båda gränsjägarna springande ned till båten.

— Loss! ropade kandiern nästan andfådd och Wester fäktade förtvifladt med armarna. Han var så godt som mållös.

— Hvad är å färde: frågade jägaren hastigt.

— Vi ha' så länge som möjligt dragit de röda hundarna vid näsan, men nu är

Orörlig satt Addy där med bössan på armen, uppmärksamt lyssnande ut i natten.

hela bandet i hälarne efter oss.

Utmattade sjönko de båda ned på sina roddarbänkar, och genast lade Addy och Murhpy i med årorna och började ro.

I samma ögonblick hördes från det håll, hvarifrån

de båda gränsjägarna kommit, bullret af hastiga steg och höga rop. Genast därpå kommo ett dussin mörka gestalter rusande fram ur skogen och utbrusto i vildt tjut, när de sågo den just bortfarande båten.

De skickade genast några skott efter de i båten sittande och några af vildarna kastade sig i vattnet.

Men farkosten hade redan aflägsnat sig några årlängder från stranden och hade redan kommit in i strömmen. Ännu ett årtag och Addy och Murphy läto båten drifva samt togo till sina bössor och affyrade dem.

Vildarna tystnade visserligen nu, men man hörde af rasslandet i strandbuskaget och det plockande bullret i vattnet, att de följde båten i floden och på stranden.

Emellertid hade äfven kanadiern och Wester gjort sig färdiga till att ro, och på Flinke Bäfverns uppmaning togo nu åtta starka armar duktigt i med årorna.

Redan efter några långa och kraftiga tag hade afståndet mellan båten och förföljarna förstorats så betydligt, att man kände sig för det första befriad från vidare besvär af dem.

Men märkvärdigt nog, huru mycket än båten flög åstad för de fyra par årornas tryck, kände dock de fyra roddarna att den hade en påfallande tung gång.

Äfven Flinke Bäfvern tycktes märka det. Han balanserade sig allt högre upp från sin smala sittbräda, tills han kom att stå upprätt och späjade med skarp blick längs efter båtens väggar.

Nu måtte han hafva upptäckt något, ty med tankens snabbhet kastade han rodret åt Addy, som satt honom närmast, och sprang öfver roddarbänkarna till

båtens bog och det så häftigt att båten därigenom kom i betänklig vaggning.

Oaktadt mörkret hade hans skarpa ögon upptäckt en hand bredvid bogspetsen, på kanten af båten. Men i detsamma försvann den.

Flinke Bäfvern var emellertid icke böjd för att låta sig nöja med denna iakttagelse.

Redan i nästa ögonblick hade han tagit upp sin knif, fattade den med händerna och försvann i det högt uppstänkande vattnet.

Bincha, öfver hvilken den röde mannen hoppat ned i vattnet, blef häftigt förskräckt och gaf upp ett högt skrik.

— Var lugn bara; han måste ha' upptäckt något; han vet hvad han gör! sade jägaren.

Då uppdök höfdingens hufvud, igenkänligt genom fjäderprydnaden, tätt bredvid den framåt drifvande båten, och genast därpå blef omkring en half båtlängd ett andra människohufvud synligt.

Genast dök Flinke Bäfvern åter ned.

Det förgick några sekunder.

Därpå hördes ett gurglande skrik och äfven det andra hufvudet hade nu försvunnit under vattenytan.

— Förfärligt! skrek Bincha.

— Hvad som måste vara, det får vara! lugnade jägaren henne. Var inte bekymrad för honom, han är i sitt element; han dyker och simmar som en fisk; man kallar honom icke för inte den Flinke Bäfvern.

Ännu en gång hördes ett buller, men nu en sträcka bakom båten. Det var som om en sökande hand plaskande slog på vattnet. Därpå blef det tyst.

Med återhållen andning hade äfven de öfriga i

båten sittande följt förloppet, och roddarna hade låtit årorna hvila.

Plötsligt for Franz, som satt i båtens för, med en förbannelse upp från sin plats.

— Hvad ä' det här? Och ingen märker det; skopan ä' ju full af vatten!

Nu först blefvo äfven de andra varse, att de redan sutto i vatten upp till anklarna och Franz, som på sitt område genast undersökte båtväggen, konstaterade att framtill, nära kölen, strömmade vattnet fingertjockt in.

— Har då inte verkligen en slyngel nått båten och borrar hål i den! knotade jägaren samt kröp mellan de andra skyndsamt fram till fören.

— Drag framför allt försorg om att bössorna och kruthornen förbli torra! uppmanade han och tog hatten från hufvudet samt försökte därmed stoppa igen läckan.

Men vid hans kanske alltför kraftiga bemödanden att stoppa filten in i hålet gaf den tydligen utifrån med en skarp knif bearbetade barkväggen efter och ett större stycke bröts ut, så att vattnet nu strömmade med en armtjock stråle in i båten.

-- Det nyttar till ingenting; vi måste på vinst eller förlust till stranden! afgjorde Addy.

Raskt sprang han åter till rodret vid aktern.

Genast lades de båda mellersta styrbordsårorna i vattnet och den allt tyngre blifvande farkosten dref långsamt till venstra stranden, långsamt klyfvande strömmen.

Men det var också på högsta tiden, att båten kom till land. Vattnet hade under den sista halfva minuten stigit ända upp till roddarbänkarna, och knappt

voro de sista af de i båten sittande hoppade i land, förr än farkosten alldeles var fylld med vatten och lade sig på grund.

I detsamma dök Flinke Bäfvern upp ur vattnet. Han tycktes ingalunda öfverraskad af den under tiden inträffade katastrofen.

— Flinke Bäfvern märkte genast, att röd man hängde vid kanoten; han tagit knif och borrarat kanot, hviskade han, sedan han skakat vattnet af sig.

Han vinkade åt de andra att gå något längre in bland buskarna.

— Men hvad är nu att göra? frågade jägaren sakta, när de hade gömt sig så godt det lät sig göra. Skola vi fiska upp båten och reparera den? Jag fruktar huronerna lämna oss inte tid därtill.

— Nej inte hemta kanoten! afgjorde Flinke Bäfvern.

— Hvarför det? frågade kanadiern.

— Huronerna skola genast vara där. Huronerna finna inte kanoten.

— Men, värda människobarn, fortfor kanadiern, huronerna söka inte efter kanoten, de söka oss — och hvart taga vi vägen?

— Huronerna söka inte hvita krigarna här; här är säkert, svarade Flinke Bäfvern. Huronerna söka hvita krigarna där ute.

Han pekade med handen utåt sjön.

Liksom till bekräftande häraf, hördes årslag. Uppe på floden dök en båt fram och gled på ett afstånd mindre än fyrtio steg ifrån dem pilsnabbt nedåt strömmen. Genast därefter följde en andra båt.

— Se, att Flinke Bäfvern hade rätt, hviskade

höfdingen, när de båda båtarna försvunnit i nattens dunkel. Nu må de söka och kunna söka länge; den röde mannen, som borrhade kanoten kan inte mera tala.

— Då återstår oss ingenting annat, än att vi taga vår hemväg öfver bergen sade Addy resigneradt.

Man insåg det rigtiga i denna anmärkning, men hvar och en öfvervägde i tysthet att vägen på sjön hade varit bekvämare och mindre farlig, och kanadiern gaf sina tankar luft i ord.

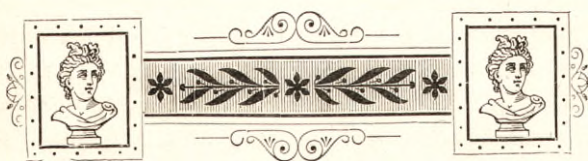
Flinke Bäfvern afbröt honom emellertid:

— Ja, annars är nog vägen på vattnet bättre; men nu är vägen öfver bergen bättre. Huronerna söka länge; huronerna söka öfver hela sjön, men finna inte kanoten. Då gå de också upp på stranden och söka.

— Det lär nog vara alltför sannt, sade jägaren. Och som intet annat val finnes för oss, så göra vi klokt, om vi så väl som möjligt begagna den tid, som våra förföljare tillbringa på sjön. Vi måste trakta efter att tillryggalägga en så lång sträcka som möjligt, innan man upptäcker våra spår.

— Hugh! svarade den röde mannen, och följd af de andra banade han sig genast väg genom buskaget.

FJORTONDE KAPITLET.

Det stora slaget.

De ur fångenskap räddade och deras befriare hade, tack vare Addys och Finke Bäfverns stigfinnaregeni, lyckligt kommit igenom hela det mellan Susquehanna och Mohawk liggande indianområdet och sågo en afton från en bergrygg, på ett afstånd af omkring tio mil, fortet Schuyler framför sig och hoppades att följande dag nå detsamma, då de skulle vara så godt som bergade.

På sin af faror fulla färd hade de redan från första dagen haft mycken lycka, ty att de efter sitt uppbrott vid sjön icke mera blefvo besvärade af de dem förföljande huronerna, hade de helt säkert endast den omständigheten att tacka för, att ett häftigt regn föll samma natt och sannolikt hade detta fullkomligt utplånat deras fotspår.

— Sedan, när de under påföljande dagar korsade

många indianspår och därigenom erhöll vissbet, att hela området var genomsvärdadt af rödskinn, hade de måst smyga sig fram genom de otillgängligaste dalar, klyftor och skogar samt sålunda göra långa omvägar, så att de därtill behöft nästan dubbla tiden, mot hvad som skulle tagits i anspråk, om de genomkorsat området.

Nu voro de alla uppfylda af glad förhoppning, att deras mödor med det snaraste skulle hafva en ända, och äfven Addy kände sig väsendtligen lättad, något som visserligen hos honom hade en helt annan bevekelsegrund.

Det tryckte hans sinne tungt, att Flinke Bäfvern icke lät förmå sig att återvända till sin hemby, utan förklarade sig icke vilja lämna sin hvite vän, förr än han visste honom i fullkomlig säkerhet.

Hur lätt hade det icke kunnat komma till en sammanstötning med fientligt sinnade indianer och detta kunat blifva ödesdigert för hans röde vän.

Denna farhåga hade under hela vandrigen bestämt honom till dubbel försiktighet och äfven sednast idag förmått honom att klättra uppför en från dalriktningen till fort Schuyler afsides liggande höjd, för att här i ett jämförelsevis säkert, genom en rundt omkring nästan ogenomtränglig, tät skog efter all sannolikhet hafva sitt sista nattläger.

Aftonmåltiden, en af Flinke Bäfvern nedlagd hjortkilling, var intagen och man befann sig väl. Franz och Bincha hade för minst sjunde gången måst skildra de närmare omständigheterna vid deras tillfångatagande, hvarvid de för länge sedan hade berättat för sina åhörare, att Juggelfred helt öppet spelade anförare vid

öfverfallet; att han gick obehindradt ut och in i Thayendanegeas by och af huronhöfdingen med häftighet begärde att de båda fångarna skulle pålas, men att detta torterande, oaktadt det tycktes vara en beslutad sak, likväl ändå icke sedan egde rum.

Nu visste de visserligen, att jägarens anbud, att utbyta de båda höfdingarne mot dem måste hafva verkat uppskof med den annars säkert icke uteblifna tortyren vid pålen.

När det började mörkna, släckte man den eld, som man haft tänd i en fördjupning i berget, samt lade sig till hvila, för att vid nästa dags inbrott kunna med nya krafter tillryggalägga den sträcka, som skilde dem från den säkra härden.

Addy och kanadiern höllo första vakten. Båda hade tagit sin post utanför buskaget, den sednare bakom det lilla lägret, men jägaren i riktning åt fortet.

Orörlig satt Addy där med bössan på armen, lyssnande uppmärksamt ut i natten.

Vid hans venstra sida trängde forsandet från en bergbäck upp från dalen, ett smalt, delvis skogfritt stycke land, hvilket kunde gälla som den naturliga förbindelseleden med det aflägsna fortet och det där bakom liggande German Flats. Vid båda sidor om denna dal lågo en rad större och mindre höjder, hvilka småningom sluttade i riktning mot Mohawk River och nu endast voro synliga till en liten del och i obestämda konturer.

Annars låg djup tystnad öfver landskapet, endast emellanåt hördes ett skrik från någon i sin hvila störd fågel.

Då tycktes det plötsligt som om ett skott ljud på långt afstånd.

Addy lade genast bössan öfver knäet och händerna bakom öronen samt lyssnade.

Knappt hade en half minut förgått, så smälde det åter, nu tydligare och en svag rullning drog hän öfver den framför honom liggande bergkedjan.

Ett tredje och fjärde skott följde och genast därefter blef ett ihållande smattrande från gevär hörbart.

Då kom kanadiern fram till jägaren och frågade:

— Har ni hört?

Jägaren jakade tyst och antydde genom en handrörelse åt gränsjägaren att iakttaga tystnad.

Båda lyssnade.

Skjutandet fortfor omkring en kvarts timma. Därefter föllo åter endast några enstaka skott, och slutligen bortdog det alldeles.

— Hvad tror ni om det? frågade kanadiern, när på en lång stund icke hade hörts något skott.

— Hvad kan man säga, svarade Addy, ryckande på axlarna. Antingen har en hop af rödskinnen kommit för nära fortet och kommandanten genom en del af sin besättning låtit visa dem tänderna, eller också är en större sak å färde, på hvilken jag, som ni vet, väntat länge.

— Ni anser det sålunda för möjligt, att kontinentaltrupperna äntligen kommit och redan börjat hålla räfst med de röda?

— Jag anser det icke blott för möjligt, utan till och med för sannolikt. Jag hade icke velat lämna dalen för veckor sedan, om inte redan då, säkerhetsutskottet fått meddelande om att trupperna voro i anmarsch

— Då skulle man alltså kunna säga, att befrielse-dag i intet fall är långt borta! utbrast kanadiern dämpadt. Men därpå tillade han genast: Men hvad blir det af oss — om det strides där framme, just där vi måste komma fram, så skulle vi kunna råka i vacker knipa.

— Visst kunna vi det; men vi skola hoppas, att det låter afvärja sig lika bra.

— Och hvad tänker ni närmast företaga under dessa omständigheter?

— Saken är enkel nog, skulle jag mena. Vi skola inte vara så okloka att löpa rakt i lejonets gap. Vår närmaste uppgift bör därför vara, att lära känna den omedelbara orsaken till skjutandet, och därvid finnes det två sätt: antingen smyga vi oss nu genast genom natt och dimma fram och se litet närmare på människorna där framme, eller också anse vi vårt gömställe här uppe mera värdefullt och afvakta med sinneslugn dagens ankomst.

— Och för hvilketdera skall ni besluta er?

— Det skall jag alls inte göra; det kan ju vara fullkomligt på sin plats att, som kanske allas våra lif stå på spel, saken sålunda är kritisk och viktig nog att höra alla de andras mening därom.

Man väckte de sofvande och underrättade dem om hvad som förefallit.

I första ögonblicket voro de icke litet bestörta där-öfver, att det i sista stunden skulle uppstå svårigheter för dem, men slutligen vann ett lugnt bedömande af sakernas ställning öfverhand och efter långt öfvervägande kom man öfverens om, att det var bäst att afvakta dagens ankomst, innan man företog något.

Med sömnen var det naturligtvis under sådana omständigheter alldeles förbi. Männen öppnade sina kruthorn och undersökte sina bössor. De motsågo med största spänning stridens återupptagande, men timma efter timma förgick, utan att något skott lät höra sig.

Slutligen mot morgonen klarnade luften, som ända dittills varit uppfylld af vattendunster och i fjärran blefvo ett antal eldar synliga.

Flinke Bäfvern förklarade dem för indianska kallelsetecken.

Då hörde man plötsligt åter gevärssmatter, som minut efter minut tilltog och enligt Addys och kanadierns öfverensstämmande påstående hade ryckt betydligt närmare, än det varit föregående afton.

Som utsikten var dem helt och hållet betagen, bemäktigade sig nu en stor oro männen, och med den mest spända uppmärksamhet följde de med öronen fäktingens utveckling. Skjutandet blef allt mer och mer häftigt.

Hvarje minut bragte mera klarhet, och nu varseblefvo flyktingarna vid ändan af dalen till venster på ett afstånd af omkring en mil, såväl i dalen som på bergens sluttningar, i två nästan parallella linier det ena lilla rökmolnet efter det andra uppståga.

— Det är huendas! utbrast Flinke Bäfvern, hvars skarpa blick hade i den närmare belägna skyttekedjan oaktadt den betäckta terrängen, igenkänt sina stridande rasfränder.

— Det stämmer, det är indianer och de bära »blanketten» — det är alltså Thayendanegas folk, bekräftade jägaren och tillade: De ha att göra med kontinental-

trupperna, sen I där mellan buskarna och träden framlysa uniformerna.

Jubelrop skallade, när äfven de andra iakttog detta faktum.

— Nu skall saken gå bra! utbrast Wester belåtet. Ty om inte allt bedrager, så räkna trupperna åtminstone dubbelt så många bössor.

Vi skola afvakta det och inte prisa dagen före aftonen, sade Addy.

Fäktingen tilltog i häftighet. Skott på skott lossades å båda sidor, och öfver de kämpande hade redan bildat sig ett långsträckt rökmoln.

Med ens skrek kanadiern:

— De vika — de röda vika;

Och verkligen, elden upphörde plötsligen där, hvarest indianerna lågo i dalen och på bergslutningarna, och man såg ett stort antal mörka gestalter med hvita tecken springa längs efter floden samt därefter försvinna in i den skogbevuxna delen af dalen.

Men äfven i den skyttekedja, hvarest enstaka uniformer varit synliga, hade skjutandet afstannat.

Nu kunde man tydligt se, huru här och där enstaka afdelningar bröto fram från sina ställningar och förföljde fienden.

— Nu är det helt enkelt en människoplikt att träda i vägen för de röda! utbrast kanadiern.

Addy tycktes icke obenägen att dela hans åsikt.

Men Flinke Bäfvern utropade i detsamma:

— Sen I där — indianerna -- många indianer komma fram mellan bergen — det är onondagas!

Och verkligen, från en liten smal sidodal bröto med ens fram ungefär trehundra med röda dukar prydda

indianer, som raskt utbredde sig öfver hela dalvidden och häftigt kastade sig emot de i fullt framrusande befintliga trupperna.

En förbittrad strid utvecklade sig, hvarvid äfven de redan tillbakavikna huronerna kommo igen och del-togo.

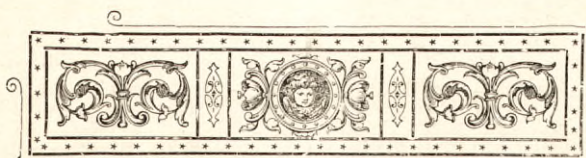
Ett böljande, vildt tumult och täta moln af krut-rök fylde snart hela dalvidden.

Länge förblef det dock oafgjordt, åt hvilken sida segern skulle vända sig i kampen, och Addy hade länge öfvervägt, om det icke vore tillrådligt att han med sina bössor föll indianerna i ryggen, för att sålunda bidraga till stridens afgörande.

Men för att komma därhän, skulle han behöft en kvarts timmas ansträngande språngmarsch öfver stock och sten, och det var klart att till dess skulle striden säkert redan vara afgjord. Han skulle således, kanske beroende på utgången, alldeles utan nytta hafva upp-offrat sig och de sina.

Och verkligen såg man nu med förskräckelse, huru det tycktes som om indianerna redan vunnit afgjord framgång. Man kunde tydligt höra deras jubel-skrän, och tyvärr blef det alltför snart visshet, att de regulära trupperna voro i långsamt men afgjordt åter-tåg utefter hela linien.

FEMTONDE KAPITLET.

Slutet.

Så förhoppningslöst striden än tycktes arta sig för trupperna, skulle dock hjälp komma i grefvens tid. Plötsligt kunde nämligen de fem männen uppe på bergstoppen se, huru alldeles i bakgrunden en trupp-massa blef synlig och kom med största snabbhet fram ur en dalgång uppe på en platå samt steg därifrån ned i dalen.

Med höga glädjeutbrott helsade våra flyktingar denna oväntade, just i rättan tid inträffade förstärkning.

Och nu fanns det heller icke några betänkligheter längre. Alldeles som det varit aftaladt, stormade de nu fram.

Jägaren förmådde endast beveka Bincha och Flinke Bäfvern, att stanna kvar, samt följde därpå de andra.

Nu hade de efter allt utseende kommit till skott-håll, och Addy, som sprang i spetsen, vände sig åt sidan, för att komma till en högre belägen punkt.

De andra följde efter honom, och de hade snart fri utsigt öfver hela slagfältet.

Rödskinnen voro verkligen i fullt anstormande.

Å andra sidan gingo trupperna raskare än förut men i god ordning tillbaka. Addy och hans följeslagare lade genast an och sköto.

Verkan däraf på rödskinden var obeskriflig. Som om en bomb slagit ned ibland dem, vände de sig om och, när de blefvo varse motståndare, bröt ett vildt tjut ut ibland dem.

Men deras bestörtning öfvergick till hjälp-

— Thayendanegas, ädle höfding — känner du igen detta skjutträ?

lös förvirring, men i samma ögonblick äfven på andra sidan, hvarest de redan trodde sig hafva kastat fienden tillbaka, friska trupper blefvo synliga, hvilka i breda

kolonner ryckte fram med stormsteg och genast ingrepo i fäktningen.

De i medelpunkten stående vildarna, på hvilka Addy och hans följeslagare hufvudsakligen hade sigtat, grepo nu, när de råkat i elden från två håll, i sin panik genast till flykten, medan de båda flyglarna ännu höllo stånd.

Då skedde något oväntadt.

Knappast tjugo steg från stället, där Addy och hans gränsjägare samt Franz lågo, uppdök plötsligt en hvit mellan träden och såg sig först rådlöst och bestört omkring samt sprang därefter som en uppskrämd hare uppåt berget.

— Har ni sett? utbrast Franz och stirrade formigen förskräckt och med uppspärrade ögon efter karlen.

— Tag fast honom — det är ju Jugglfred! skrek Addy. Ingen nåd åt förrädaren!

Detta väckte Franz ur hans stela förvåning och redan i nästa sekund stod han på benen samt satte af, lätt som en råbok, efter den flyende.

En kort stund därefter ljöd uppe på höjden ett förtvifladt skrik och få minuter sednare låg Franz redan åter på sin plats.

Han nickade åt Addy, som med en frågande blick såg bort till honom, och torkade med handen svetten af pannan.

Emellertid hade taflan där framme väsentligt förändrats. Rödskinnens vikande centrum hade visserligen genom sina anförarens tillrop bringats att stanna och hade åter upptagit kampen, ja omkring två dussin onondagafolk, som stodo här, hade under en höfdings anförande äfven vändt sig mot Addy och hans rangers

ställning, men de sednare befunno sig i skydd af träd väl täckta, så att kulorna, som rödskinnen hade tilltänkt de hvita på bergslutningen, gingo gagnlöst förlorade.

Men under tiden hade de reguliära truppernas framryckande varit så eftertryckligt och väldigt, att nu äfven de båda flyglarna kommo att svigta. Man såg redan alldeles till venster de på sina röda dukar känliga onondakarlarna mer och mer draga sig ur sin ställning samt snart springa tillbaka i vild flykt, något som ryckte rödskinnen i centern änyo med sig.

Nu förändrades också taflan på vildarnas högra flygel, ty helt kort därpå fingo Addy och gränsjägarna äfven huronernas hvita »blankett» omedelbart framför sig.

Denna del af rödskinnen hade längst hållit stånd mot soldaternas anstormning, men nu gáfvo de sina stamfränder icke efter i den snabbhet hvarmed de sökte att undkomma.

En af de sista, som passerade inom fyrtio steg från Addys bössmykning, var igenkänlig på långt håll genom den rikedom på örnfjädrar, hvarmed hans krigshatt var smyckad. Det var Thayendanegeas, som när han hörde sig anropad af en honom väl bekant röst, ovilkorligen blef stående liksom fastvuxen.

— Känner du igen det här »skjutträet» som du för inte länge sedan tog ifrån mig? skrek Addy åt honom uppifrån sin ställning.

Bestört, ja med förfäran stirrade höfdingen upp till jägaren, som triumferande svängde sin silfverbeslagna bössa öfver hufvudet.

— Ja, ädle höfding, fortfor Addy, jag tog mig

friheten att äfven utan din tillåtelse hämta min underbössas från er medicin-wigwam. Och om du inte springer raskt, så fort benen kunna bära dig, så skall den äfven säga dig en afskedshälsning.

Utstötade ett vildt skrik, sprang Thayendanegas därifrån. Men han kom icke långt; en kula från någon bössa bland de regulära trupperna upphann honom och sträckte honom till marken.

En jättelång huron, som sprang bredvid honom, såg det och sprang fram samt tog den där liggande på sina skuldror och lopp vidare med honom.

På mindre än femtio steg bakom dem trafvade redan flera afdelningar af West-Virginia- och Connecticut-regementena fram och upptog med energi förföljandet. Bakom dessa kom en skarpskyttekår och slutligen två bataljoner af den stridsmodiga milisen, de svenska nybyggarna, som icke ville stanna hemma, när det gälde att låta den grymme fienden, som obarmhärtigt förödt och förstört deras farmer, få den tuktan, som den så länge förtjänt, samt förmodligen för alltid visa dem tillbaka inom dess skrankor.

Med högljudda hurrarop mottogo Addy, Franz och gränsjägarna de tappra krigarna i bondjaka och ett flertal af dem stannade, när de sågo, att det hufvudsakliga arbetet redan var gjordt och att man icke behöfde dem till fiendens förföljande.

Nu blef det kraftiga handskakningar, och Addy och hans följeslagare erforo nu sakernas närmare sammanhang.

Länge hade de grymheter, som de med engelska guvernören förbundna indianerna föröfvade icke blott längs efter Mohawkdalen, utan äfven vid Susquehannas

öfre lopp, framkallat den största harm hos amerikanska folket och slutligen på åtskilliga säkerhetsutsotts tillskyndan förmått kongressen att tukta gärningsmännen af dessa grymheter, isynnerhet huronerna och senecas.

Redan några veckor därpå samlade den med denna uppgift betrodde general Sullivan omkring tre tusen man starka truppafdelningar i Wijomindalen och marscherade med dem längs efter Susquehanna, medan general James Clinton med nära två tusen man hade kommit uppåt Mohawkdalen, för att förena sig med Sullivan uppe i de fem nationernas område.

Samtidigt hade Thayendanegas med understöd af onondagaindianer begifvit sig ut att göra ett infall i större stil i Mohawkdalen för att framkalla ny skräck och nya härjningar, men de hade i rättan tid blifvit uppspårade af rangers, hvilka nu dag och natt talrikt ströfvade omkring i omgifningens skogar.

Genom deras omtänksamhet hade det också varit möjligt, att denna gång hålla hvarje varnare borta från fienden, ja man missledde honom genom åtskilliga manövrar samt lät honom obehindradt komma fram ända till den omedelbara närheten af fort Schwyler.

Men där angrepos indianerna af en del under tiden där i bakhåll förlagda trupper.

Striden hade börjat redan aftonen förut, och när då idag på morgonen den Clintoniska stridsmakten, understödd af en del af den organiserade milisen, skyndade till, var nederlaget afgjordt.

Med stor tillfredsställelse berättade man detta för jägären, berömde dennes ingrepp i rättan tid, som man redan på andra sidan mycket väl hade märkt,

och talade med glad tillförsigt om kommande bättre dagar.

Plötsligt blef emellertid deras samtal afbrutet genom Bincha, som, af ingen bemärkt, plötsligt stod bredvid dem och med tårar i ögonen ryckte Addy i ärmen.

Förskräckt vände jägaren sig om vid hennes anblick.

I stridens hetta och de slag på slag följande tilldragelserna hade han alldeles glömt henne och sin röde vän.

— Hvad har händt? frågade han.

— Kom — kom fort! sade hon med halfkväfd röst och sprang, så fort fötterna kunde bära henne, uppåt dalen, samma väg, som de flyende rödskinden kort förut kommit.

Anande olycka, följde Addy, Franz och rangers efter henne.

Knappt hundra steg vid sidan om dalen, ungefär i närheten af det ställe, hvarest männen hade beträdd låglandet innan de ingrepo i striden, stannade Bincha vid kanten af en skogsdunge och pekade tigande bakom en buske.

Där låg Flinke Bäfvern med ögonen tillslutna och med jagtskjortan blodig.

— Hvad har händt? frågade Addy åter, på det högsta bestört.

Tigande sågo äfven de andra bestörta men tysta ned på höfdingen.

— Jag hade varnat honom, snyftade Bincha, men han hörde inte, han ville se, hvad som försiggick i

samt gjorde som tappra män sitt till; och nu hade verket lyckats, om det än var dyrköpt. Nu voro de fria borgare i en fri, ung amerikansk stat.

Bincha och Franz förde hädanefter ett lyckligt lif och hade att glädja sig åt ett ståtligt antal blomstrande barn och, tack vare deras glädje åt arbetet, ökades deras välstånd.

Addy gjorde inga anspråk på farmen; den förblef i deras besittning. Arrendatorfolket hade visserligen upprepade gånger erbjudit honom en hög köpeskilling, men jägaren ville icke höra talas därom; han hade icke längre något sinne för jordiska egodelar.

Thayendanegas hade blifvit svårt sårad, men han tillfrisknade äfven denna gång. När fälttåget var slut, vandrade han med Johnsons till Kanada.

Under mindre lyckliga yttre omständigheter slutade Addy sitt handlingsrika lif. Under den följande tiden drog han ännu ofta ut i vildmarken och förde nu som förr ett oregelbundet jägarlif. Efter befrielsekriget lefde han ännu i femtiotre år och dog den 5 april 1836 i Herkimer, hvarest han, när både Franz och Bincha för länge sedan lämnat detta jordiska, sjuk och lam nästan till orörlighet — sannolikt en följd af hans många mödor och umbäranden — vårdades och dog i fattighuset. På hans graf står ett enkelt stenkors med inskriften:

HÄR HVILAR
ADAM HARTMAN,
JÄGARE OCH STOR PATRIOT,
DÖD DEN 5 APRIL 1836
I EN ÅLDER AF 92 ÅR OCH 3 MÅNADER.

SLUT.